FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

16 TEMMUZ 1986 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 651 * FİYATI: 50 LİRA KDV DAHİLDİR

KARA MURAT

YENİ SERÜVEN

PRENSESİN AŞKI

Sanki gök delinmişti..

Yağmur, bardaktan boşanırcasına yağıyor, karanlık gökyüzü zaman zaman şimşek demetleriyle aydınlanıyordu.

Tarabya sırtlarında dört atlı doludizgin ilerliyorlardı.

Arkalarında pelerinleri, başlarında kukuleteleri vardı.

Yağmurlu nisan gecesinde, yanında üç fedaisiyle birlikte dört nala at koşturan genç adam Sultan Mehmet'ti..

★ ★ ★

Yağmur, Tarabya kasrının camlarına kırbaç gibi vuruyor, dışarıda esen rüzgarın uğultusu duyuluyordu.

Prenses Iren başını cama dayamış, heyecan içinde bekliyordu. Güzel gözlerinde kederli bir ifade vardı..

Kapı açıldı, İren'in kızkardeşi Elen süzülürcesine içeri girdi.. O da ablası kadar güzel ve çekici bir kızdı..Sesinde alaylı bir ifadeyle:

—Değerli misafirimiz geciktiler abla, dedi. Gelmekten vaz mı geçti acaba?

Prenses İren'in pembe dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, güvenle, inançla konuştu:

—Hayır...O verdiği sözü mutlaka tutar. Göreceksin gelecektir...

Elen'in yüzü gerildi. Bakışlarında kin ve nefret dolu kıvılcımlar uçuştu:

—Yüzünü şeytanlar görsün o adamın...

Prenses İren, irkilerek kızkardeşine döndü. Bakışlarında şaşkınlık ve öfke vardı:

—O nasıl söz Elen?.. Onun hakkında nasıl böyle konuşabilirsin?

—O bir Türk...

—Evet, ama muhteşem bir Türk... Yeryüzünün en kudretli hükümdarı...

Elen yüzünü buruşturdu:

—Bakıyorum ona hayransın...

Prenses İren gururla başını dikti:

—Onu seviyorum Elen...

Kızkardeşi, öfkeyle bağırdı:

—Çıldırmışsın sen... Bir Bizans Prensesi, nasıl olur da bir Türk'e gönül verir?

★ ★ ★

İki kızkardeş salonda tartışırken, büyük köşkün başka bir salonunda Bizans Başbakanı Notaras, Prens Nikol ile konuşuyordu... Başbakan'ın sesi sert ve kararlıydı:

—Evet Nikol... Bizans'ın çıkarları her şeyden önemlidir...

Prensin yüzü öfkeyle gerildi:

—Şerefinizdende mi?

Başbakan Notaras, keskin bakışlarını Nikol'un gözlerine dikti. Öfkesini belli etmek istememesine rağmen kızdığı anlaşılıyordu...

PRENSESİN AŞKI

—Ne demek istiyorsun?

—Bir Başbakan, düşman karşısında bu kadar küçülmemeli diyorum...

Notaras acı acı gülümsedi:

—Eğer düşman, Türk hükümdarı kadar kudretliyse, önünde herkes eğilir...

Prens Nikol sert bir hareketle başını salladı:

—Siz eğilmekle kalmıyor, üstelik ona kızınızı ikram ediyorsunuz...

Başbakan Notaras, şımarık Prens Nikol'u tokatlamamak için kendisini güç tuttu. Yüreğinde kabaran öfkeyi bastırarak:

—Bizans'ın kurtuluşu için gerekirse bir değil, bin kızımı feda ederim Prens, dedi.

★ ★ ★

Sultan Mehmet ile fedaileri tepeden şimşek gibi indi. Atlar, Tarabya kasrının demir kapısı önünde yarım bir daire çizip, kişneyerek durdu...

Kapı, tepeden tırnağa silahlı muhafızlarla doluydu. Komutan, dev yapılı bir zenciydi.. Belfagor adındaki bu zencinin Bizans'a nereden ve nasıl geldiğini kimse bilmiyordu... Ama kısa zamanda ilerlemiş, Başbakan Notaras'ın en güvendiği savaşçılardan biri olmuştu...

Belfagor fırtınanın gürültülerini bastıran gür sesiyle sordu:

—Kimsiniz?

PRENSESİN AŞKI

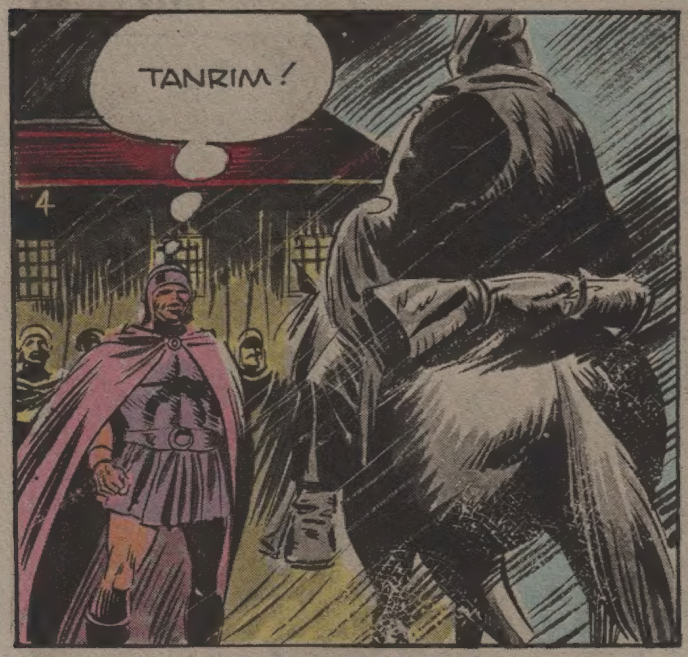

Sultan Mehmet pelerininin altından çıkardığı renkli bir yemeniyi gösterdi...

Dev zenci birden toparlandı, korkudan büyüyen gözlerle ve büyük bir hayret içinde karşısındaki genç adama baktı:

Sultan Mehmet de atının üzerinde bir kartal gibi ona bakıyordu...

Belfagor, bu hakim bakışlar karşısında ezildiğini hissetti, adamlarına dönerek emretti:

—Açın kapıyı!

Sultan Mehmet ve üç fedaisi, ağır ağır gıcırdayarak açılan kapıdan içeri girerken, dev zenci kendi kendine,

—Bu, çok önemli bir misafir olmalı... Kim

acaba? diye mırıldandı.

★ ★ ★

Suların ırmak gibi aktığı camdan dışarıyı görmeye çalışan Prenses İren birden kızkardeşine dönerek sevinçle haykırdı:

—Geldiler işte!.. Demiştim sana...

Elen kaşlarını çattı:

—Söylediklerimi sakın aklından çıkarma...

Prens s İren, elini çarpan kalbine götürdü, sevinçten titreyen sesiyle:

—Şu anda aklım başımda mı benim? dedi. Kalbim yalnız onun aşkıyla dolu...

Elen'in sert ve acımasız bakışları, ablasının üzerinde dolaştı... Artık onu ikna etmekten umudunu kesmişti:

—Utanmalısın bu aşktan! diye bağırdı.. Kopar at içinden şu uğursuz sevgiyi... Yüreğin, benim gibi kin ve nefretle dolsun...

Prenses İren:

—Buna imkan var mı? diye gülümserken, dışarıda ayak sesleri duyuldu. Kapı açıldı ve içeriye Sultan Mehmet girdi...

Müthiş bir sahneydi bu...

Türklerin sultanı, tek başına ve korkusuzca bir düşman köşküne girmişti... Bu, akıllara durgunluk veren bir cesaret olayıydı...

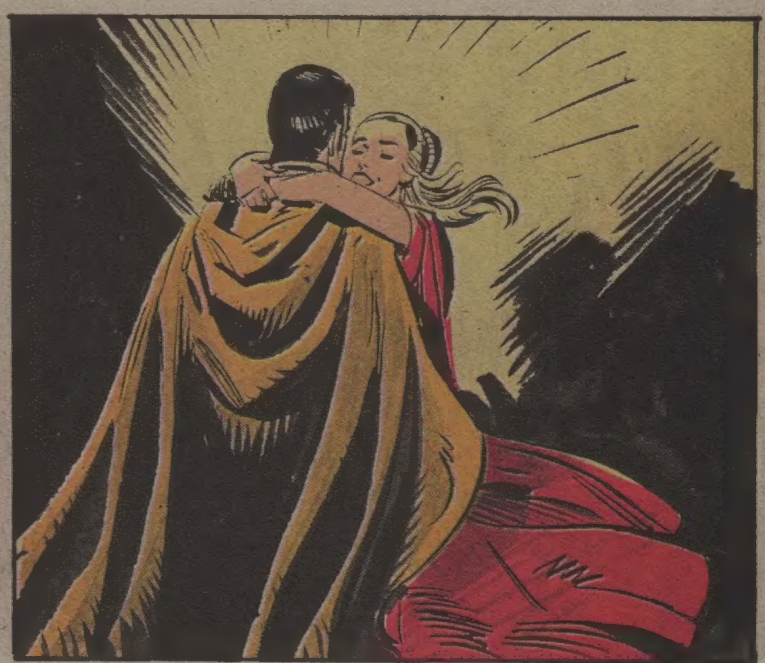

O an, iki kız kardeş de değişik duygular içindeydi. Prenses İren Sultan Mehmet'e sevgiyle bakarken, Elen'in gözlerinde derin bir nefretin ve amansız bir kinin izleri parlıyordu..

Buna rağmen Elen saygıda kusur etmedi. Zarif bir reveransla Sultan Mehmet'in önünde eğildikten sonra salondan çıktı...

Şimdi başbaşa kalmışlardı..

İkisi de heyecanla bakıştılar..Kısa bir sessizlik anı oldu, sonra İren koşarak sevdiği adamın kollarına atıldı..

Bir an, salonun ortasında birbirlerine kenetlenmiş bir halde durdular...İkisinin de göğ-

sü heyecanla kalkıp iniyordu. Prenses İren, taparcasına bir sevgi ile Sultan Mehmet'in ayaklarına doğru kaydı:

—Efendimiz...

—İren...

Sultan Mehmet, aşağı kayan kızı tutup kaldırdı..İren'in güzel sesi sevgiden titriyordu:

—Sultanım..Ziyaretinizle beni mutlu ettiniz. Yüreğim sizi tekrar görmenin sevinciyle doldu...

Sultan Mehmet'in, ordulara hükmeden kalın, gür sesi salonu doldurdu:

—Bir aydan beri yüreğimiz hasretinle yanar durur..

Prenses İren fısıldadı:

—Bu bir ay, bana da yıllar kadar uzun geldi. Artık sizden umudumu kesmiştim. Beni unuttuğunuzu sanıyordum.

Sultan Mehmet, genç kızla beraber ipek yastıklı divana çöktü. El ele, göz göze, sevgiyle ve hasretle konuştular:

—Seni unutmak ne mümkün İren...

—Bu sözlerinizle yeryüzünün en büyük mutluluğunu veriyorsunuz bana..Oysa ben sizin yanınızda neyim ki? Siz ki dünyaya hükmeden bir hükümdarsınız.

—Sen de kalbimize hükmedersin İren..İnan ki, orada kurduğun taht sonsuza dek kalacaktır. Biz sevdiğimizi unutmayız..

PRENSESİN AŞKI

Prenses İren, Sultan Mehmet'e aşkla baktı:

—Size bütün kalbimle inanıyor, güveniyorum sultanım..Ben de sizi sonsuza kadar seveceğim. Bu aşkın sonu ölüme varacak bile olsa yine seveceğim.

★ ★ ★

Sultan Mehmet ile Prenses İren, salonda birbirlerine olan aşklarını fısıldarlarken, Başbakan Notaras ile Prens Nikol onları gözetliyorlardı..

Nikol, gözlerinde şimşekler çakarak Notaras'a döndü. Sesinde ürkütücü bir ifade vardı:

—Onu öldürürsek Bizans büyük bir tehlikeden kurtulur, diye homurdandı.

Bizans Başbakanı bu fikre itiraz etti:

—Hayır Nikol, kurtulmaz..Türkler, onun yerine bir başkasını padişah yaparak yine başımıza bela olurlar..Oysa Sultan Mehmet kızımı seviyor. Bizans'ı rahat bırakacağına söz verip kızımla evlenirse, bu bizim için daha büyük bir güvence olur...

—Ya sözünde durmazsa?..

—Türklerin, verdikleri sözden döndüklerini hiç görmedim..Bu konuda onlara güvenirim..

—Ben sizinle aynı fikirde değilim. Düşmanımın sözüne değil, kendi kılıcıma güvenirim..

Prens Nikol, hızla kılıcını sıyırarak kapıyı açıp, dışarıda bekleyen askerlere hücum emrini vermeye hazırlandı..

Aynı anda Başbakan Notaras, yaşından umulmayan bir çeviklikle atılıp onu bileğinden yakalayarak sarstı:

—Dur!..Senin bu işe karışmanı istemiyorum. Her şeyi berbat edeceksin..Derhal çık git buradan..

Prens Nikol kılıcını hırsla kınına soktu, yüzünü buruşturarak Başbakan Notaras'ın önünde eğildi:

—Emredersiniz..Fakat bu fırsatı kaçırdığınız için tarih sizi affetmeyecektir..

★ ★ ★

Bu sırada salonda, Sultan Mehmet, Prenses İren'in zarif parmağına elmas taşlı bir yüzük takıyordu.

Prenses, ışıl ışıl parlayan değerli yüzüğe bakarken, gözleri sevinç ve mutlulukla doldu:

—Bu yüzüğü ölünceye kadar parmağımdan çıkarmayacağım. Karınız olmak, hayatta en büyük arzumdur...

Sultan Mehmet, genç kıza cevap vermek üzereyken, Bizans Başbakanı Notaras'ın, sesi salonda gök gürültüsü gibi patladı:

—Bu arzunun gerçekleşmesi, bazı şartlara bağlıdır!...

Devamı Gelecek Sayıda

FATİH 'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

23 TEMMUZ 1986 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 652 * FİYATI: 50 LİRA KDV DAHİLDİR

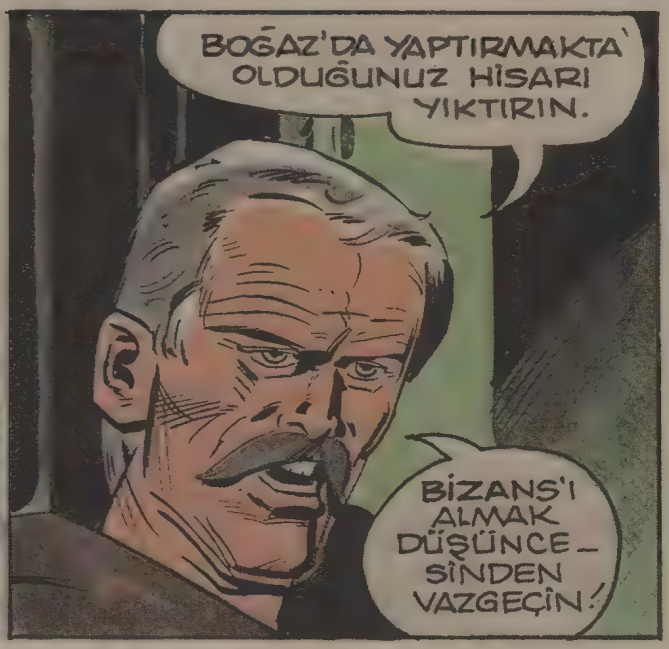

Notoras'ın sesiyle irkilen Sultan Mehmet, hızla kapıya doğru döndü. Gördüğü manzara ürperticiydi...

Bizans Başbakanı, arkasında tepeden tırnağa silahlı muhafızlarla kapıyı tutmuştu.

Tuzağa düşürülen Sultan Mehmet, durumun hiç de parlak olmadığını bir bakışta anladı. Buna rağmen, endişesini belli etmeden kükredi:

—Neymiş bu şartlar?

Bizans Başbakanı iki adım öne attı..Türklerin bir numaralı adamını kıstırdığı için memnun görünüyordu.

—Boğaz'da yaptırmakta olduğunuz hisarı yıktırın. İstanbul'u almak düşüncesinden vazgeçin..

Sultan Mehmet kaşlarını çattı. Alnı düşüncelerle kırıştı. Sakin görünmesine rağmen yüreği öfkeden fokur fokur kaynıyordu:

—Bize şart koşmak, hesap sormak kimsenin haddine düşmemiştir...

Notoras gülümsedi:

—Kızıma talip olduğunuza göre, Bizans'ın dostu olmanız gerekir...

—Biz düşmanımızı da, dostumuzu da kendimiz seçeriz. Dilediğimizi alır, dilediğimizi bırakırız...

Notoras ısrar etti:

—Sizden, kızıma karşılık sadece, İstanbul'u almaktan vaz geçtiğinize dair tek bir söz bekliyorum!

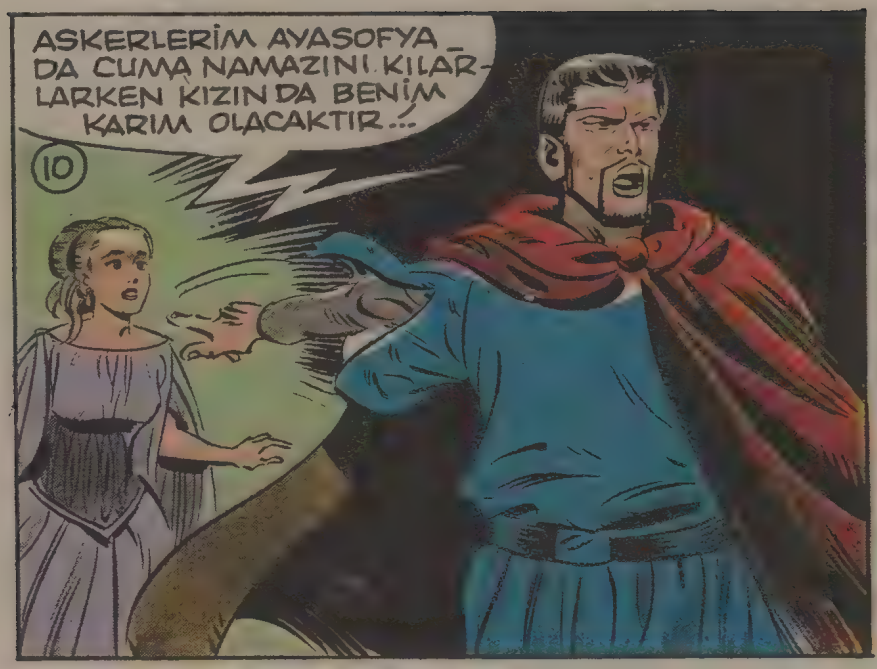

Sultan Mehmet öfkeyle kükredi:

—Biz, Sultan Murat Han oğlu Sultan Mehmet Han'ız. Dedelerimizin hayalini gerçekleştirmek kararındayız. Hem Bizans'ı alacağım, hem de kızınızı..Askerlerim Ayasofya'da cuma namazı kılarlarken kızın da benim karım olacaktır..

Sultan Mehmet, kendisini sapsarı bir yüzle, heyecandan titreyerek dinleyen Prenses İren'e döndü:

—Sabret İren..Bir yıla kalmaz haremime gireceksin..

İren umutla bakarken Sultan Mehmet Bizans Başbakanı'na döndü:

—Şimdi gidiyorum..Yakında tekrar görüşürüz..

Notoras alaylı bir kahkaha attı:

—Bize istediğimiz sözü vermeden hiçbir yere gidemezsiniz..Şu anda tutsağımızsınız..

Prenses İren acı bir çığlık atarak babasına doğru yürüdü:

—Baba!...Ne yapıyorsun? Misafirimiz o bizim...

Bizans Başbakanı, Prenses İren'i kolundan tutarak şiddetle bir yana savurdu:

—Çekil...Sen karışma bu işe..O misafiri-

miz değil, esirimizdir...

Sultan Mehmet'in yüzünde, alaylı bir gülümseme dolaştı. Buz gibi, ürpertici, soğuk bir gülümsemeydi bu.

—Gafiller!.. Esirinizim öyle mi?.. Ne budala şeysiniz siz? Şu anda ben sizin değil, siz benim esirim siniz!

Bizans Başbakanı ansızın şaşırdı..Afalladı adeta..Sultan Mehmet'in sakin, fakat güven dolu sert sesi onu tokat yemiş gibi sarsmıştı.

Ne demek istiyordu bu çılgın Türk? Mut-

laka güvendiği bir şey vardı!

Sultan Mehmet, aynı buz gibi sesle devam etti:

—Eğer daha ileri gidecek olursanız, bu şatoyu başınıza yıkarım!

Bizans Başbakanı bir an, ölümün soğuk nefesini yüzünde hisseder gibi oldu. Sultan Mehmet'in boş konuşmayacağını çok iyi biliyordu..Buna rağmen endişesini bastırmaya çalışarak sordu:

—Bunu tek başınıza mı yapacaksınız?

Sultan Mehmet iki parmağını ağzına götürerek keskin bir ıslık çaldı...

Aynı anda pencerenin camı müthiş bir şangırtıyla kırıldı, içeriye kara bir gölge, güle gibi düştü.

Herkes donmuş kalmıştı...

İren elinde olmayarak:

—Ayyy! diye haykırdı...

Bizans Başbakanı Notoras, gözleri iri iri açılarak:

—Bu da nesi? diye bağırdı.

Yerde top gibi yuvarlanan gölge doğrul-

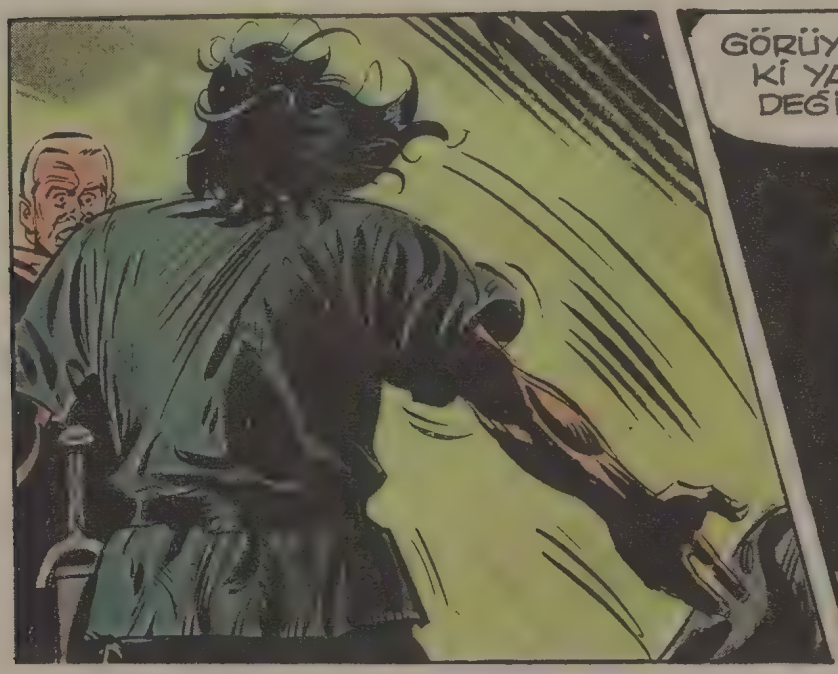

du, önce sırtındaki pelerini, sonra, başındaki kukuleteyi çıkardı..

Bu genç bir yiğitti..Uzun saçları, siyah gözleri ve yakışıklı bir yüzü vardı..Kılıcını şimşek gibi bir hızla sıyırarak Sultan Mehmet'in sağ gerisinde durdu.

Sultan Mehmet, Bizans Başbakanı Notoras'a bakarak gülümsedi:

—Görüyorsun ki yalnız değilim..Bu fedaim Kara Murat'tır.

Notoras küçümseyerek dudak büktü:

—Hıh!..Bir yerine iki kişi..Bu kadar adama karşı ne yapabilirsiniz ki? Teslim olmaktan başka çareniz yok!

Sultan Mehmet onunla alay etti:

—Öyle mi sanıyorsun? Hele bir dene bakalım!

Notoras'ın kendine güveni gelmişti. Sultan Mehmet'in "Kara Murat" diye tanıttığı gencin yaman bir silahşör olduğu muhakkaktı ama, tek başına sultanı koruyabilmesi mümkün değildi.

Adamlarına dönerek emretti:

—Yakalayın şunları!

Bizanslı askerler kılıç ve mızraklarla atıldılar.

—Silahlarınızı teslim edin!

Kara Murat haykırdı:

—Gelin de alın!

Kılıçlar havada şimşek gibi çarpıştı, kıvılcımlar çaktı..Kara Murat ilk hamlede iki kişiyi yere serdi..

Bu müthiş kılıç karşısında Bizanslı askerler korku ile geriliediler.

Başbakan Notoras kükredi:

—Kaçanın kafasını kopartırım.. Yakalayın!..

Kara Murat yüzünün çizgileri gerilmiş, kılıcı elinde, canlı bir ölüm heykeli gibi dimdik duruyordu..

Askerler ona bir an ürpererek baktılar..

Delikanlının yiğitçe duruşu, korkunç, inanılmaz ve heyecanlı bir duruştu...

Sonra askerler birden bağırarak saldırıya geçtiler.

O anda Kara Murat'ın sesi salonda top gibi gürledi:

—Geri basın!..Savulun köpek sürüsü!..

Kılıcı sağa, sola her yana inip kalkmaya, ellerde, yüzlerde, göğüslerde kanlı çizgiler, kanlı delikler açmaya başladı.

—Savulun diyorum size! Savulun köpekler!

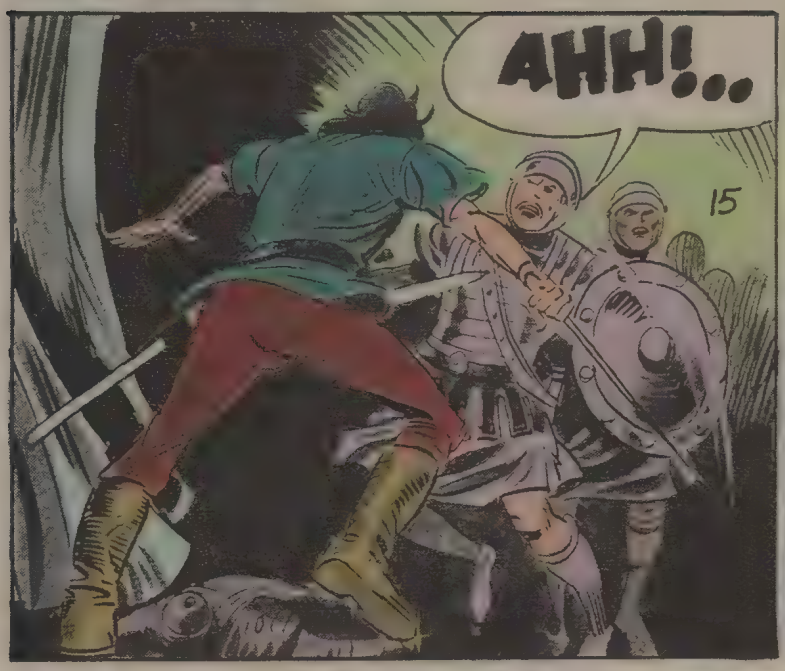

Kanlı kılıcın korkunç bir şekilde parıldayarak hızla inip kalkışı karşısında saldıran kalabalık geriledi..

Yere bir anda iki kişi daha cansız düşmüştü...

Bu ne belalı düşmandı böyle?

İşin garibi, Sultan Mehmet kavgaya daha hiç karışmamıştı. Dudaklarında hafif bir gülümsemeyle onları seyrediyor, sanki alay ediyordu..

Askerler bir an durduktan sonra, önlerin-

deki cesetleri çiğneyerek yeniden saldırdılar...

Kara Murat'ın kılıcı tekrar havada döndü, birkaç kişiyi devirdi.

Bizanslı askerler, ilk kez karşılaştıkları bu müthiş insanın önünde yeniden geriledi-

ler...

Artık yerdeki cesetlerin üzerine basarak geçmek bile güç oluyordu.

Hiddet, öfke ve dehşetten doğan bir ses sizlik, bu kana susamış adamların üstüne düştü..

Sonunda Başbakan Notoras, kuduran bir öfkeyle bağırdı.

—Çabuk okçuları çağırın!.. Bakalım o zaman ne yapacaklar?

Sultan Mehmet işe karışmanın zamanı gelidiğini anlayarak gidip, masanın üzerindeki şamdanı aldı, pencerenin yanında durarak dışarıya işaret verdi...

Başbakan Notoras kuşku ve endişe dolu bir sesle sordu.

—Ne yapıyorsunuz öyle?

Sultan Mehmet omuz silkti:

—Bekle, görürsün..

Dışarıda yağmur aynı hızla yağmaya devam ediyor, sular camlara kırbaç gibi vuruyordu...

İki Türk yiğidi, Akıncı Ömer ve Ulubatlı Hasan, sundurmanın altında, atların başında işaret bekliyorlardı..

Ulubatlı, keskin gözlerini, köşkün ışıkları yanan penceresine dikmişti:

—Acaba neler oluyor orada? diye mırıldandı.

Akıncı Ömer:

—Bilmem, dedi. Ama ne oluyorsa iyi oluyordur..Bizim Sultan faka basmaz...

—Bak, bak! Pencerenin önünde bir gölge göründü...

—İşaret..Beklediğimiz işareti veriyor..

—Vay canına! Desene tehlike var..

Sultan Mehmet pencereden şamdanı sallayarak işaret veriyordu.

Ulubatlı, elinde tuttuğu barut fıçısının fitilini ateşleyip, kapıya doğru savurdu...

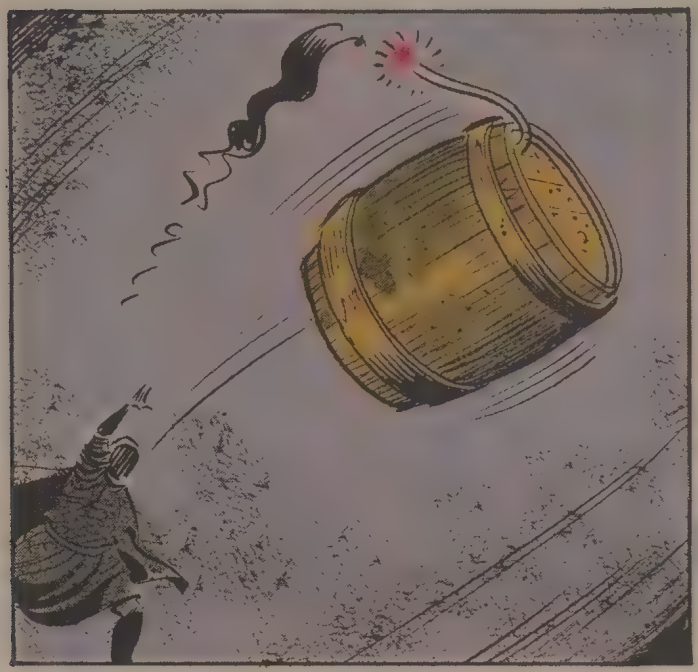

Barut fıçısı havada uçtu, düştü, yerde yuvarlandı ve kapının dibinde olanca şiddetiyle patladı..

Yer yerinden oynadı sanki..

Korkunç bir gürültü her yanı kapladı, duvarlar patlamanın şiddetiyle sarsıldı, kapı parçalanıp dağılarak havaya uçtu..

Nöbetçiler, ölüm çığlıkları atarak dehşet içinde oraya buraya kaçıştılar...

Devamı Gelecek Sayıda

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

10 TEMMUZ 1986 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 651 ✻ FİYATI 50 LİRA KDV DAHİLDİR

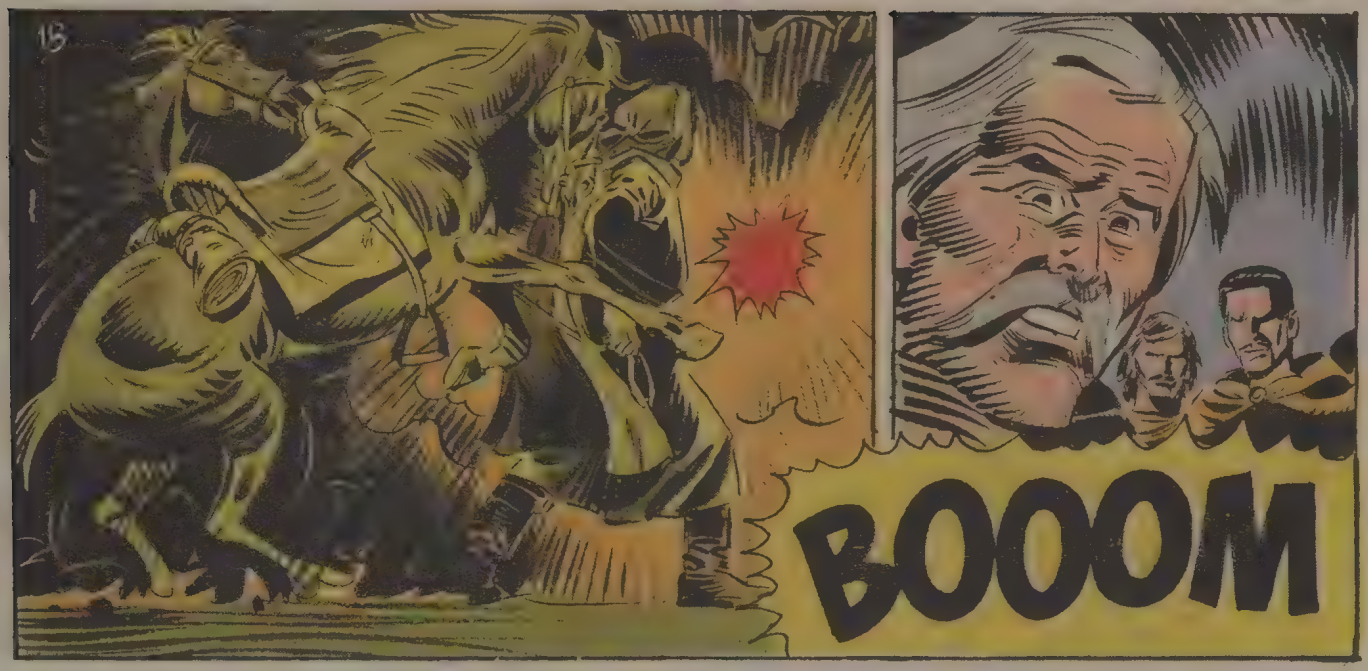

Akıncı Ömer'in dizginlerini tuttuğu atlar ürkerek kişneyip, şaha kalktı.

Şatonun kapısı cehennem yerine dönmüştü.

★ ★ ★

Salonun içinde herkes buz gibi donup duruyor, gözlerinden ateş saçarak, titreyerek, gurur dolu göğüslerini şişirerek bekliyorlardı.

Başbakan Notaras'ın kanı müthiş bir öfkeyle kaynıyordu ama yapabileceği fazla bir şey yoktu...

Sultan Mehmet elindeki şamdanı masanın üzerine koyduktan sonra ustaca blöf yaptı.

—Dışarıda iki bin yeniçerim hücuma geçmek için ikinci işaretimi bekliyor.

kalmıştı...

Dışarıdan müthiş patlama sesleri geliyordu...

Umutsuz, acı, korkunç ve heyecanlı bir bekleyiş...

Sultan Mehmet ile Kara Murat dimdik

Başbakan Notaras çaresizlik içinde kıvrandı.

Dehşet içinde kalarak,

—"Aman Tanrım!. Ben de budalalık yaptım! Koskoca bir hükümdar tedbir almadan böyle bir yere gelir mi? Şimdi mahvolduk!"

diye inledi.

Titreyerek karşısındaki genç adama baktı, onu insanüstü bir yaratık gibi gördü. Hazin bir sesle,

—Aman devletlüm, dedi. Biz ettik, siz etmeyin. Boynumuz kıldan incedir. Kerem edip kusurumuzu bağışlayın!

Sultan Mehmet'in yüzündeki sert ifade biraz yumuşar gibi oldu, kısa bir an Başbakan'ı süzdü, sonra konuştu:

—Kızına dua et Notaras! Onun hatırı için canını bağışladım.

İren sevdiği adama gururla bakıyordu. Kalbindeki aşk alevi daha da büyümüştü..

Notaras:

—Sağolun devletlüm, dedi. Minnettarınızım, izin verirseniz sizi bizzat uğurlayayım.

PRENSESİN AŞKI

Başbakan askerlerine dönerek emretti.

—Açılın! Asaletmeapa yol verin!

Bizanslı askerler korku içinde iki yana çekildiler. Sultan Mehmet kaşları çatık, göğsü gururla gerilmiş bir halde yanında Kara Murat'la birlikte yürüyüp salondan çıktı. İren, onların arkasından sevgiyle bakıyor, kalbi kuş gibi sevinçle kanat çırpıyordu...

★ ★ ★

Akıncı Ömer ve Ulubatlı Hasan, paramparça olan kapının önünde atlarla bekli-

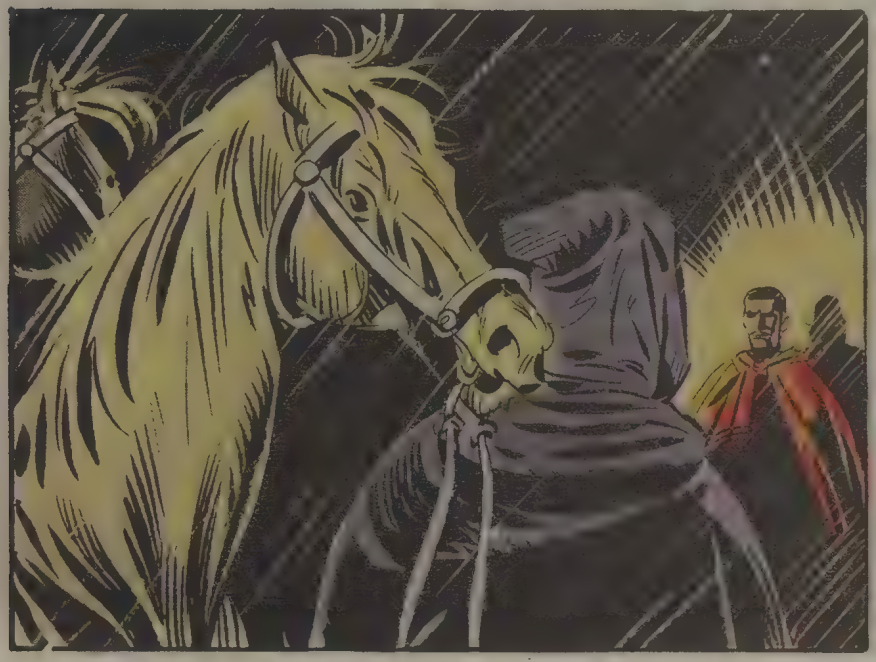

yordu...

Barut fıçısıyla parçalanan ve yanan kapıdan hâlâ dumanlar tütmekteydi...

Sultan Mehmet ile Kara Murat çevik birer hareketle atlarının üzerine sıçradılar. Hayvanlar kişnedi, ön ayaklarıyla yerleri kazıdı.

Bizans Başbakanı Notaras, yalvarır gibi bir sesle:

—Asaletmeap, dedi. Siz ayrıldıktan sonra yeniçerileriniz bize saldırmayacaklar değil mi?

Sultan Mehmet kaşlarını kaldırarak hayret etmiş gibi ona baktı, yarı alaylı bir sesle sordu:

—Hangi yeniçeriler?

—Şatoyu kuşatan iki bin yeniçeri!

Sultan Mehmet hafif bir kahkaha attı.

—Yeniçeri filan yok Notaras. Bu bir oyundu, kaybeden sen, kazanan biz olduk!

Sultan Mehmet atını mahmuzlayarak hızla sürdü.

Fedaileri de onu izlediler...

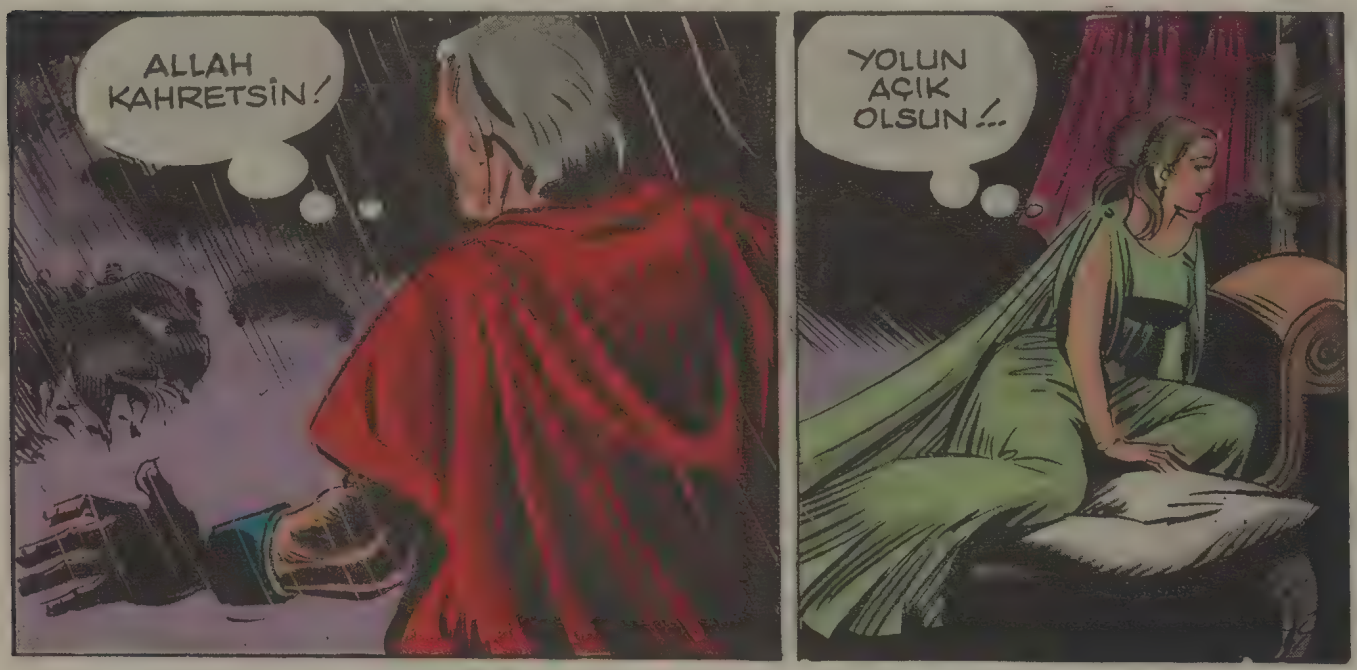

Bizans Başbakanı şaşkınlığından bayılacak gibi oldu. Hayretten donarak onların arkasından bakakaldı...

★ ★ ★

Prenses İren, pencerede durmuş, başını soğuk cama dayayarak uzaklaşan atlıların arkasından bakıyor, gecenin koyu karanlığında onları görmeye çalışıyordu...

Genç kızın yüzünde, uzaklaşan atların nal sesleri yankılanıyordu.. Dudaklarında mutlu bir gülümseme vardı...

Sultan Mehmet'in sesi hala kulaklarında çınlıyordu:

—"Hem Bizans'ı hem de kızını alacağım! Askerlerim Ayasofya'da cuma namazı kılarken, kızın da karım olacak!"

★ ★ ★

Akşam oluyor, güneş ufku kızıla boyayarak dağların arkasına çekiliyordu. Kara Murat ve Ulubatlı Hasan atlarını dört nala süre-rek gelip köy meydanının sağındaki büyük evin önünde durdular...

İki delikanlı çevik bir hareketle yere sıçradığı an, onları gören yaşlı bir kadın çığlığı bastı.

—Murat! Oğlum, evladım benim!...

Kara Murat annesini hasretle, sevgiyle kucakladı:

—Nasılsın ana?

—Nasıl olacağım oğul? Bu hasretlik canıma yetti artık!

Kadının gözleri, arkadaki silahşöre takılınca Kara Murat onu tanıttı.

—Bu Ulubatlı Hasan, arkadaşım!

Ulubatlı eğilerek kadının eline sarıldı ve saygıyla öptü... Kadın onu gülümseyerek karşıladı.

—Hoşgeldin oğlum!

—Hoşbulduk anacığım! Benim kimim, kimsem yok. İzin verirsen ben de ana diyeyim sana...

Kadının bakışlarında bir şefkat ışığı parladı...

—Elbette oğlum. Murat'ımın arkadaşları benim evlatlarımdır. Buyurun, evimi şenlendirin aslanlarım...

Hep beraber eve girdiler...

Az sonra Kara Murat ile Ulubatlı Hasan vaşlı kadının ikram ettiği ayranları yudumluyordu...

Anne, karşılarına oturmuş onlara bakıyordu. Gözleri dolu doluydu...

—Kaç gündür gözüm dalıp duruyordu. Kendi kendime (Murat'ım yoldadır) diyordum. İçime doğmuş sanki...

Birden aklına gelmiş gibi ansızın doğruldu, telaşla ayağa fırladı...

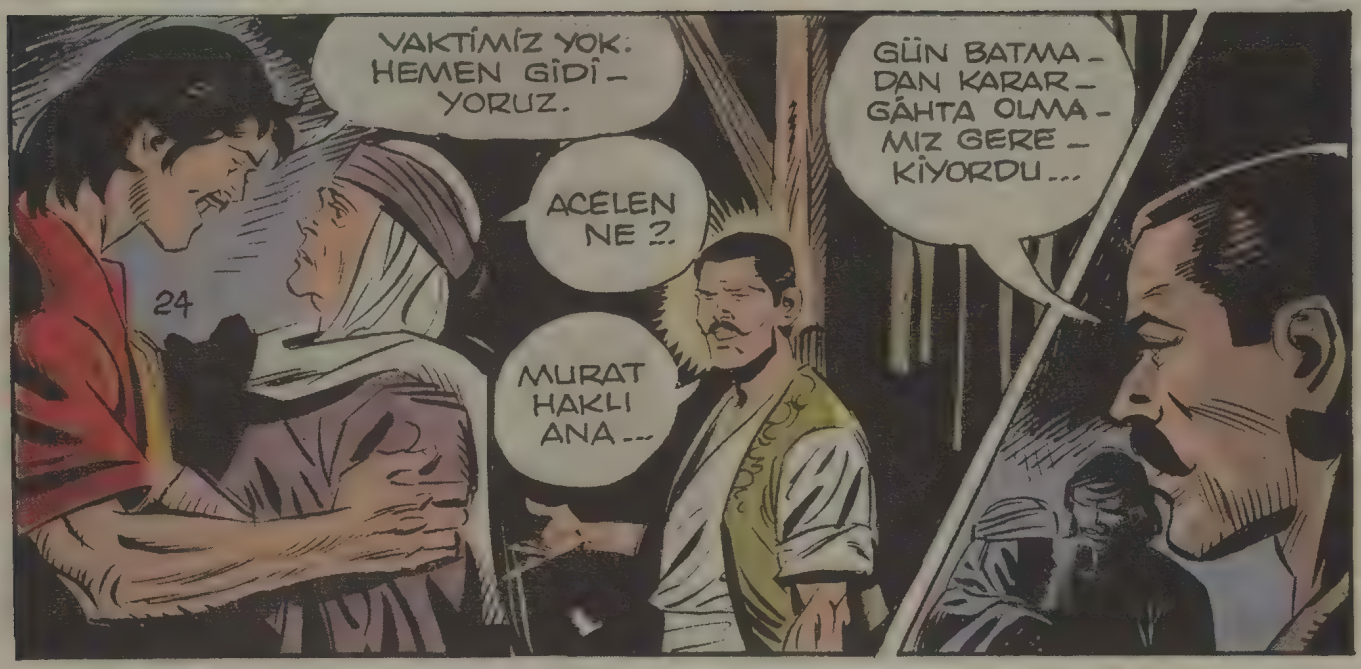

—Hemen kolları sıvayıp size yiyecek bir şeyler hazırlayayım.

Kara Murat onu kolundan tutarak yerine oturttu.

—Hiç zahmet etme ana, vaktimiz yok, hemen gidiyoruz...

Yaşlı kadın şaşırdı, üzüldü:

—Dur oğlum, acelen ne? Daha terin soğumadı!

Ulubatlı söze karıştı:

—Murat haklı ana.. Gün batmadan ordugâhta olmamız gerekiyordu.. Geç kaldık...

Yaşlı kadının gözlerinde inci tanesi gibi iki damla yaş belirdi:

—Daha seni doya doya göremedim...

—Üzülme ana, yine gelirim.

—Gayrı kocadım oğul. Bir ayağım çukurda.. Senin mürüvvetini görmeden göçüp gitmekten korkarım...

—Kısmet ana.. Kaderde varsa o da olur...

Yaşlı kadın içini çekti.. Tanrı'ya dua eder gibi başını gökyüzüne doğru kaldırdı..

—Allah bana o günleri göstersin! diye mırıldandı.

Kara Murat değerli taşlarla süslü bir kolye çıkarıp annesine verdi:

—Al ana, bu sana sultanımızın armağanıydı. Sana layıktır.

Yaşlı kadın mücevheri aldı, elinde çevirdi, sonra dudağını bükerek:

—Aman oğul, dedi. Süs, mücevher bu yaştan sonra benim neyime? Bu gençlere yaraşır...

Kara Murat sevgiyle gülümsedi:

—Sana yaraşır ana, tak onu boynuna...

—İyi ama bunun paha biçilmez bir değeri vardır....

—Yeryüzünde anadan değerli hiç bir şey yoktur...

Kara Murat, altın zincirin ucundaki kolyeyi annesinin boynuna kendi eliyle taktı. Yaşlı kadının gözleri dolu dolu oldu.

—Bunu gelinime saklayacağım.Bunu onun boynuna kendi elimle takacağım...

PRENSESİN AŞKI

—Savaştan fırsat bulur evlenirsem, takarsın...

Anne, derin derin içini çekti.

—Ne zaman bitecek bu savaşlar? Kaç şehit verdik!... Baban, ağabeyin, amcaların, dayıların... Bir sen kaldın oğlum...

Gitmeye hazırlanan Kara Murat annesinin elini öptü:

—Benim de dünyada senden başka kimsem yok ana... Kendine iyi bak!

Kadının gözleri yaşardı. Ağlamamak için

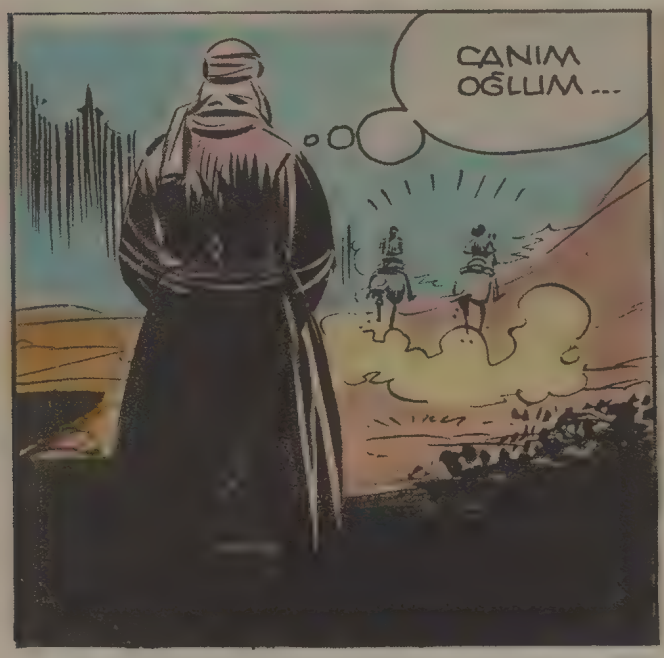

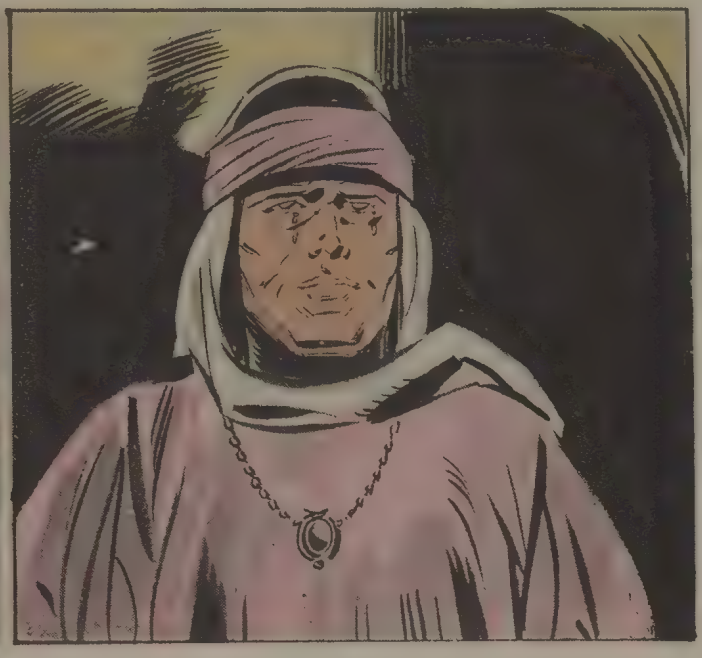

kendisini güç tuttu... Ulubatlı Hasan da onun elini öperken:

—Güle güle evletlarım, dedi. Bahtınız açık, yolunuz ışık olsun...

★ ★ ★

Kara Murat ile Ulubatlı Hasan, çevik birer hareketle atlarına sıçrayıp doludizgin kırlara doğru at sürerlerken, anne, evin önünde onların arkasından yaşlı gözlerle bakıyordu..

Boynunda, oğlu Kara Murat'ın armağanı olan değerli kolye vardı...

Devamı Gelecek sayıda

FATİH 'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

6 AĞUSTOS 1966 CUMARTESİ ✻ HAFTALIK ÇOCUK DERGİSİ ✻ SAYI: 654 ✻ FİYATI: 50 LİRA KDV DAHİLDİR

Bulutlanan gözleriyle onları sanki sisler arasında gibi bulanık görüyordu:

—İçimde garip bir his var, galiba oğlumu bir daha göremeyeceğim! diye hazin bir sesle mırıldandı...

★ ★ ★

Bizans Başbakanı Notoras'ın kaşları çatıktı... Yüzünde derin bir endişenin gölgesi vardı... Başbakanın o gün canının çok sıkıldığı anlaşılıyordu.

Boğuk bir sesle:

—Türkler, Bigados'ta kırk Bizanslı'yı idam ettiler. Bu suretle, geçen hafta öldürülen Türkler'in intikamını almış oldular...

Başbakanın karşısında, öfkeden dudaklarını ısırarak duran Prens Nikol homurdandı:

—İzin verirseniz, derhal Türk köylerine saldırıp misilleme yapalım! Biz de intikam alalım!

Başbakan Notoras'ın yüzündeki endişe ifadesi daha da büyüdü.

Telaşlı bir sesle:

—Sakın ha! dedi. Türkleri tahrik etmekten kaçınmamız gerekir...

—Bigados'ta yaptıklarını sineye mi çekeceğiz yani?

—Ne yazık ki öyle... Başka çare yok. Onlarla iyi geçinmek zorundayız...

Prens Nikol, ayağını öfkeyle yere vurdu:

—Türkler dostluktan anlamaz... İzlediğiniz yumuşak politika, onları şımartıyor. Türklerden korkmadığımızı göstermeliyiz.

—Kırk Bizanslı'ya karşı... Yüz kırk Türk öldürmeliyiz!

Notoras'ın sesi iyice sertleşti:

—Dikkat et Nikol! Şiddet şiddeti doğurur... Sonunda biz zararlı çıkarız.. Seni, Türklere karşı herhangi bir saldırıdan men ederim!

Prens Nikol'ün yüzü asıldı, dudaklarının arasından anlaşılmaz bir takım homurtular çıktı, sonra öfkeli bir şekilde salonu terk etti..

Bahar güneşinin aydınlattığı tarlada bir Türk köylü çift sürüyordu...

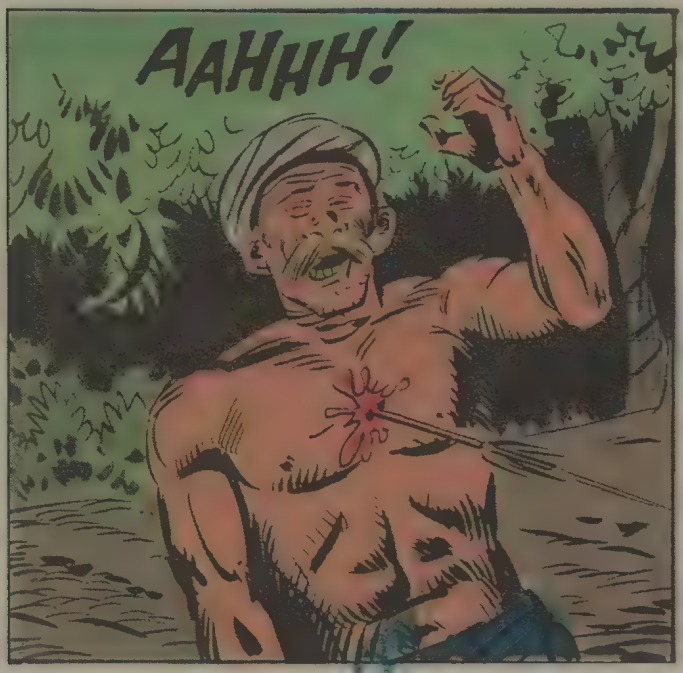

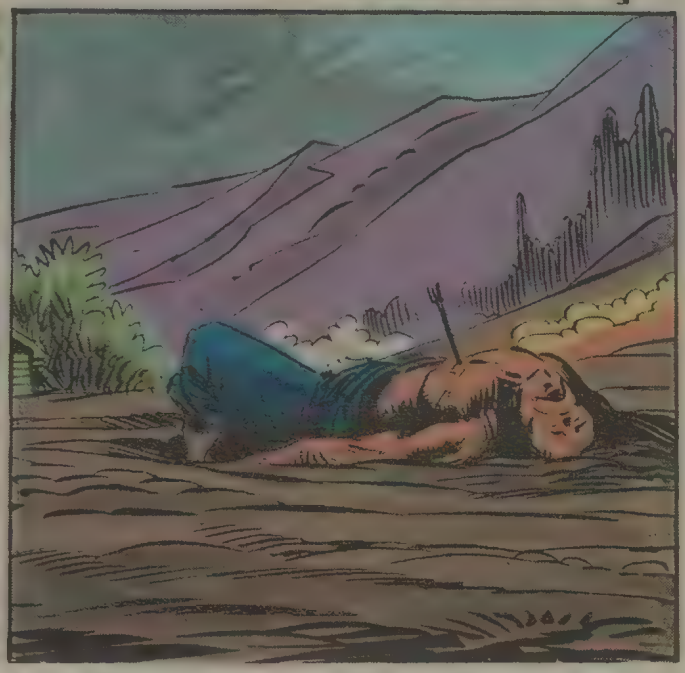

Hava o kadar güzeldi ki, adam üzerindekileri çıkarmış, belinden yukarısı çıplak kalmıştı...

Birden keskin bir vınlama duyuldu..

Hain bir ok havada uçup, çalışmaktan terleyen çıplak göğüse saplandı...

Acı, tüyler ürpertici boğuk bir çığlık tarlayı inletti.

—Aaaaah!

Zavallı adam, göğsüne saplanan oku, iki eliyle tutarak kıvrıldı, kanlar içinde toprağın üzerine yığıldı...

Aynı anda, Prens Nikol ile adamları saldırıya geçti...

Köy savunmasızdı...

Bizanslı atlılar, çılgın naralar atarak, dört nala köye saldırdılar...

Dükkandan fırlayan bir Türk'ün göğsüne uzun bir mızrak saplandı...

Çeşmede testiyle su doldurun genç bir kız kaçarken, arkasından yetişip, bir kılıç darbesiyle yere yıktılar...

★ ★ ★

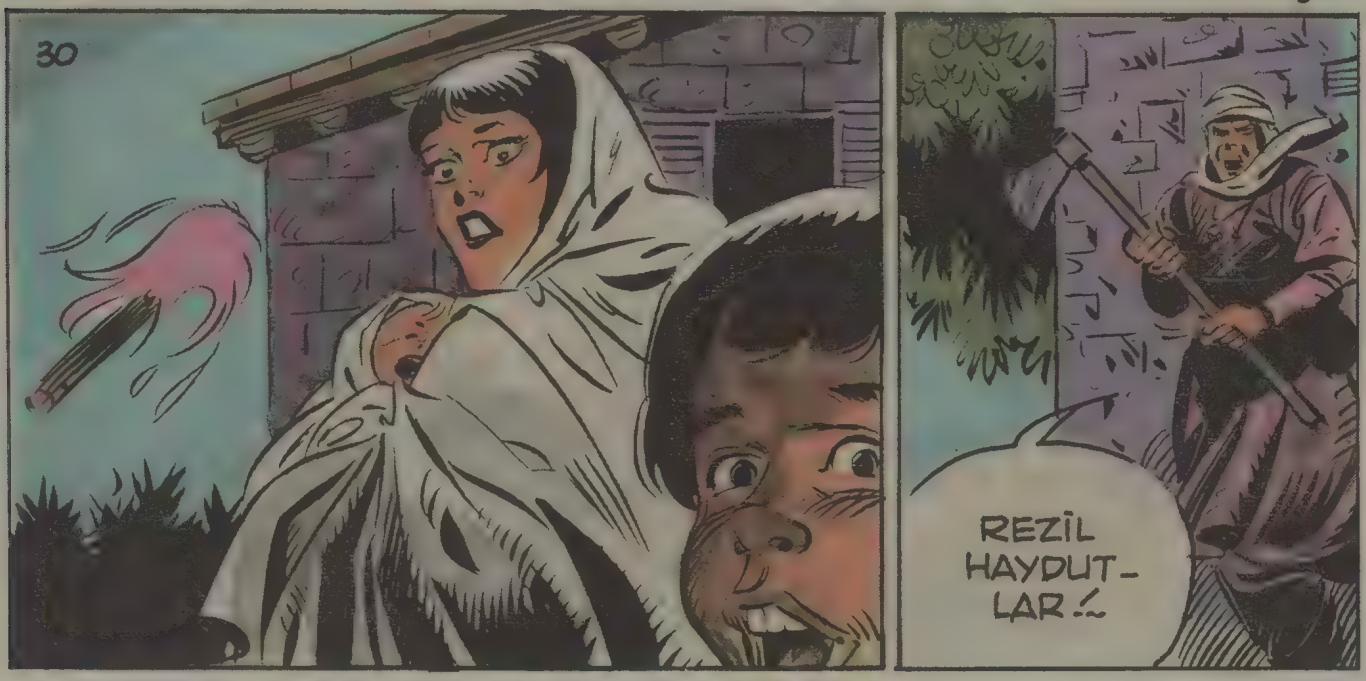

Kan... Kan...

Oluk gibi kan akıyordu...

Kaçışan çocukları oklarla avladılar... Acı çığlıkları yeri göğü inletti...

Evlerin damlarına meşaleler attılar... Az sonra her şey alev alev yanmaya başladı..

Kara Murat'ın annesi bir baltayı kapıp:

—Alçaklar!... Rezil haydutlar! diye bağırarak dışarıya fırladı...

Aynı anda Prens Nikol, kılıcını yaşlı kadının göğsüne sapladı...

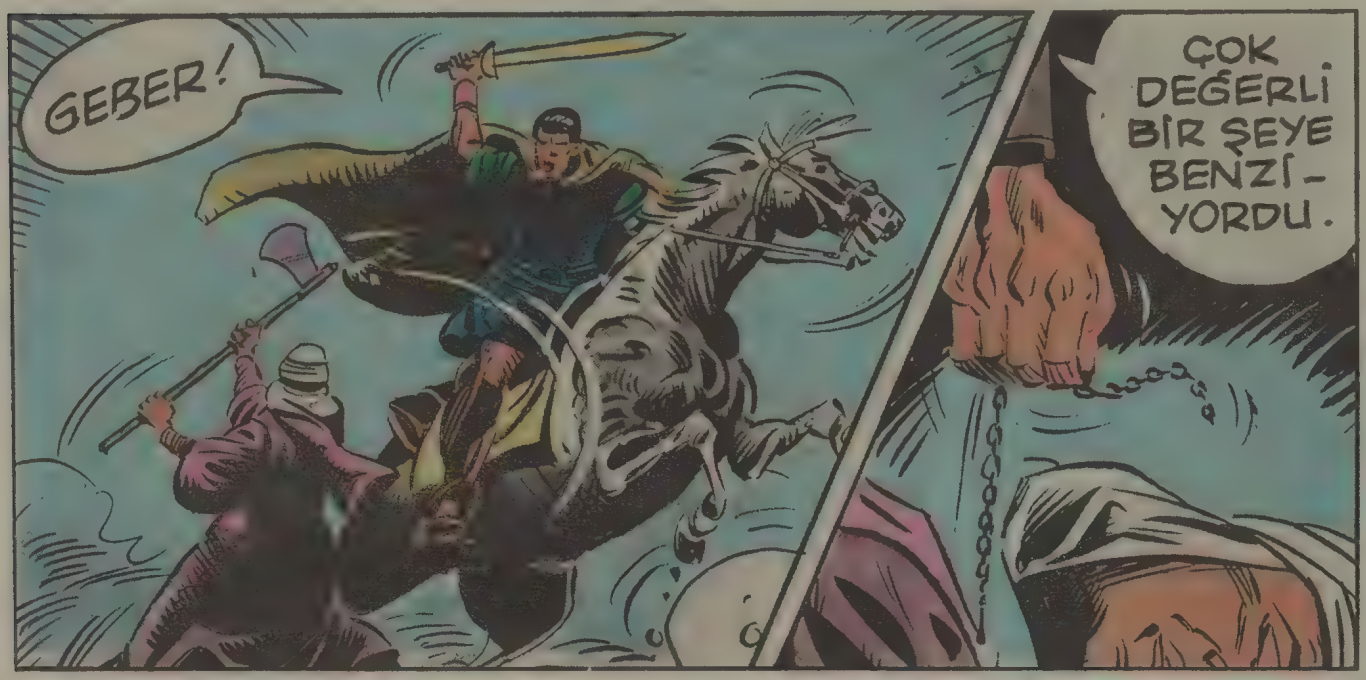

—Aaaah! Yandım!

Kadının yüzü ıstırapla buruştu, boğuk boğuk inledi, sarsıldı, göğsü bir anda kanlar içinde kaldı...

Prens Nikol, kadın daha yere düşmeden, atının üzerinde eğildi ve boynundaki kolyeyi koparıp aldı:

—Hımmm... Çok değerli bir şeye benziyor bu...

Mücevhere, gözlerinde tutuşan bir ihtirasla uzun uzun baktı...

Kolye avucunda tüm görkemiyle parıldıyordu...

★ ★ ★

Kara Murat ile Ulubatlı Hasan karşılıklı geçmişler, kılıç egzersizi yapıyorlardı...

İkisinin de ellerindeki çelik silah, fırıldak gibi dönüyor, havada tehlikeli birer yay çizdikten sonra hızla karşısındakinin üzerine iniyordu...

İki müthiş silahşör, bazan kendilerini yana atarak, bazan hamleyi kılıçlarıyla havada çelerek darbeden kurtuluyor, onları

seyredenler hayranlık içinde:

—Müthiş bir şey!... Bu yiğitlerin karşısına çıkan düşman mahvoldu demektir! diye mırıldanıyordu.

Ansızın doludizgin bir atlı geldi... Hayvanın yeleleri uzun süre yıldırım gibi koşmaktan ter içinde kalmıştı...

Adam, telaş içinde:

—Bu durum kötü! diye bağırdı. Size kara haberler var arkadaşlar!

Ulubatlı Hasan alnında biriken terleri elinin tersiyle silerek atlıya baktı:

—Hayrola?

—Bizanslılar Çatalca köylerine baskın yapıp, yüzlerce masum Türk'ü şehit ettiler..

Kara Murat endişeyle haykırdı:

—Hangi köyler? Çabuk söyle!

—Akalan, Subaşı, Oklalı, İhsaniye, Pınarköy!

Kara Murat'ın yüzü büyük bir endişeyle

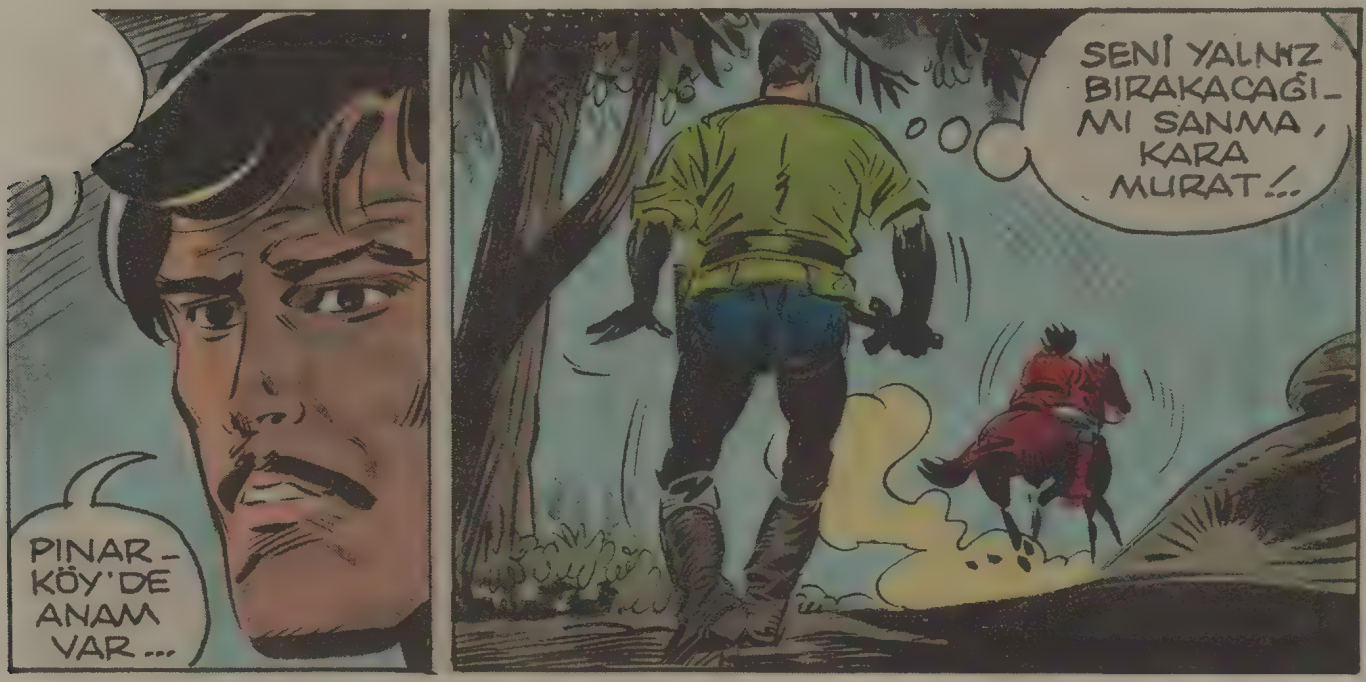

allak bullak oldu... Delikanlı birden sarsılmıştı... Ulubatlı Hasan'la bakıştılar...

—Pınarköy'de anam var...

Bu cümle, boğazından boğuk bir çığlık halinde çıkmıştı..

Birden ok gibi fırladı.

Önüne gelen ilk ata atlayarak yıldırım gibi uzaklaştı...

Ulubatlı Hasan da başka bir ata atlayıp, arkadaşını izlemeye başladı.

—İnşallah anamıza bir şey olmamıştır! diye dua ediyordu...

★ ★ ★

Kara Murat ile Ulubatlı Hasan, arkalarında bir toz bulutu bırakarak uçarcasına köye girdiler...

Gördükleri manzara korkunçtu...

Tüyler ürpertici, insanlık dışı, iğrenç bir olaydı bu...

Acımasızca katledilen Türkler'in cesetleri yerlerde, kanlar içinde yatıyordu...

Kara Murat'ın bulutlanan gözleri çevrede dolaştı, evin kapısı önünde durdu...

İşte, orada... Annesinin cesedi yatıyordu:

—Aman Allahım!... Ölmüş!

Anam ölmüş! diye müthiş bir çığlık attı...

Öylesine acı, öylesine yürek parçalayıcı bir haykırıştı ki bu, Ulubatlı Hasan kalbinin donduğunu hissetti...

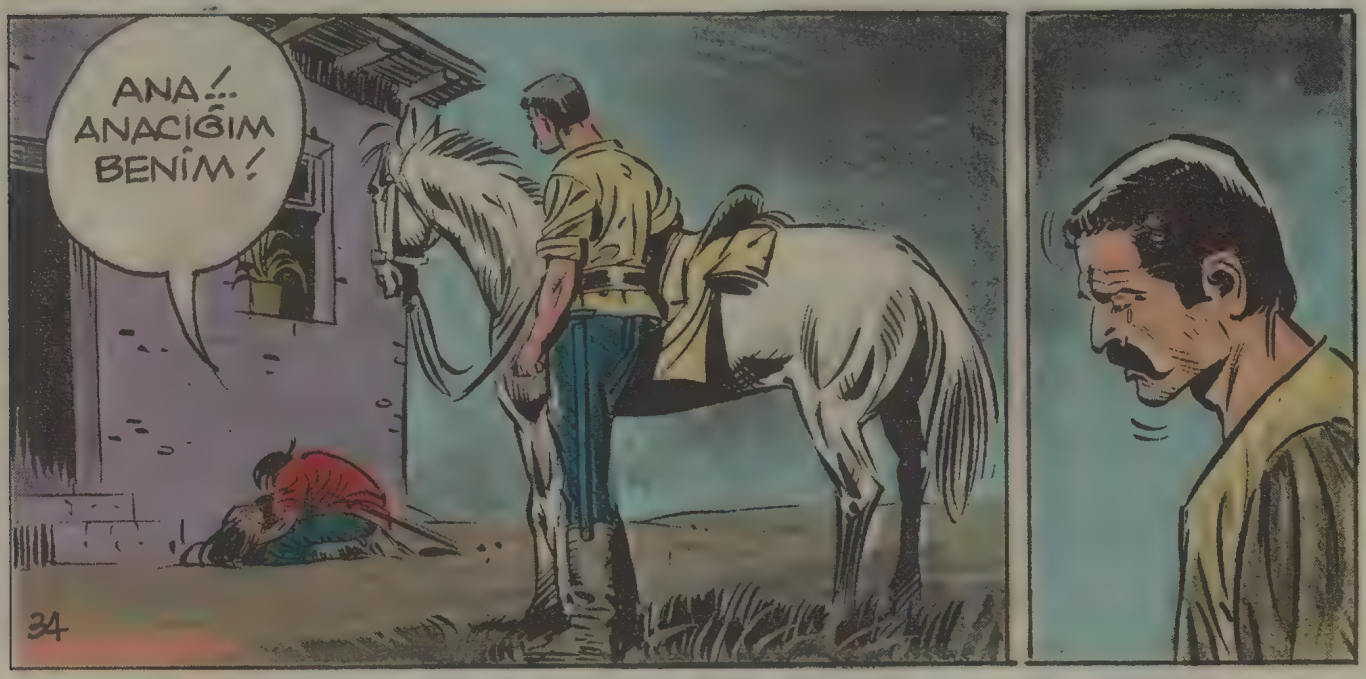

Kara Murat atından inerek derin bir kederle atıldı, annesinin cesedini kucakladı, sevgiyle titreyerek ona sarıldı...

—Ana... Anacığım benim!

Ulubatlı Hasan yaklaştı.. Onun da yüzünde derin bir keder vardı... Gözlerinden iki damla yaş süzüldü.. En yaman savaşlarda bile kılı kıpırdamayan koca kahraman şimdi ağlıyordu...

★ ★ ★

Bir saat sonra Kara Murat ile Ulubatlı Hasan, taze bir mezarın başında dua ediyorlardı...

Kara Murat, yaşlı gözlerini masmavi gökyüzüne kaldırarak Tanrı'ya seslendi..

Allahım! Anamın ahını yerde bırakma!.. Onu öldüren soysuzu tez karşıma çıkar! Anamın öcünü almadan, benim canımı alma Tanrım!.. Ben yüreğimde bu acıyla yaşayamam! Ben bu acıya dayanamam, dayanamam!...

Ulubatlı Hasan kederli, fakat ılık ve yumuşak bir sesle arkadaşını teselli etti.

—Anan, benim de anam sayılır.. Allahın izniyle yakında Bizans'ı fethedeceğiz... Nasıl olsa o alçağı buluruz...

★ ★ ★

Sultan Mehmet, karşısında saygıyla duran Kara Murat'a sevgi ve hüzün dolu gözlerle baktı:

—Olanları duyduk.. Çok üzüldük Kara Murat... Başın sağolsun yiğidim...

Kara Murat acısını bastırdı, kederini içine atarak metin bir sesle cevap verdi:

—Siz sağ olun.. Ülke sağ olsun ulu hünkar...

—Merak etme, yaptıkları yanlarında kalmayacaktır...

—İzin verirsen ulu hünkar, gidip anamın öcünü alayım...

—Tek başına mı?

—Evet...

Devamı Gelecek sayıda

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

13 AĞUSTOS 1986 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 655 * FİYATI: 50 KR. KDV DAHİLDİR

Sultan Murat, iri elini, Kara Murat'ın omuzuna dostça koydu, teselli edici bir sesle:

—Sabret, dedi. Ananın öcünü hep beraber alacağız.

★ ★ ★

O müthiş gün gelmişti...

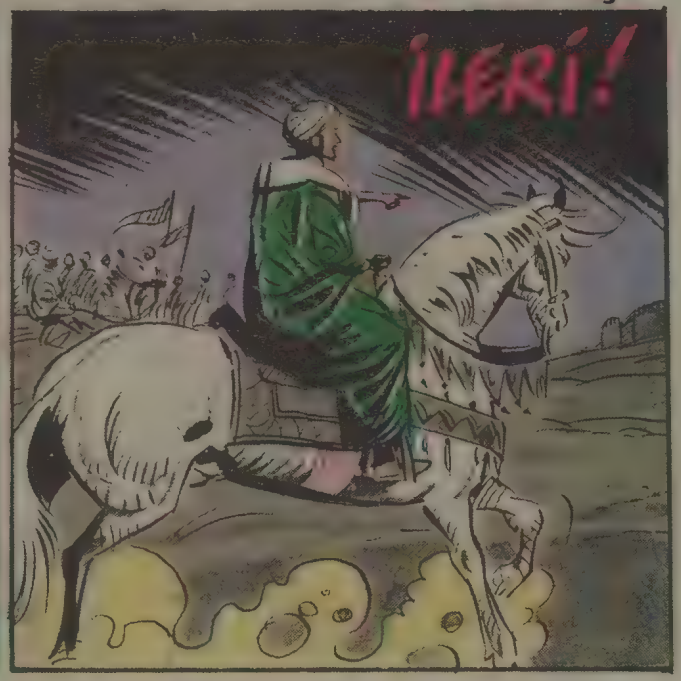

Sultan Mehmet, beyaz atının üzerinde bir kartal gibi Bizans'a bakıyordu...

Arkasında dev gibi bir ordu vardı...

1453 yılı mayıs ayının altıncı cuma günüydü...

Sultan Mehmet Bizans'ın aşılmaz denilen surlarını eliyle göstererek emretti:

—İleri!

Dev toplar duvarları saatlerce dövdükten sonra Türk ordusu dalgalanarak Bizans surlarına doğru aktı...

Tam 53 gün sürecek olan büyük savaş bu emirle başlamıştı.

—İleri!

Mehterler cenk havası çalıyor, yeniçerileri coşturuyordu.

Türk ordusunda en küçük rütbeden en büyüğüne kadar herkes şehit olmayı şereflerin en büyüğü sayıyor, surların dibinde vurulanların yerini, yeni kahramanlar alıyordu.

Yeniçeriler dalgalar halinde surlara saldırarak haykırıyorlardı:

—Allah!.. Allah!.. Allah!...

Koca Bizans, temelinden sarsılıyordu.

Türk toplarının surlarda açtığı yaralar kapatılamayacak kadar büyüktü.

Yeniçeriler, açılan gediklerden yalın kılıç, birer kaplan gibi atılarak gidiyorlardı.

Uzun merdivenler surlara dayanmıştı..

Yeniçeriler hızlı ve çevik hareketlerle tırmanıyor,

Bizans askerleri Türklerin üzerine kaynar sular, ateşler ve oklar yağdırıyordu.

Fakat onları durdurmak ne mümkün...

Düşmanın okuna, ateşine karşı, fedakar ve imanlı göğüslerini siper eden Türk askerleri atılıyor, saldırıyor, adım adım ilerliyordu...

Surların üzerinde savaş tüm şiddetiyle devam ederken Bizans Başbakanı Notaras askerlerini coşturmaya çalışıyor, kılıcını sallayarak haykırıyordu:

—Haydi aslanlarım!.. Göreyim sizi yiğitlerim!.. Vurun, öldürün!.. Tek Türk'ü sağ bırakmayın!.

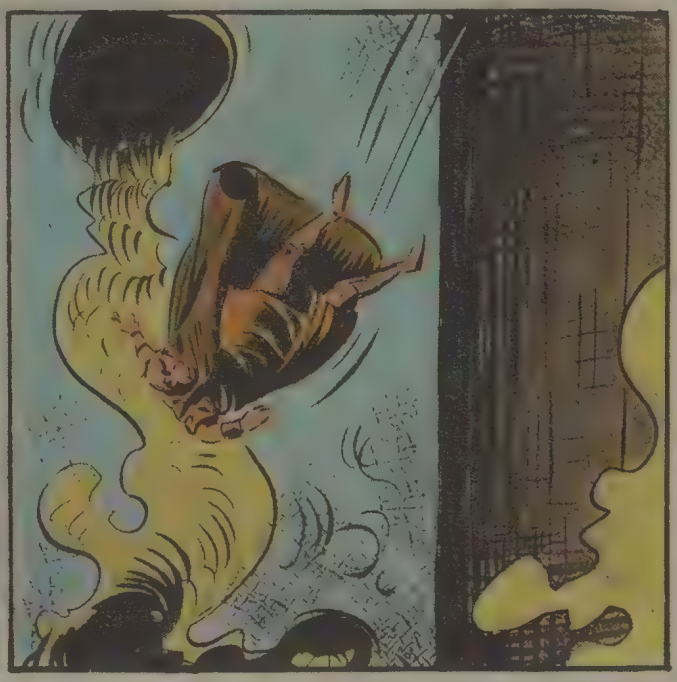

Bizans askerleri cesaretle dövüşüyor, çarpışarak vurulup ölüyordu.

Bir ok, havada vınlayarak uçtu ve Bizans Başbakanı'nın göğsüne saplandı.

—Aaah!... Yandım!...

Yaşlı savaş adamı göğsüne saplanan oka iki eliyle sarıldı, büyük bir acıyla kıvrıldı ve dengesini kaybederek surlardan aşağıya uçtu...

Ünlü Başbakan'ın son sözleri şu oldu:

—Elveda Bizans!.. Elveda güzel ülkem...

Savaş bütün şiddetiyle devam ediyor, surlar kıpkızıl kana bulanıyordu, ama artık Bizans'ın kaderi belli olmuştu...

Ulubatlı Hasan bir elinde kılıç, bir elinde sancak, surlar üzerinden bir kale burcuna tırmandı...

—Geri dön Hasan, tek başına gitme, vurulacaksın!.. diye bağıran Kara Murat'a aldırmadı bile...

Karşısına çıkan Bizanslı askerlerle

vuruşarak ilerledi... Her yanı kan içinde kalmıştı...

Atıldı karşısındaki düşman topluluğunu yardı, geçti...

Aynı anda göğsüne üç ok birden saplandı... Sarsıldı... Dudaklarının arasından derin bir inilti çıktı:

—Aaaah! Vuruldum!

Kara Murat, Ulubatlı'nın arkasından surlara tırmanıyordu...

Şimşek gibi atıldı ve arkadaşını ok yağmuruna tutan Bizanslı askerleri kılıcıyla biçti...

—Al sana rezil herif!.. Al, bu da sana!.. Bu kılıç seni yaşamak sıkıntısından kurtaracak!

Ulubatlı Hasan, yardımına koşan Kara Murat'a gülümseyerek baktı, kalenin burcuna bayrağı dikerken, birkaç ok birden geldi, bu defa sırtına saplandı...

Birbirine kenetlenen dişlerinin arasından hafif bir inilti çıktı ama direndi, iki eliyle sarıldığı bayrağı bırakmadı... Her yanından kan fışkırıyordu...

Son bir çabayla bayrağı dikti, düştü ve şehit oldu.

Şimdi Türk Bayrağı, kalenin burcunda şerefle dalgalanıyordu...

Kara Murat, sevgili arkadaşının cansız başını kucağına aldı...

Gözleri dolu dolu idi.

—Mutlu uyu Hasan, diye fısıldadı... En şerefli günde şehit oldun... Böyle bir ölüm her insana nasip olmaz... Adın hiçbir zaman unutulmayacak...

Genç Sultan Mehmet artık "Fatih" olmuştu...

Beyaz bir atın üzerinde göğsünü gururla şişirerek, İstanbul'a girdi.

Kendisinden başka herkes yaya yürüyordu...

Bizanslılar genç padişahın önünde yerlere kadar eğilerek yoluna çiçekler serpiyor, kendilerini bağışlamasını diliyorlardı.

Fatih Sultan Mehmet sözünü tutup, askerlerine Ayasofya'da cuma namazı kıldırdı...

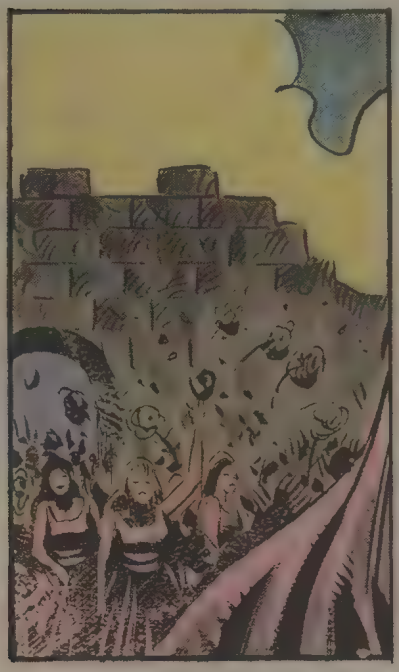

Tek bir sesleri, Ayasofya'nın görkemli kubbesinde yankılanarak yeri göğü inletti:

—Allahü Ekber!... Allahü Ekber!... Allahü Ekber!...

★ ★ ★

Aynı saatlerde Boğaz'daki muhteşem Tarabya Kasrı'nda derin bir telaş ve panik vardı...

Prens Nikol büyük bir endişe içinde Prenses İren'e seslendi:

—Gemi kalkmak üzere... Kaybedecek vaktimiz yok!...

Genç kız:

—Siz gidin Nikol, ben kalıyorum!

Prens Nikol şaşırdı, sarsıldı, sarardı:

—Bu ne demek oluyor? Burada tek başına kalıp da ne yapacaksın?

Genç kızın yüzünde mutlu bir ifade belirdi:

—Sultan Mehmet'i bekleyecek, onunla evleneceğim!

Prens Nikol korkunç bir öfkeyle haykırdı:

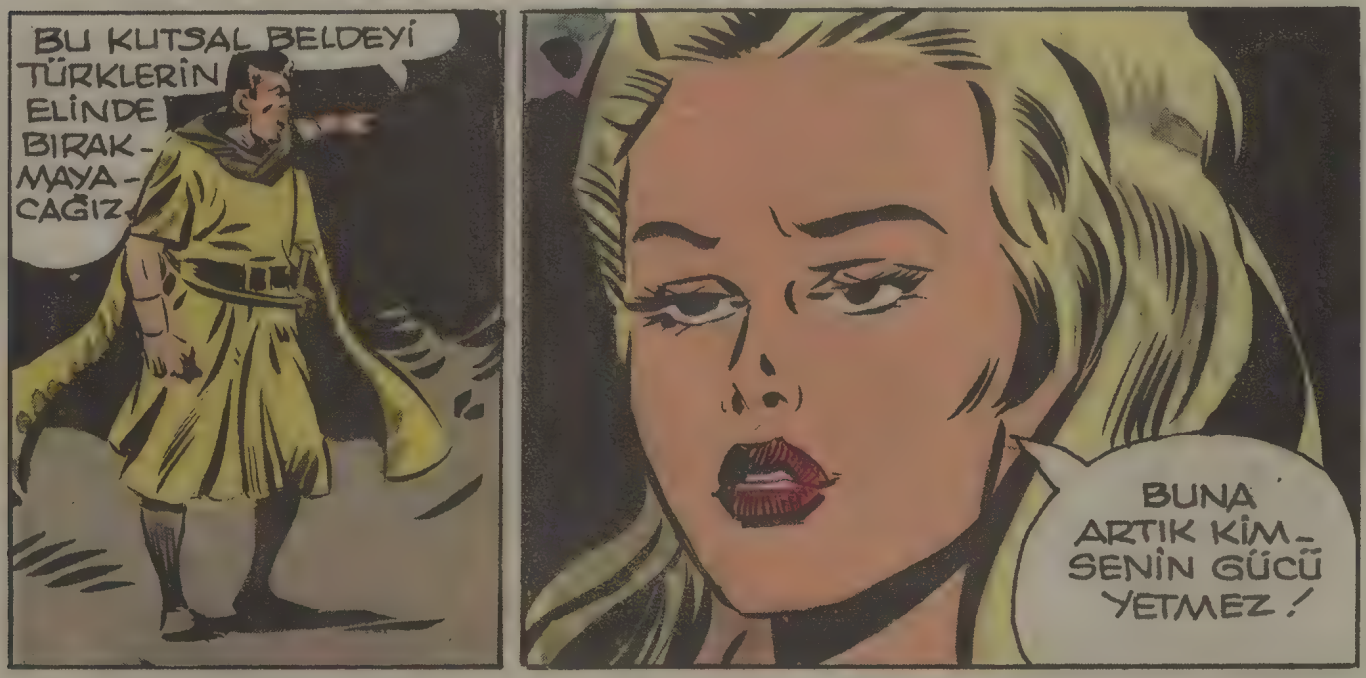

—Bizans'a ihanet bu!...

İren acı acı gülümsedi:

—Yeryüzünde Bizans diye bir ülke kaldı mı artık? Bizans bir Türk şehri oldu...

Nikol yumruklarını sıktı, ayağını yere vurarak kükredi:

—Asla!.. Bu kutsal beldeyi Türklerin elinde bırakmayacağız! Bir gün geriye dönecek, bütün Türklerden intikamımızı alacağız!..

İren başını salladı:

—Buna artık hiç kimsenin gücü yetmez.

Prens Nikol İren'e nefretle baktı... Gözlerinde garip bir ışıltı belirmişti.

—Bizans yaşayacak İren... Kostantinapol yine bizim olacak... Ne yazık ki sen o güzel günleri göremeyeceksin...

Prens Nikol belindeki Bizans kamasını kınından sıyırdı...

Gözleri cinayet hırsıyla parıldıyordu... Korkunç bir sesle devam etti:

—Çünkü ihanetinin cezasını hayatınla

ödeyeceksin.

Prenses İren'in gözleri korkuyla büyüdü... İki adım geri çekildi...

Aynı anda Nikol vahşi bir panter gibi atıldı, kolu şimşek gibi kalktı ve indi...

Hançer genç kızın kalbine saplanmıştı.

İren acı ile sarsıldı, ağzından derin bir inilti çıktı, iki büklüm oldu, sonra cansız bir külçe halinde yere yığıldı...

Prens Nikol nefretle:

—Bütün hainlerin sonu budur... diyerek kızın cesedine tükürdü...

Fatih önde, fedaileri arkasında atlarla Tarabya Kasrı'na geldiler...

Yeniçeriler yol üzerinde iki sıra halinde dizilmişlerdi.

Fatih ile fedaileri geçerlerken onları sevgiyle selamladılar...

Yerlerde Bizans askerlerinin kanlı cesetleri yatıyordu.

Tarabya Kasrı'nın çevresinde de çetin çatışmalar olmuş, yeniçeriler, inatla direnen düşman askerlerini birer birer tepelemişti.

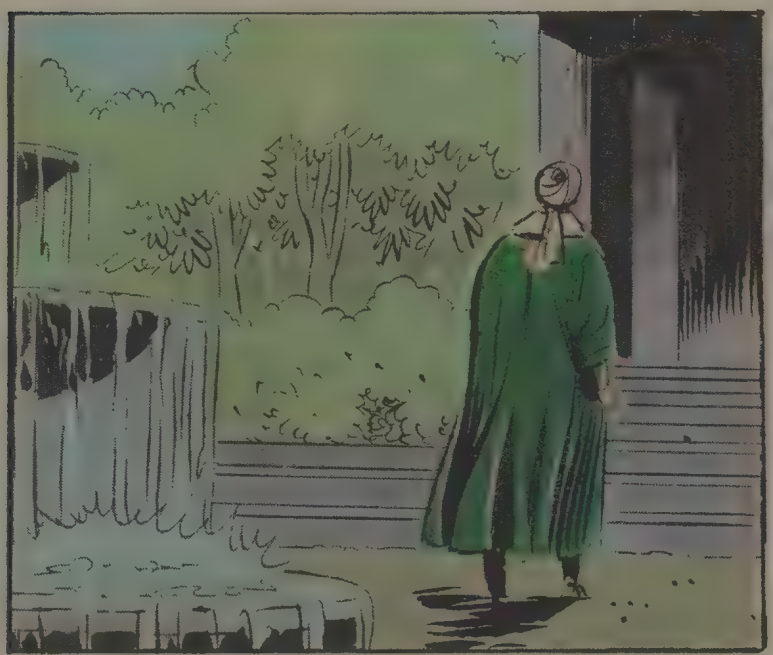

Fatih ile fedaileri, atlarını sürerek şatonun bahçesine girdiler...

Her yeri mayıs ayının tazeliği ve çiçeklerin yürek ferahlatıcı kokuları sarmıştı...

Fatih, sert adımlarla büyük salona girdi.. Mağrur yüzünde, sevgiliye kavuşmanın sevinç ve heyecanı vardı...

Gözleri hasretle Prenses İren'i arayarak çevrede dolaştı durdu.

Birden irkildi, sarsıldı ve ileriye doğru dikkatle baktı:

Devamı Gelecek sayıda

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

20 AĞUSTOS 1986 ÇARŞAMBA * HAFTALIK ÇOCUK DERGİSİ * SAYI 656 * FİYATI 50 LİRA KDV DAHİLDİR

—Allahım! Bu da ne?

Prenses İren az ötede, kanlar içinde yerde yatıyordu.

Genç kız, yüzünü ölümün sarılığı kaplamasına rağmen hala çok güzeldi..Sanki uyuyor gibiydi..

Fatih derin bir acı içinde atıldı, kızı kucaklayarak yerden kaldırıp bir divana yatırdı..

Genç padişahın bakışlarında sonsuz bir ıstırap vardı. Kızın kalbine saplı hançeri çekip çıkardı...

—İren... Kim yaptı bunu sana!.. Kim.. Kim?

Yüzü acıyla kırışmıştı..Sesinde yoğun bir kin vardı..Bir eliyle kızın elini tuttu, öteki eliyle saçlarını ve yüzünü usul usul sevgiyle okşadı...

Gözyaşı dökmemek için kendisini güç tutuyordu...

İren'in parmağında hala kendisinin verdiği nişan yüzüğü vardı...

Fatih, acıyla inleyerek sevgilisinin ölüsüyle konuştu:

—İren..Bize güçleri yetmeyen alçaklar öfkelerini senden mi aldılar? Güçleri sana mı yetti? Bana ıstırap vermek için mi seni öldürdüler?

Fatih ayağa kalktı...Gözleri kinle dolmuştu.

—Rahat uyu İren!..İntikamın alınacaktır!..

★ ★ ★

Midilli Kralı, karşısında duran Prens Nikol'a şaşkınlıkla baktı:

—Neee? Demek koca Bizans yıkıldı ha?

Prens Nikol derin bir ıstırap duyuyormuş gibi başını öne eğdi, sesine hüzünlü bir ifade vererek.

—Evet aseletmeap...

Bizans heyeti, kralın huzurunda saygıyla duruyor, onların sözcülüğünü Prens Nikol yapıyordu. Nikol Türklerden yakın ıyor, Bizans'ın uğradığı felaketi bire bin katarak anlatıyordu.

—Bizans, Sultan Mehmet'in gazabına uğradı asaletmeap! Koca ülke yerle bir oldu, taş üstünde taş kalmadı...

Kral'ın yanında güzel kızı Prenses Julya ile Midilli Adası'nın en güçlü silahşörü Kabasakal Jorj duruyordu.

Dev yapılı silahşör Jorj homurdandı:

—Ah..Keşke ben de o savaşta bulunsaydım...

Kralın kızı Julya alaylı bir sesle sordu:

—Neden? Ölmek için mi?

Kabasakal'ın gözleri iri iri açıldı:

—Hayır, Türkleri birer birer gebertmek için...

Midilli Kralı, bir işaretle onları susturdu, sonra kederli bir sesle, Bizans heyetine seslendi:

—Bizans'ın uğradığı felakete çok üzüldük..Fakat Tanrı, her acının sabır ve teselli-sini verir...

Prens Nikol başını salladı:

—Beni teselli eden tek nokta, Bizans'ın eşsiz hazinelerinin Türkler eline geçmemiş olmasıdır...

"Hazine" sözünü duyan Kral ilgiyle doğruldu:

—Hazine mi?

—Evet asaletmeap...

—Peki ne oldu bu hazinelere?

—Gömüldü..Yerini yalnız ben biliyorum..

Kralın bakışları, ihtirasla tutuştu.

—Dostlarım, Midilli sizin de vatanınız sayılır. Hepinize şerefinize uygun mevki ve görevler verilecektir.

Prens Nikol saygıyla eğildi.

—Sayın Kralımıza hizmetten şeref duyarız.

★ ★ ★

Fatih Sultan Mehmet'in yüzü, fırtınalı, bir deniz gibi karma karışıktı. Gözlerinde öfke bulutları uçuşuyordu. Bakışları kin ve nefretle uzaklara dalmıştı...

—Demek, bir gemiyle Midilli'ye kaçmışlar, öyle mi?

Sadrazam Mahmut Paşa başını eğdi:

—Evet hünkarım..Fetih gününün kargaşalığından faydalanarak kaçmayı başarmışlar..

Fatih, öfkeyle kükredi:

—Dünyanın öbür ucunda olsalar, yine de gazabımdan kurtulamazlar!

Mahmut Paşa'nın titreyen sesinde, genç padişaha karşı sonsuz bir saygı vardı:

—Emredin, Midilli'ye bir donanma çıkarıp her yanını yerle bir edelim...

Fatih, sakalını sıvazlayarak kısa bir süre düşündü, sakinleşir gibi olmuştu:

—Donanmaya ne gerek var Paşa? Bu işin üstesinden gelecek bir yiğidim var benim..

Durdu, soran bakışlarını çevresinde dolaştırdı.

—Kara Murat nerededir?

—Dışarda bekliyor sultanım...

—Tez çağırın gelsin...

Bir dakika sonra Kara Murat huzura girdi. Duruşunda bile olağanüstü bir yiğitlik vardı..

Herkes padişahın önünde iki büklüm olurken, o sadece başını eğmekle yetindi...

Fatih Sultan Mehmet'in fedaileri arasında en sevdiği yiğitti Kara Murat..Zaman zaman karşı koyan, baş kaldıran bir yaratılışa sahip olmasına rağmen, padişahın ona kızdığı görülmüş, duyulmuş şey değildi.

Fatih, artık sakinleşen sesiyle:

—Bak Kara Murat, dedi. Senden önemli bir hizmet bekliyorum...

Kara Murat'ın gözlerinde gururlu bir ışık parladı:

—Yoluna canım fedadır ulu hünkar...

Fatih, Prenses İren'i öldüren hançeri çıkarıp Kara Murat'a gösterdi:

—Bu gördüğün bıçakla sevdiğim kadın öldürüldü. Duydum ki, ona kıyan eller şimdi Midilli adasındadır. Oraya gidip, katil her kimse onu bulacaksın. Bulacak ve kendi hançeriyle kafasını kesip bana getireceksin..

Kara Murat, Fatih'in verdiği hançeri aldı, dikkatle baktı:

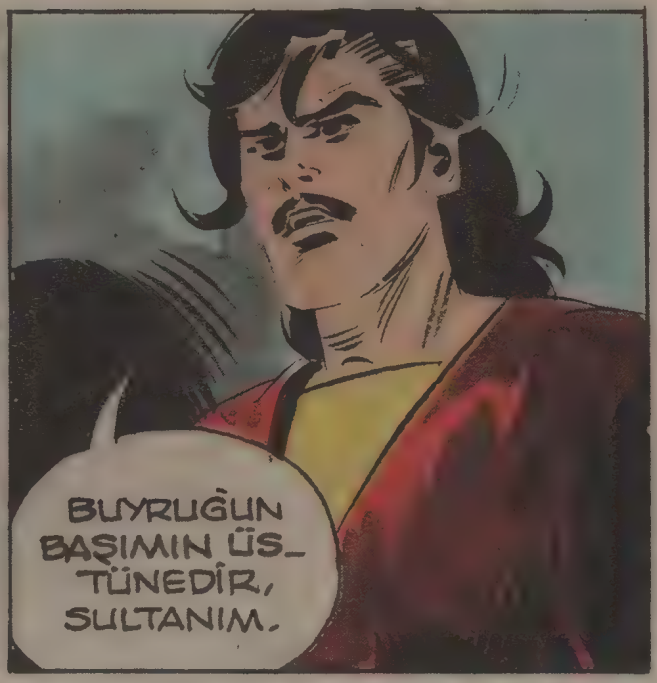

—İçin rahat olsun ulu hünkar...Öcün alınacaktır!

Fatih Sultan Mehmet "Bundan eminim" dercesine başını salladıktan sonra devam etti:

—Bir görevin daha var...Bizans'ın ünlü hazineleri elimize geçmemiştir...Midilli'ye kaçan rezilleri sıkıştırıp hazinelerin de yerini öğrenmen gerekiyor...

Kara Murat, geniş göğsünü inançla şişirdi:

—Buyruğun başım üstündedir sultanım...

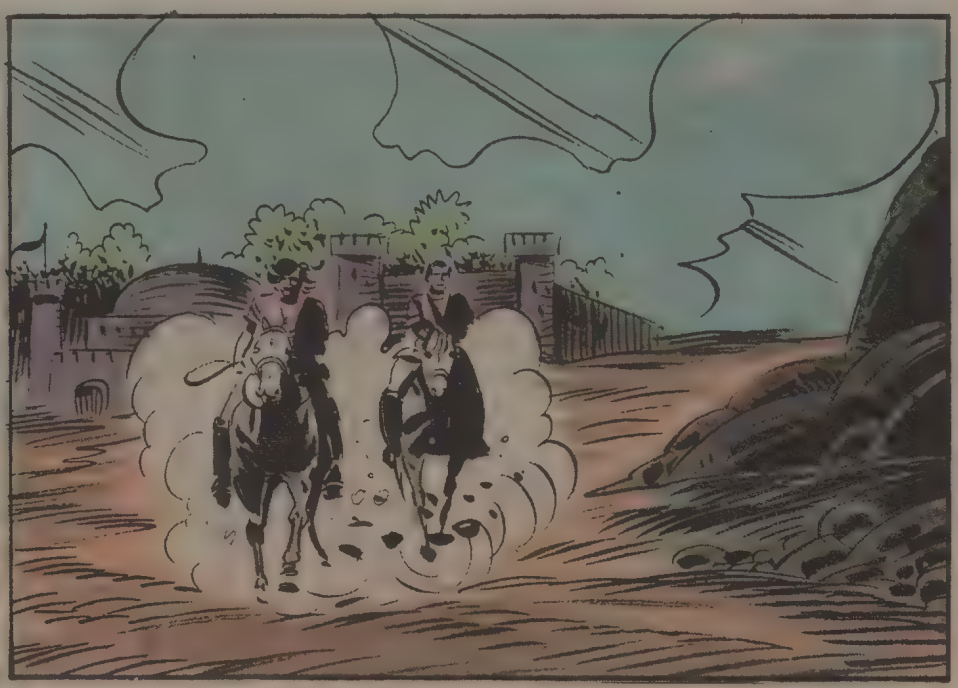

—Al.. Bu da fermanımdır.. Yanına istediğin kadar adam seçip alabilirsin...

—İstemez sultanım..Yanıma sadece Ömer'i alacağım..İkimiz Midilli'nin altını üstüne getiririz..

—Öyleyse yolun açık olsun yiğidim!

Bir saat kadar sonra, dolu dizgin iki atlı İstanbul'dan ayrılıyordu..Hedef, önce Ege, sonra Midilli adasıydı.

O gün Midilli adasında yine her zamanki kanlı sahnelerden biri başlamak üzereydi...

Zalim Midilli Kralı, esir Türkleri, akıl almaz işkencelerle öldürtmekten zevk duyuyordu.

Çılgın bir adamdı bu Kral..

Esir Türklerin kimi dağlanıyor, kimi kırbaçlanıyor, kimi diri diri yakılıyordu...

Çığlıklar yeri göğü inletiyor, acı sesleri duyanların tüyleri diken diken oluyordu...

Bu arada kasaplar Türklerin kollarını, bacaklarını, baltalarla kesiyor, alanın çevresinde bekleyen köpeklere yediriyordu.

Akıl almaz, korkunç iğrenç bir işkenceydi bu...

Kralın yanında duran kızı Julya da, en az babası kadar zalim ve gaddardı .Ölen insanları, gözünü bile kırpmadan seyrediyor o da babası gibi sanki bundan sadistçe bir zevk alıyordu..Her zaman olduğu gibi elinde uzun bir kırbaç vardı.

Prens Nikol'la beraber Midilli adasına sığınan Prenses Elen de, işkenceyi seyredenlerin arasındaydı..Genç kızın yüzünde duygusuz bir ifade vardı. Türklere yapılan insanlık dışı işkence onun kılını bile kıpırdatmıyordu.

Nikol bir kahkaha atarak:

—İçin rahat olsun Elen, dedi. Babanın ve kız kardeşinin öcü alınıyor.

Nikol, cellatlara dönerek emretti:

—Haydi! Çabuk olun!..Hepsini dilim dilim doğrayın!...

Prenses Elen itiraz etti...Güzel sesinde, soğuk ve ölümcül bir ifade vardı:

—Acele etmeyin Prens..Ölüm onlar için bir kurtuluştur. Bırakın ağır ağır can versinler..Ne kadar acı çekerlerse, Bizans'ta ölen yurttaşlarımızın, babamın, ablamın ruhları o kadar sükun ve huzura kavuşacaktır...

Prens, bu düşünceleri kabul ettiğini belirtir şekilde başını salladı:

Devamı Gelecek sayıda

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

27 AĞUSTOS 1986 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK ÇOCUK DERGİSİ ✻ SAYI: 647 ✻ FİYATI 50 LİRA KDV DAHİL

—Haklısın Elen... Bu adamlara ne yapılsa azdır... Kinimiz hiç bir zaman sönmeyecek. Yeryüzünde tek Türk kalmayıncaya kadar intikam almaya devam edeceğiz.

İşkence hala olanca dehşetiyle devam ediyor, ıstırap çeken, haykıran, can veren Türklerin tüyler ürpertici sesleri dalga dalga gökyüzüne yükseliyordu.

★ ★ ★

Sular durgundu...

Ege denizi göz alabildiğine, masmavi uzanıyordu...

Martı gibi kanat açmış bir yelkenli gemi, Midilli'nin ıssız, sessiz bir koyuna demir attı...

Gemiden bir sandal indi... Üç kişinin kürek çektiği filika sahile yanaştı... İçinden, iki çevik adam karaya sıçradı...

Kara Murat, araştıran gözlerle çevresine bakınarak Ömer'e emretti:

—Sen köylere uğrayıp, ada hakkında bilgi topla... Sayıları az da olsa Türkleri bulup, bize yardımlarını sağla...

Ben de şehre giderek saraya girmenin bir yolunu arayacağım...

—Nerede buluşacağız?

—Yol üzerinde, Kızıl Şarap hanında...

Allah yardımcın olsun Kara Murat...

—Senin de Ömer...

İki yiğit, birbirlerine veda ettikten sonra ayrı yönlere doğru yürüdüler...

★ ★ ★

Midilli Sarayı'nın kilisesinde o gün değişik bir ziyaretçi vardı.. İstanbul'dan kaçıp gelen Prenses Elen'di bu...

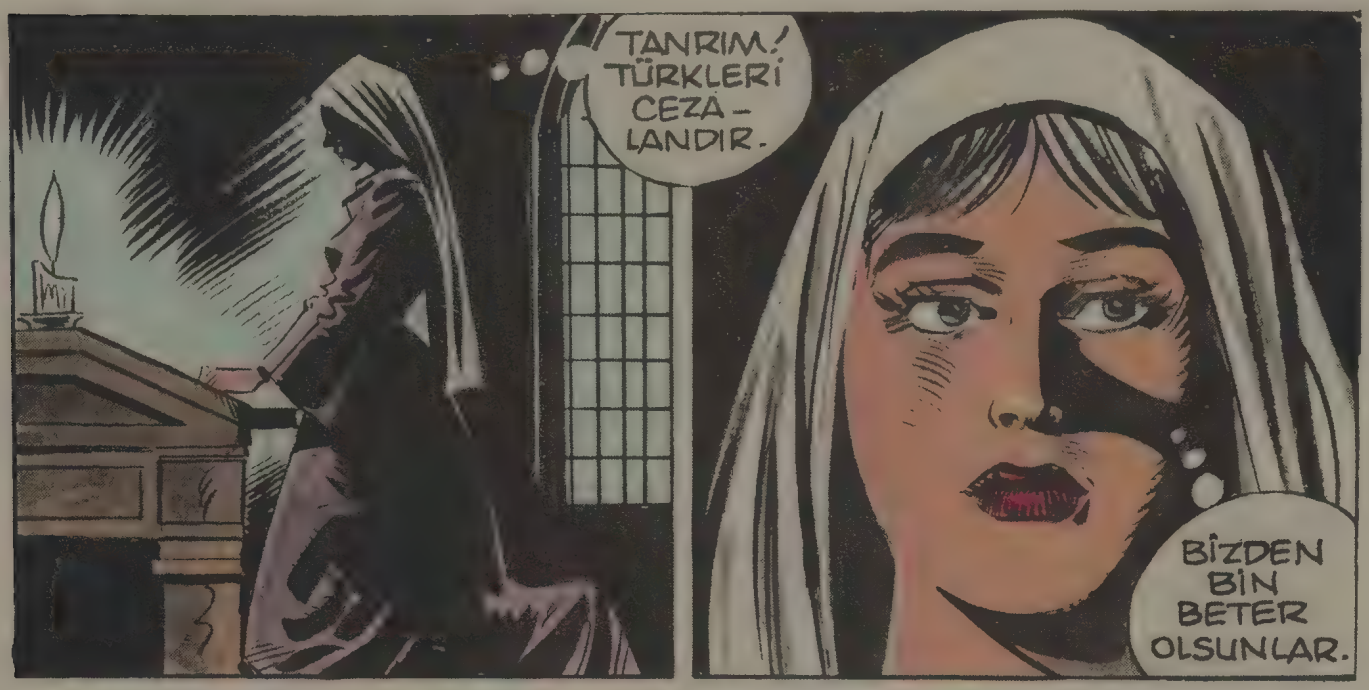

Genç kız, gözleri yaşlı, sesi hüzün dolu bir şekilde diz çökmüş dua ediyordu:

—Tanrım, bizi yerimizden, yurdumuzdan eden Türkleri cezalandır. Başlarına belalar yağsın. En korkunç felaketlere uğrasınlar. Bizden bin beter olsunlar...

Elen, elini başına, sağına, soluna götürüp haç çıkardıktan sonra doğruldu.

Dönüp kiliseden çıkmaya hazırlanırken Prens Nikol ile karşılaştı. Bir an göz göze geldiler...

Genç kız yürüyüp giderken, Prens Nikol arkasından seslenerek onu durdurdu:

—Dur bir dakika Elen... Seninle konuşacaklarım var...

Prenses Elen durdu, döndü, Nikol'a buz gibi soğuk bakışlarla baktı...

Nikol adeta yalvarırcasına sitem etti:

—Neden bana karşı böyle soğuk davranıyorsun?

—Ne yapmamı istiyordun? diyen genç kız yürüyüp gitmek istedi. Nikol onun önüne geçerek yalvardı:

—Seni ne kadar çok sevdiğimi, seninle evlenmek istediğimi biliyorsun...

Elen, sert bir dille ve kesin bir şekilde Nikol'un konuşmasını kesti:

—Bunun cevabını Bizans'ta iken vermiştim...

—O zaman reddetmekte haklıydın. Sen bir Başbakan kızıydın. Bense Prens ünvanına sahip olmakla beraber basit bir subaydım... Fakat şimdi, Midilli'nin en önemli komutanlarından biriyim...

Elen'in sesinde alaylı bir ifade belirdi:

—Evet, çok yükseldin...

Nikol sinirlendi... Sesi hırçın ve ihtiraslı çıktı:

—Daha çok yükseleceğim... Anla sen de benimle beraber yükseleceksin...

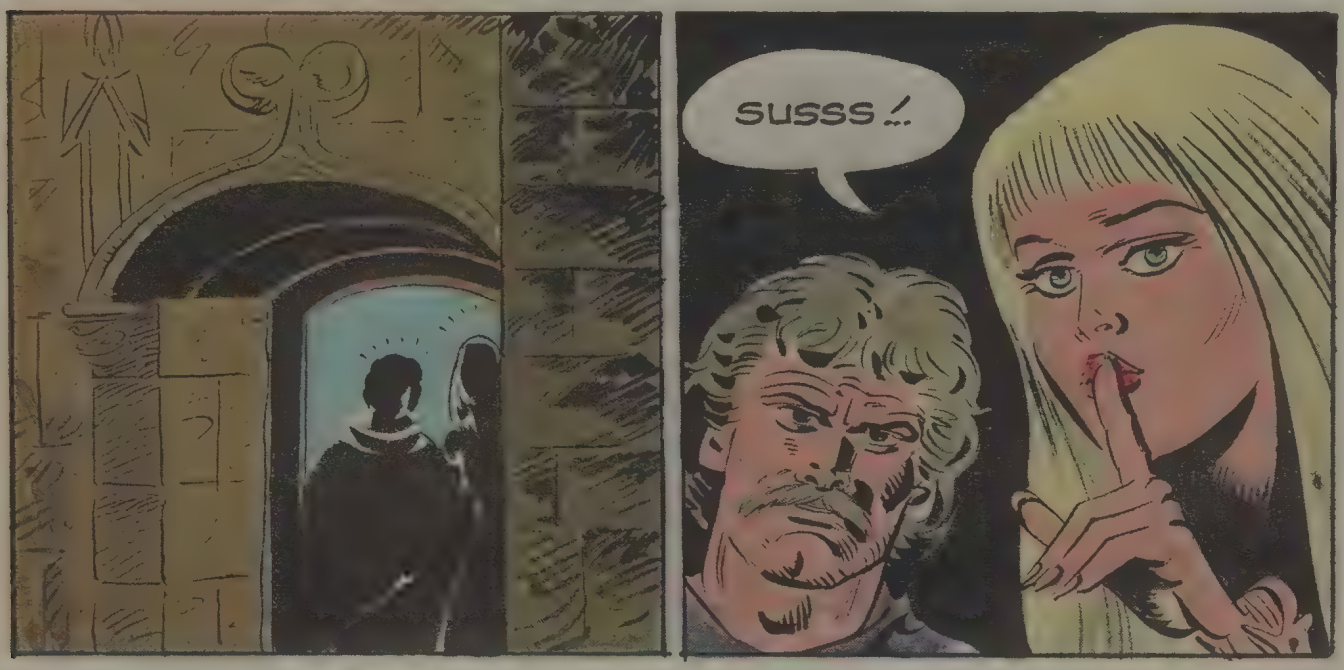

Onların arasında bu konuşma devam ederken, kilisenin balkon kapısında iki gölge belirdi. Bu gölgelerden biri Midilli Kralı'nın kızı Prenses Julya, öteki ise, sadık adamı Silas'tı.

Julya işaret parmağını pembe dudaklarına götürerek, Silas'a "Sus" işareti yaptı... Hiç gürültü çıkarmadan sessizce dinlemeye devam ettiler...

Prens Nikol, hala hararetle konuşuyordu:

—Yakında bu adanın kralı ben olacağım Elen... Sen de kraliçesi olacaksın... Öyle müthiş planlarım var ki, anlatsam şaşırırsın...

Balkon kapısının aralığından onları dinleyen Julya ile Silas gözleri hayret ve dehşetle dolarak birbirlerine baktılar.. ikisinin de yüzünde şaşkın bir ifade vardı... Öğrendikleri sır gerçekten müthişti...

★ ★ ★

Midilli Kralı, karşısında duran kızı Prenses Julya ile sadık adamı Silas'ı hayret dolu gözlerle uzun uzun süzdü.

Prenses Julya'nın elinde, her zaman olduğu gibi özel kamçısı vardı. Bu kamçıyı bacaklarına doğru sinirli sinirli vuruyordu.

Midilli Kralı'nın şaşkın ve boğuk sesi salonu doldurdu:

—Yanılıyorsunuz... Prens Nikol ve Prenses Elen'in ihanetine ihtimal veremiyorum...

Silas saygılı fakat ısrar dolu bir sesle tekrarladı:

—Konuşmaları kendi kulaklarımızla duyduk efendimiz...

Kral inanmaz bir şekilde başını salladı:

—Yanlış duymuş olacaksınız. Şunu unutmayın ki, Bizans hazinelerinin gömülü olduğu yeri yalnız Prens Nikol biliyor.

Prenses Julya sinirli bir sesle babasının sözlerini kesti...

—Dikkat edin baba. Hırs gözlerinizi bürümesin. Hazineler hayatınızdan daha değerli değildir.

Silas başını sallayarak hararetle hanımı onayladı:

—Tahtınız ve hayatınız büyük bir tehlike karşısında Majeste...

Prenses Julya sinirli bir şekilde ayağını yere vurdu.

—Nikol ve Elen'in derhal yok edilmesi lazım baba...

Midilli Kralı,adeta kükrercesine onları susturdu:

—Hayır!... Nikol yaşamalı... Onun yerini bildiği hazineleri Midilli'ye aktardığımız zaman, refah ve bolluk içinde yaşayacağız..

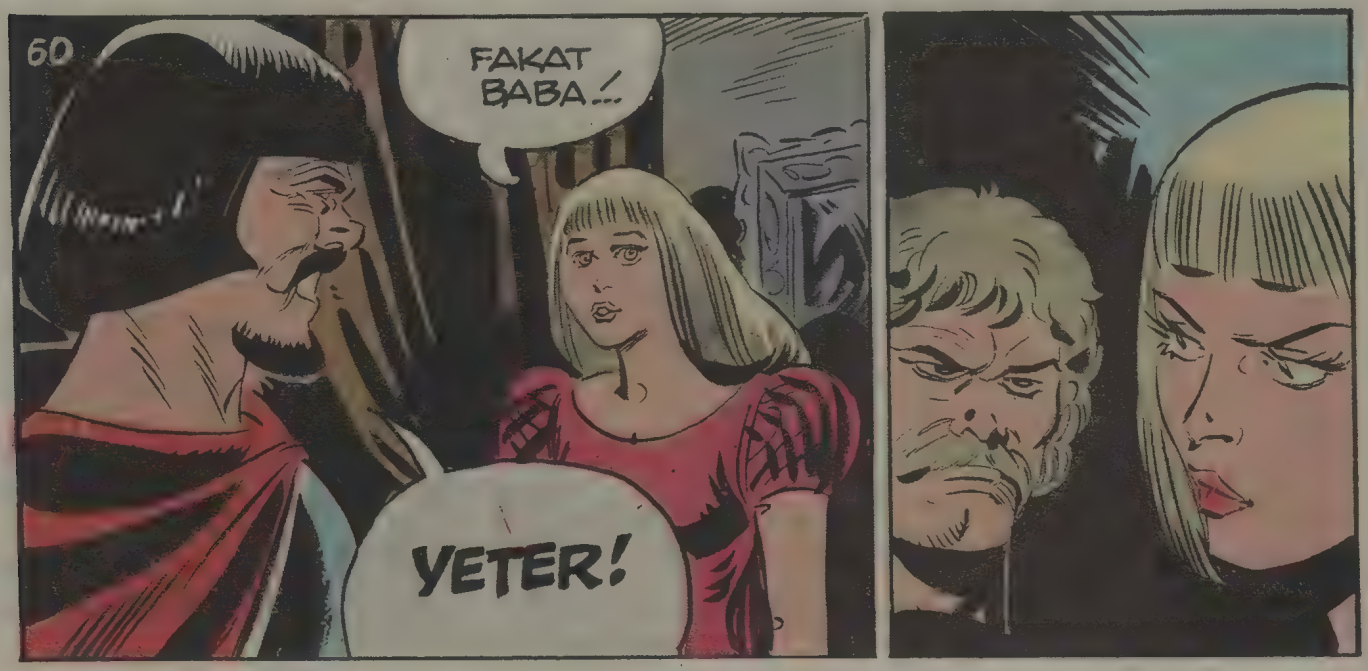

—Fakat baba...

—Yeter!.. Bu konuda artık tek bir söz işitmek istemiyorum...

Julya ile Silas susarak birbirlerine bakıştılar..

Aynı anda bakışlarıyla anlaştılar...

Bu işi kendileri halletmeye karar vermişlerdi...

Yüzlerinin ifadesinden, Elen ile Nikol'u öldürtmeye karar verdikleri anlaşılıyordu...

İkisinin de yüzlerini cinayet arzusunun vahşi ifadesi kaplamıştı.

★ ★ ★

Baharda Midilli, birdenbire yemyeşil olmuştu...

Gülen Yıldız hanının önündeki ağaçlar altında müşteriler önlerine konan yemekleri bitirmeye çalışıyorlardı...

Birden, karşıdaki tepenin tozlu yolunda, atını çılgıncasına süren bir süvari belirdi. Uçarcasına giden at, arkasından tozdan bir bulut bırakıyordu...

Handaki müşteriler, yemeklerini bırakarak gelen atlıya baktılar:

—Birisinden kaçıyor...

—Evet... Mutlaka arkasından kovalayan var...

—Fakat bu hıza at dayanamaz çatlar..

Çılgın süvari, hanın önüne gelince atının dizginlerini olanca gücüyle çekerek durdu.

Koşmaktan yorgun düşen hayvanın ağzından köpükler saçılıyordu. Siyah elbiseli süvari, çevik bir hareketle yere atladı.

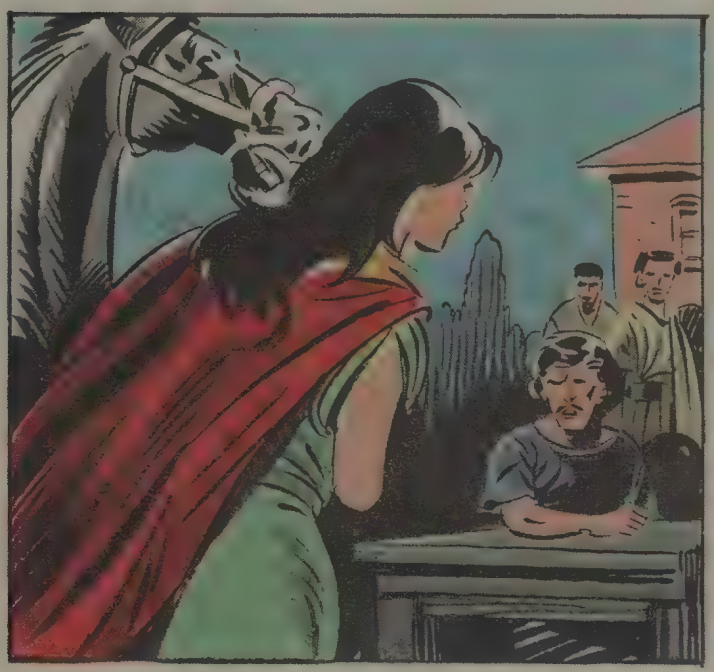

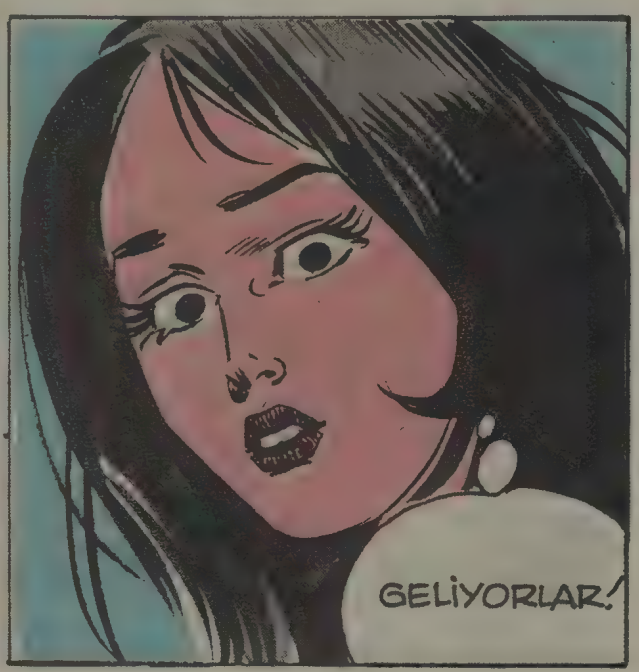

Bu, Prenses Elen'di. Uzun saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyor, endişe dolu ürkek bakışları bile gözlerinin güzelliğini örtemiyordu.

Genç kız çevresine bakınırken, yolun ötesinde üç atlı daha belirdi. Onlar da atlarını dolu dizgin, hana doğru sürüyorlardı.

Gelen atlılara korku dolu bir bakış fırlatan genç kız, gözlerini ağaçlar altında yemek yiyen müşterilere çevirerek:

—Ne olur bana yardım edin... Beni, peşimden gelen şu haydutlardan kurtarın, dedi.

Sesi titriyor, kalbi parçalanacak gibi çarpıyordu. Çaresizlikle gerilen güzel yüzünde umutsuz bir ifade vardı.

Fakat handaki müşterilerden hiç bir ses çıkmadı. Kimsenin, başını derde sokmak istemediği anlaşılıyordu.

Kız, iyice yaklaşan atlılara nefretle bak-

tı, sonra titreyerek tekrar haykırdı:

—İçinizde bir kadına yardım edecek kadar yürekli hiç bir erkek yok mu?

Bu sırada üç atlı, hanın önüne varmıştı. Atların üzerindeki üç iri adamdan en önde olanı, kadının sözlerini duyunca vahşi bir kahkaha attı:

—Zahmet ediyorsunuz küçük hanım. Burada size yardım edecek hiç bir erkek bulamazsınız. Çünkü erkek değildir onlar.

Avluda bir homurtu yükseldi...

Devamı Gelecek sayıda

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

3 EYLÜL 1986 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 638 ✱ FİYATI: 50 LİRA KDV DAHİLDİR

PRENSESİN AŞKI

İri yapılı adam, hantal görünüşünden umulmayacak kadar çevik bir hareketle atından indi, kanlı gözlerini çevrede dolaştırarak homurdandı:

—Bir itirazı olan var mı?

Hiç kimse yerinden kımıldamadı...

İtirazlar bıçakla kesilmiş gibi birden durdu...

Hepsi de susarak korku dolu gözlerle baktılar...

Adam tekrar kadına döndü:

—İnat etme güzelim, bizimle beraber gelmekten başka hiç bir çarem yok...

Elen, güzel gözlerini son bir defa, umutsuzca masalarda oturan müşterilerin üzerinde dolaştırdıktan sonra, kimsenin kendisine yardım etmeyeceğine inandı.

Üç atlıyı gören handaki herkesi garip bir titreme sarmıştı.

Büzülen ağızlardan korku dolu mırıltılar çıkıyordu.

Gelen bu üç atlı, Midilli'nin en azgın üç haydutuydu.

Bu üç adam, tavuk boğazlar gibi adam kesen, bir yumrukta insan öldüren ünlü Kapera kardeşlerdi...

Onlardan herkes korkar, titrer ve kaçardı.

Genç kız, umutsuz bir öfkeyle bağırdı:

—Beni öldürebilirsiniz ama, sizinle gelmeye zorlayamazsınız.

Büyük Kapera, onu bileğinden tutarak homurdandı:

—Haydi uzatma, yürü...

Güçlü pençesiyle bileğinden tuttuğu

kızı sürüklemek istedi.

Elen'in rengi sararmıştı. Adama vahşi vahşi bakarak direndi, haykırdı:

—Bırak beni haydut! Bunu pahalıya ödeyeceksin...

Bu sözlere üç adam da kahkaha ile güldüler...

Handa çıt çıkmıyor, herkes hazin bakışlarla, bu onur kırıcı sahneyi seyrediyordu.

Elen hıçkırdı:

—İçinizde bir kadına yardım edecek, yürekli bir erkek yok mu?

Büyük Kapera vahşi bir kahkaha attı:

—Boşuna çırpınıyorsun güzelim, yok dedik ya!...

İri adam, genç kızı atına doğru sürüklerken garip bir şey oldu. Gür bir ses, avluda top gibi patladı:

—Bırak o kadın sersem!

Herkes şaşkınlıkla dondu kaldı... Ortalıkta buz gibi bir rüzgar esti...

Kapera kardeşler gülmelerini kestiler.

Büyük Kapera, biraz şaşkın, biraz da öfkeli bakışlarla sesin sahibini araştırdı.

Kuytu bir köşede, bir ağacın gölgesi altında, genç bir adam sakin sakin yemeğini yiyordu.

Bu genç adam, Kara Murat'tı.

Kapera, gök gürültüsü gibi bir sesle bağırdı:

—Sen mi seslendin bize uğursuz herif!

Genç adam, hiç istifini bozmadan yemeğine devam ederken sakin bir sesle:

—Evet, dedi. Anlamadıysanız bir daha tekrar edeyim. Ama yine anlamazsanız günah benden gider. O zaman kepçe kulaklarını keserim.

Kapera birden çılgına döndü.

Kızı bırakarak, çılgın bir halde yabancının üzerine doğru yürüdü.

Kara Murat kımıldamadı bile. Aynı sakin haliyle yemeğine devam etti.

Kapera, bir boğayı bile yere serecek güçte olan iri yumruğunu olanca şiddetiyle yabancıya savurdu:

—Al sana öyleyse!...

O anda umulmadık bir şey oldu.

Masada oturan Kara Murat zamanla ölçülmeyecek kadar hızlı bir hareketle yana sıçradı.

Kapera'nın kolunu havada yakaladı, büktü ve masaya vurdu

—Aaaah!... Kolum... Kolum!...

İri yapılı adamın kalın kolu, bir kibrit çöpü gibi kırılıvermişti.

Kara Murat, iki büklüm olarak böğürmeye devam eden Kapera'ya aldırış etmeyerek yürüdü. Elen'e yaklaştı ve önünde zarif bir hareketle eğilerek:

—Emrinizdeyim madam, size kimse dokunamaz! dedi.

Genç kızın gözleri minnet duygusuyla doldu:

—Çok iyisiniz. İyi ve cesur.

Elen'in gözleri birden irileşti, sesi heyecandan düğümlendi:

—Dikkat edin!... Arkanızdan saldıracaklar!...

Kara Murat muhteşem bir soğukkanlılıkla:

—Merak etmeyin madam. Ben öyle kolay kolay avlanmam! diye gülümsedi.

Kapera'nın kolunun kırıldığını gören öteki iki kardeş büyük bir öfke içinde kılıçlarını sıyırarak atlarından inmişlerdi.

Sağ kolu kırılan Büyük Kapera da kılıcını sol eliyle kavramış, kardeşlerinin yanında yer almıştı.

Üçünün de ağızlarından köpükler saçılıyordu:

—Çabuk kılıcını çek köpek! Seni ikiye böleceğiz!

Delikanlının dudaklarında beliren gülümseme, müthiş bir alay şeklini aldı:

—Ölmek için henüz çok gencim beylar... Ama dilerseniz sizinle biraz kılıç oynatıp, eğleniriz.. Haydi, hep beraber gelin,

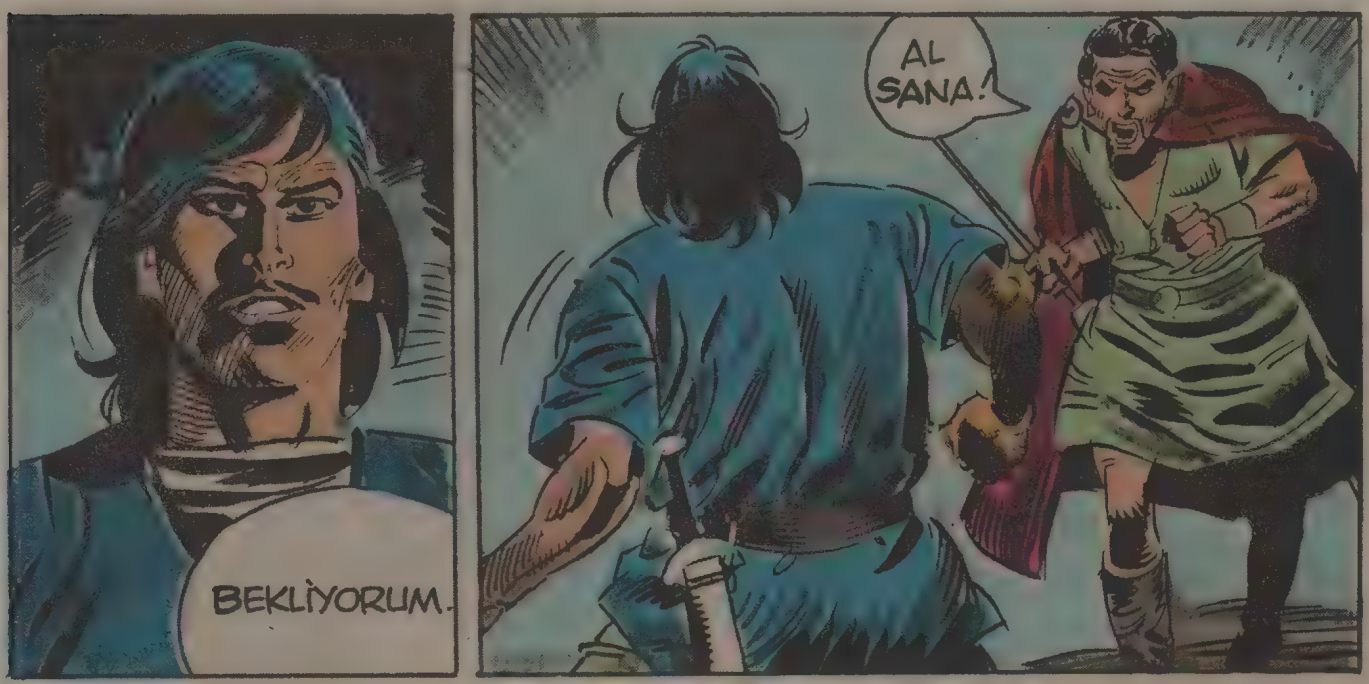

bekliyorum...

Aralarında sadece birkaç adım mesafe kalmıştı...

Ortanca Kapera şimşek gibi bir hamle yaptı:

—Al sana!

O güne kadar, bu yıldırım hamleden kimsenin kurtulduğunu görmemişti...

Fakat, o ne?

Ortanca Kapera yanılmıştı.

Korkunç bir hızla savurduğu kılıcının boşa gidip boşlukta ıslık çaldığını görünce çok şaşırdı, dehşet içinde kaldı.

Henüz kılıcını bile çekmemiş olan yabancı genç, onun hamlesinden daha hızlı bir hareketle geriye sıçramış, bu öldürücü darbeden kolaylıkla kurtulmuştu...

Ortanca Kapera büyük bir şaşkınlık içinde:

—Vay canına! dedi.

Kara Murat, hala hiç bir şey olmamış gibi, sakin bir şekilde onlara bakıyordu..

Kapera kardeşler, korkunç bir öfke nöbetine tutulmuş gibi titreyip, küfürler savurarak hep birden saldırdılar...

Üçü de önüne geleni boynuzlamak isteyen kudurmuş birer boğa gibiydi...

Delikanlı, işte o zaman uzun kılıcını bir şimşek hızıyla çekti...

Handaki müşteriler titreyerek:

—Yazık!... Delikanlıyı parça parça edecekler! diye mırıldandılar...

Bir kişinin, gözlerini kan bürümüş üç hayduta karşı çıkması görülmüş bir şey değildi...

Herkes dehşet içinde kalmıştı...

Fakat delikanlı, onların sandığı gibi parçalanmadı.

Büyük bir ustalıkla kullandığı kılıcıyla, üç haydutun saldırısını kolaylıkla önledi.

Ummadıkları bu direnme karşısında Kapıcı kardeşler daha da öfkelendiler...

Delikanlı bir ara gayet ciddi bir şekilde:

—Sizi gönülden alkışlarım baylar, dedi. Çünkü üç kuzunun bir kurda saldırdığı görülmüş şey değildir.. Siz bunu başardınız...

Alayın zehiri, üç kardeşin kalbine işledi.

Korkunç bir şekilde haykırıp, küfrederek yeniden saldırdılar...

Kılıçlar havada çarpıştı...

Genç kız, kendi kaderini tayin edecek bu kavgayı, korku dolu gözlerle izliyordu. Çığlığını bastırmak için elini ağzına kapamıştı. Yüzü sapsarıydı...

Üç haydut, sağdan, soldan, arkadan, önden saldırıyor, bağırıyor, küfrediyor, lanet okuyordu.

Fakat yabancı genç, tek başına, hiç sesini çıkarmadan, yüzünde hep aynı ifade ile bütün saldırıları karşılıyor, ara sıra yay gibi uzanarak düşmanlarının kolunda, göğsünde, omuzunda delikler açıyordu.

Bu deliklerden kan fışkırıyordu.

Kapera kardeşler, müthiş bir kavgacıya çattıklarını anlamışlardı ama artık geri dönemezlerdi.

Kavgaya başladığı andaki kadar diri olan ve henüz solukları bile sıklaşmayan delikanlı bir aralık kan ter içinde kalan Kapera kardeşlere:

—Baylar, dedi. Yorulduğunuz vakit bana haber verin de bu dövüşü bırakalım.

Devamı Gelecek sayıda

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

10 EYLÜL 1986 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 659 ✻ FİYATI 50 LİRA KDV DAHİLDİR

—Anladınız, istesem hepinizi birer birer şişlerim. Ama şansınız varmış. Bugün canım kan dökmek istemiyor.

Üç azılı kardeş, şaşırarak birbirlerine baktılar.

Gençekten yorulmaya başlamışlardı. Her tarafları yara bere içindeydi.

İlk kez böyle zorlu bir rakiple karşılaşıyorlardı.

Bütün güçlerini toplayarak son bir defa saldırdılar ama, delikanlının müthiş kılıcı karşısında çekilmek zorunda kaldılar.

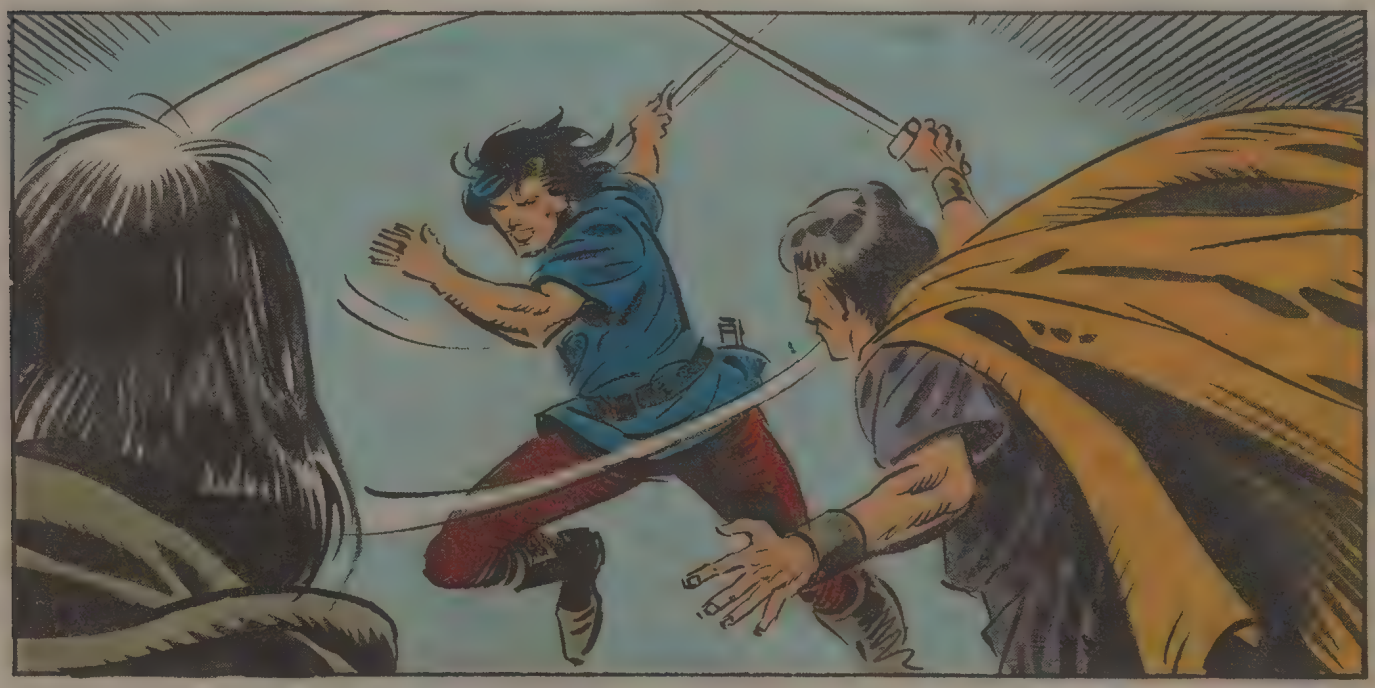

Kırık kolu, dayanılmaz bir şekilde sızlamaya başlayan Büyük Kapera:

—Bu herif, şeytanın ta kendisi.. Bu şartlar altında dövüşe devam edemeyiz, gidelim! dedi.

Böyle belalı bir dövüşçüyle kavgaya girdiklerine çoktan pişman olan öteki iki kardeş ses çıkartmadan ağabeylerinin teklifine uydular.

Haydutlar, atlarına binip uzaklaşırken dişlerini öfkeyle gıcırdatarak:

—Seninle yine hesaplaşacağız! diye tehdit savurmayı da ihmal etmediler.

Delikanlı arkalarından seslendi:

—Hay hay! Ne zaman isterseniz! Kılıç tutmasını iyice öğrendikten sonra gelin...

Bir süre uzaklaşan atlılara baktıktan sonra, heyecandan titreyerek onları seyretmekte olan genç kıza döndü:

O zaman onun eşsiz bir güzelliğe sahip olduğunu görerek şaşırdı..

Genç kızın uzun kirpiklerinin gölgelediği iri, siyah gözlerinde derin bir minnet ifadesi vardı.

İnsanı büyüleyen tatlılıktaki bakışlarını genç adama çevirdi, ılık bir sesle:

—Çok teşekkür ederim, dedi. Beni büyük bir tehlikeden kurtardınız...

Delikanlı kibar bir şekilde eğildi:

—Önemli bir şey değil bu...

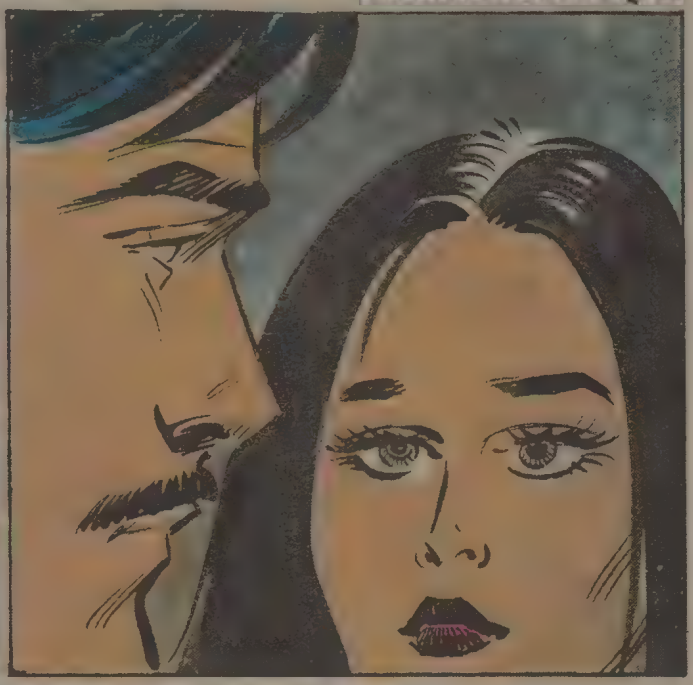

Sizin gibi soylu bir kızı, bu üç korkak haydutun karşı değil, güçlü bir düşmana karşı korusaydım, kendimi daha mutlu sayardım...

Delikanlı genç kıza bakarken, üç azılı haydutun kılıçları karşısında bile titremeyen kalbinde müthiş bir fırtınanın başladığını hissetti.

Bir an göz göze kaldılar...

Bu bakışlar, sözle anlatılmayacak kadar derin bir anlamla yüklüydü.

Gözlerini ilk çeviren genç kız oldu.. Delikanlı sordu:

—Bu haydutlar sizden ne istiyordu?

—Atla gezmeye çıkmıştım. Tedbirsizlik edip, yanıma muhafız almadım. Farkına varmadan şehirden uzaklaşmışım. Bu üç yabani, yoluma çıktı.. Siz olmasaydınız mahvolmuştum..

—Kılıcım her zaman emrinizdedir...

Elen tatlı tatlı gülümsedi:

—Kahraman kurtarıcımın adını öğrenebilir miyim?

Kara Murat, zarif bir reveransla kendini sahte bir isimle tanıttı:

—Adım Kosta! Bizanslıyım!

Elen çocuk gibi sevindi:

—Ne tesadüf.. Ben de Bizanslıyım...

Kara Murat'ın gözlerini sevimli bir ifade kapladı:

—Bunu boynunuzdaki kolyeden anlamıştım.. Bu kolyeyi ancak Bizanslı prensesler takar..

Elen, delikanlının hayranlık dolu bakış-

ları karşısında etkilenmişti.

Gözlerini öne eğerek minnet dolu bir sesle mırıldandı:

—İyiliğinizi hiçbir zaman unutmayacağım...

—Ben de yüreğime işleyen güzelliğinizi unutmayacağım prenses...

Elen atına binerek hayvanı mahmuzladı..

Uzaklaşırken elini sallayarak bağırdı:

—Hoşça kal kahraman Kosta!

—Güle güle prensesim!

Kara Murat bir süre uzaklaşan atlının arkasından baktıktan sonra ağacın dibindeki masasına oturarak yarıda bıraktığı yemeğini yemeye devam etti...

★ ★ ★

Handan birkaç kilometre uzaktaki ormanda, on kadar atlı uzun süreden beri bekliyordu.

Prenses Julya, toprak yolu uzun uzun gözden geçiriyor, ara sıra söyleniyor "Lanet olsun!" diyordu...

Hareketlerinde büyük bir sabırsızlık gö-

ze çarpmaktaydı.

Birden gözlerinde ani bir sevinç ışıltısı parladı:

—Geliyorlar!

Kalbi heyecanla çarpıyordu.

Kendisi için çok önemli olan bir şeyi bekliyor gibiydi.

Güzel Prenses'in vücudu, beklemenin ıstırabı ile kasılıyordu..

Atlılar yaklaşınca bakışları korkunçlaştı.

Boğuk bir sesle, gelen atlılara bağırdı:

—Ne o? Boş mu döndünüz?

Gelenler Kapera kardeşlerdi.

Boyunlarını bükerek:

—Öyle oldu.. Bizi bağışlayın prenses hazretleri..

Prenses Julya, deli gibi bakan gözlerini onlara dikti:

—Neden öyle oldu? Anlatın!

—Kızı tam yakaladığımız sırada uğursuz bir herif çıkıp bize engel oldu..

—Üç kişi bir adamın hakkından gelemediniz mi?

—Müthiş bir adamdı prensesim.. Şeytan gibi bir şeydi!

—Allah belasını versin! Sizin de Allah belanızı versin!

Prenses Julya elindeki kamçıyı, öfkeyle adamların suratında şaklattı..

Dev yapılı haydutlar , kaderlerine boyun eğmiş bir halde kamçıyı yediler ama, gık bile demediler...

Prenses Julya bağırıyordu:

—Aptallar!... Sersemler!... Beceriksiz herifler!...

Prenses, öfkesi biraz yatıştıktan sonra, Kapera kardeşlerin bitkin ve perişan haline acı acı bakarak sordu:

—Peki, nerede o adam şimdi?

Kapera Kardeşler, dayak yemiş kedi gibi mırıldandılar:

—Barba Yani'nin hanında.. Bahçede yemek yiyordu..

İkinci Kapera homurdandı:

—Adam şeytanın ta kendisi!...

Üçüncüsü başını salladı.

—Kılıç işlemiyor herife!...

Prenses Julya vahşi bir kahkaha koparmadı:

—Yaaa? Kılıç işlemiyor demek?.. O halde gidip görelim şunu.. Bakalım bizim kılıçlarımız da işlemeyecek mi?

Büyük Kapera inledi:

—Ben gelemeyeceğim prensesim.. Kolum kırık!

Prenses hain hain güldü:

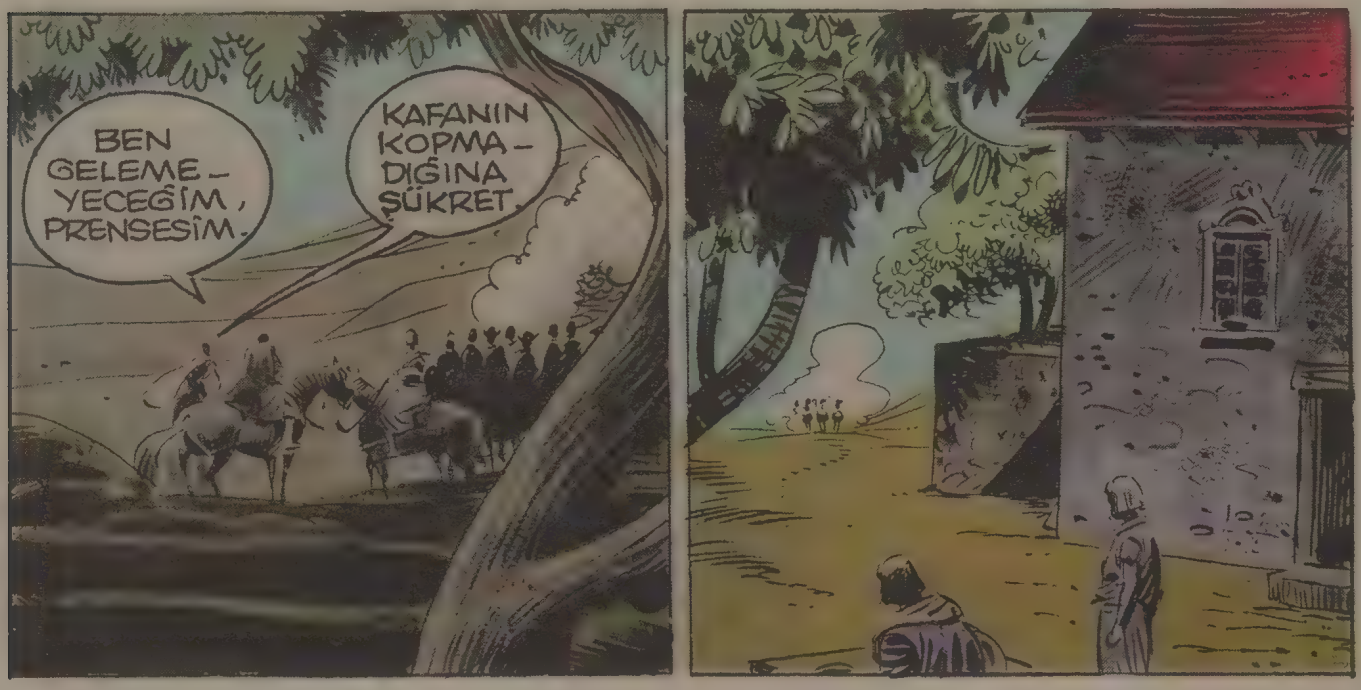

—Hayır! Sen de geleceksin!.. Bir kolun kırılmış ne çıkar? Kafanın kopmadığına şükret!..

Prenses adamlarına işaret vererek atını tozlu yola sürdü.

Dört nala giden kafile, az sonra hanın

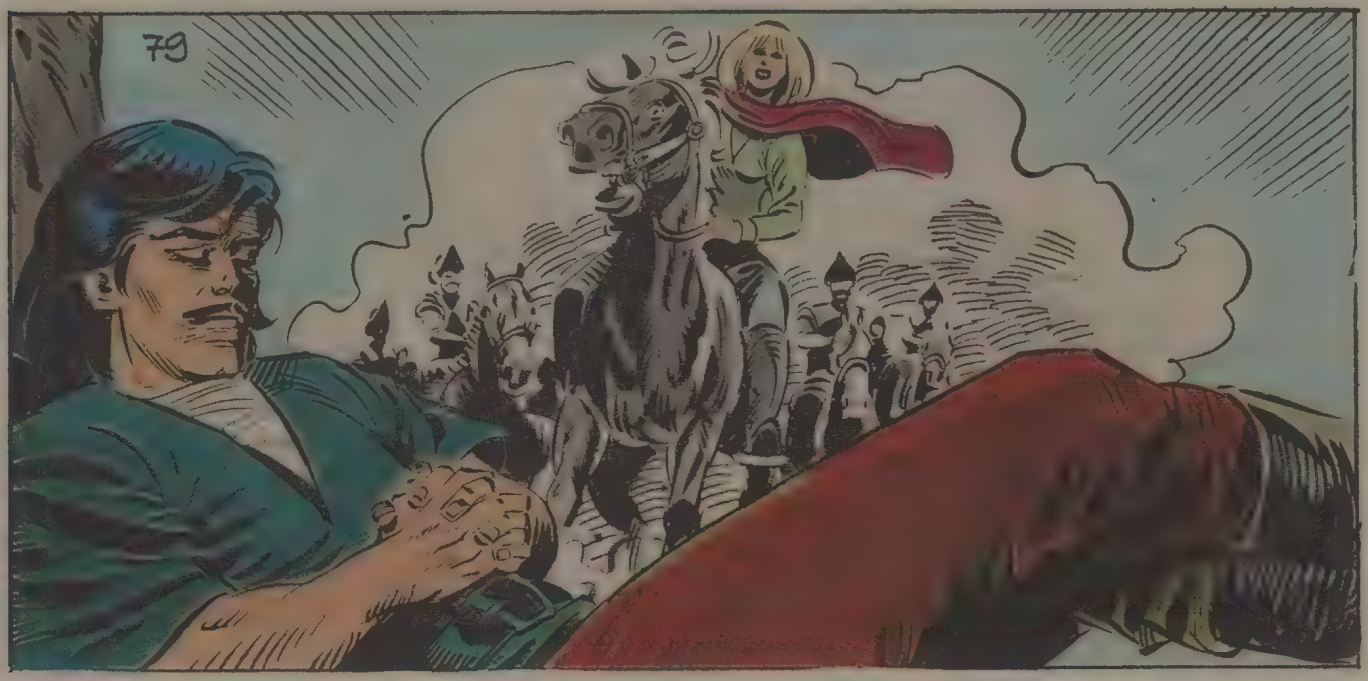

önüne varmıştı.

Kara Murat yemeğini bitirmiş, arkasını ağacın gövdesine dayamış ayaklarını önündeki masaya uzatmış, uyuklar gibiydi..

Kapera kardeşler onu Prenses Julya'ya gösterdiler:

—İşte prensesim, bu adam!

Handaki bütün müşteriler titrediler..

Birçoğu havada kan kokusu hissetti..

Hepsi tepeden tırnağa silahlı olan bu atlıların neden geldiklerini hemen anlamışlardı.

—Zavallı yabancı! Şimdi cehennemi boyladı işte! diye acı acı mırıldandılar..

Kara Murat, gelenleri göz kapaklarının arasından görmüştü.

Hissettirmeden kılıcının kayışını düzelterek çekmeye hazır bir hale getirdi.

Prenses Julya, yüzünde alaylı bir ifadeyle dönüp, arkasında duran şövalyeye seslendi:

—Kabasakal!.. Kapera kardeşleri korkutan bu adamı gözün kesiyor mu?

PRENSESİN AŞKI

Kabasakal adıyla çağrılan silahşör atını sürdü. Prenses Julya'nın yanına geldi..

Bu, görülmemiş derecede iri yapılı bir adamdı.

Kalın kollarıyla insanı ürperten bir görünüşü vardı. Atının üzerinde, küçük bir dağ gibi heybetli duruyordu.

Adam, kendisine gösterilen Kara Murat'a kısa bir bakış fırlattı, sonra kahkahası ortalığı çınlattı:

—Sayın prensesim benimle alay edi-

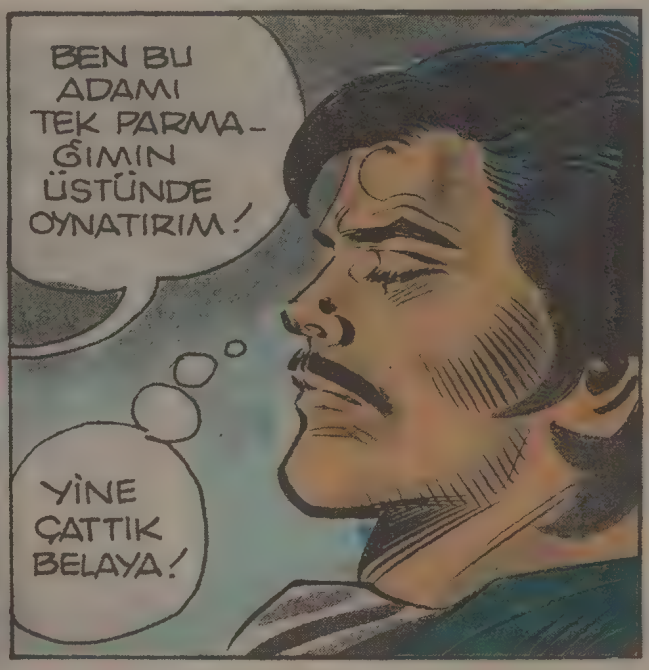

yorlar galiba?

Genç kadın kaşlarını çattı:

—Alay etmiyorum. Onunla dövüşmeni istiyorum!..

Kabasakal'ın kahkahaları devam etti:

—Ben bu adamı tek parmağımın üstünde oynatırım!

Konuşulanları hiç kımıldamadan ve gözlerini açmadan dinleyen Kara Murat "Yine çattık belaya!" diye düşündü..

Kabasakal, gülümseyerek seslendi:

Devamı Gelecek sayıda

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

17 YIL 1986 ÇARŞAMBA HAFTALIK ÇOCUK DERGİSİ SAYI: 660 FİYATI 50 LİRA KDV DAHİLDİR

—Hey delikanlı! Kalk bakalım!

kara Murat,gözlerini açarak saf saf sordu:

—Bana mı seslendiniz?

Kabasakal sırıttı:

—Evet, sana seslendim tahta kurusu!

Kara Murat, son derece sakin bir tavırla ayağa kalktı.

Adamın amacını anlamamış gibi tekrar sordu:

—Ne istiyorsunuz benden?

Kabasakal'ın sesi bu kez vahşi bir şekilde çıktı:

—Prenses hazretlerinin canı sıkılıyor.. Onu eğlendirmek için senin gibi bir maymuna ihtiyacımız var!

Bütün atlılar, Kabasakal'ın bu sözlerine kahkahalarla güldüler... Kara Murat, gülen adamlara bakmadı bile... Bütün dikkatiyle Kabasakal'ı incelemeye koyulmuştu.

Onu tepeden tırnağa süzdükten sonra şu yargıya vardı:

"Boğa gibi kuvvetli, fakat akılsız bir adam!"

Kara Murat, Prenses Julya'ya dönerek Kabasakal'ı gösterip zehir gibi alaylı bir sesle:

—Maymuna ne ihtiyacınız var Prenses hazretleri? dedi. Eğlenmek istiyorsanız bu ayının burnuna bir halka takıp oynatın.

Bu defa Prenses güldü...Hem de kahkahalarla...

Prenes'in güldüğünü gören adamları da kahkahayı bastılar...

Kabasakal'ın yüzü mosmor kesildi... Hakaretin ağırlığı altında ezildi sanki...

Yüreğine hançer yemiş gibi sarsılmıştı...

Atından inerek kalın kılıcını kınından sıyırdı:

—Günah benden gitti sersem herif!.. diye homurdandı. Şimdi seni gebertece-ğim!

Kara Murat'ın bakışları da sertleşmişti. Buz gibi bir sesle:

—Dene bakalım koca ayı!

Kabasakal, konuştukça etraftakilere karşı küçük düştüğünü hissetti.

Bu işi en kısa yoldan bitirmeye karar verdi.

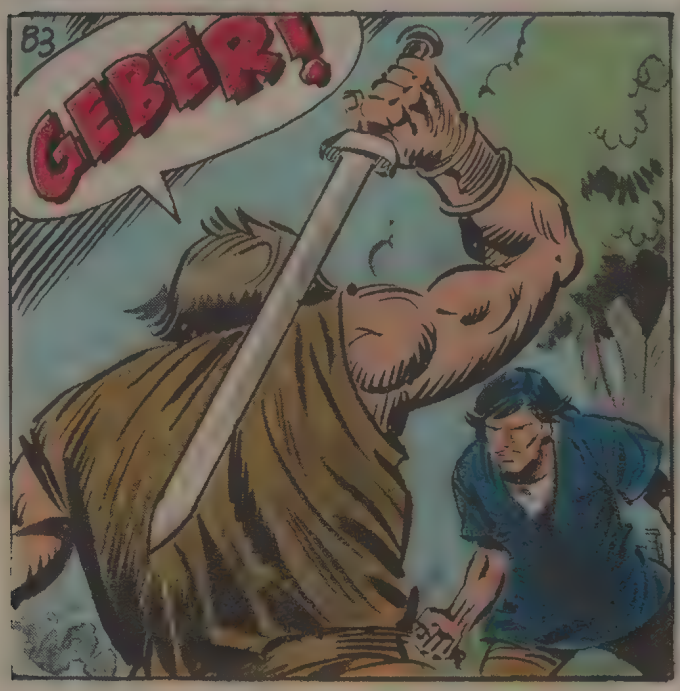

Birden ağzı köpürerek saldırıya geçti.
—Geber!..

Kalın kılıcı havada parlak bir yay çizerek korkunç bir hızla Kara Murat'ın üzerine indi.

Bu öldürücü darbeden kurtulmak kolay değildi.

Fakat Kara Murat, seyredenleri hayretler içinde bırakan bir çeviklikle tehlikeden sıyrıldı.

Kabasakal, hamlesinin boşa gittiğini

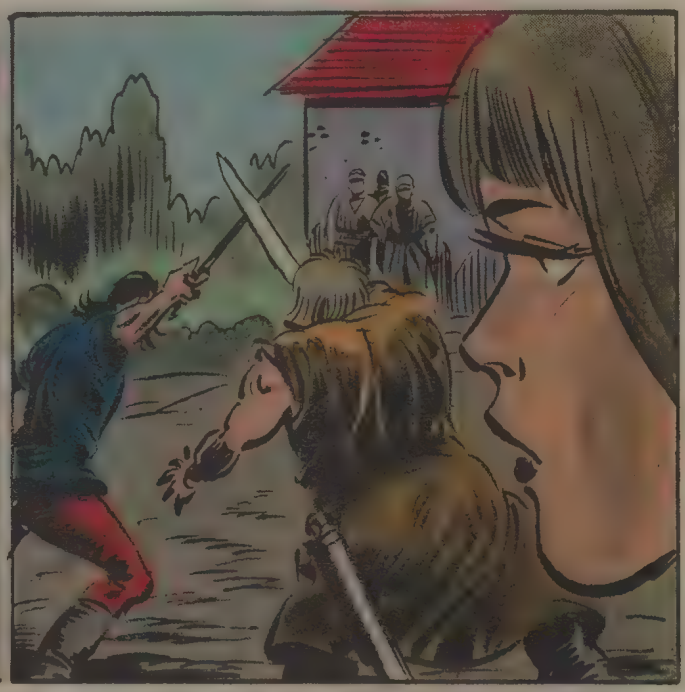

görünce pek şaşırdı.

Sonra daha büyük bir öfkeyle saldırdı:
—Bu defa kurtulamayacaksın köpek!

Kara Murat, onun kılıcını havada, kendi kılıcıyla karşıladı.

İki çeliğin çarpışmasından doğan ses avluda çınladı.

Atlılar ve handaki müşteriler derin bir sessizlik içinde, nefes bile almadan, eşine az rastlanan bu kavgayı seyrediyorlardı.

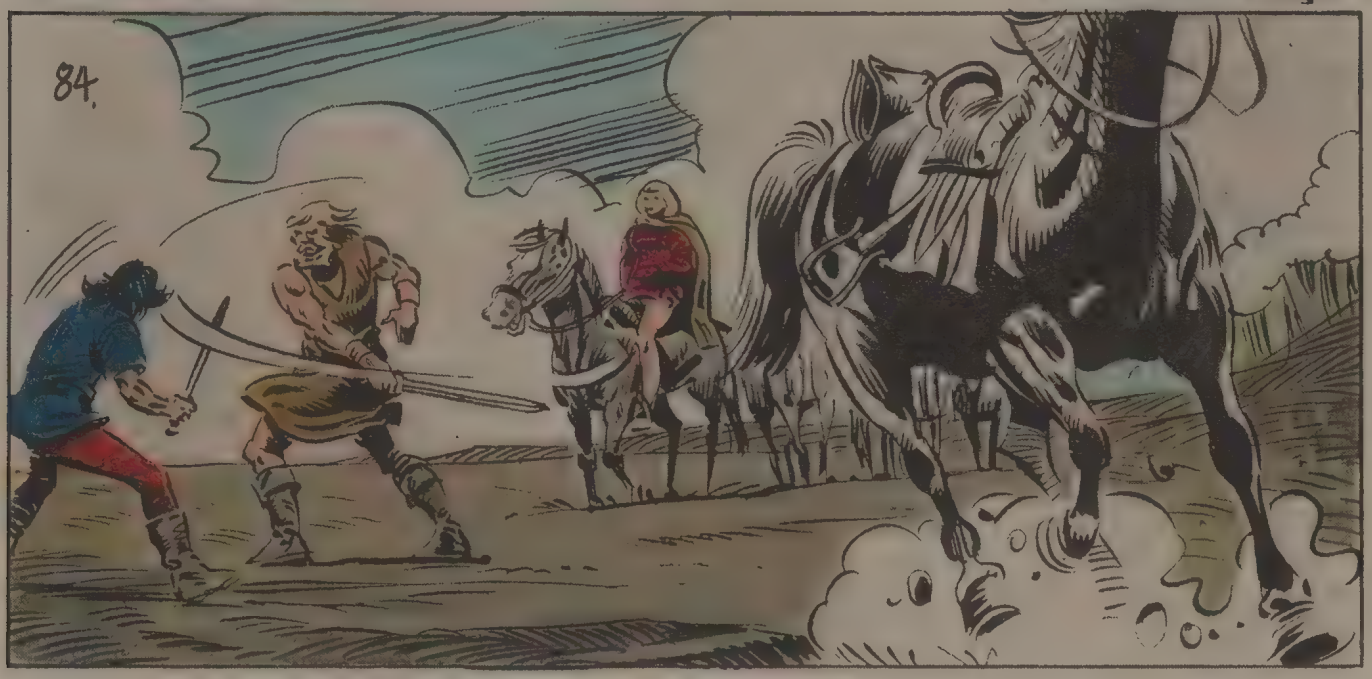

Kısa bir süre, birbirlerine çarpan iki kılıcın şakırtısından ve dövüşenlerin soluklarından başka hiç bir ses duyulmadı.

O güne kadar bütün düşmanlarını kolayca yere seren Kabasakal yaptığı hücümların boşa gittiğini görünce yavaş yavaş kendine geldi.

Karşısındakinin küçümsenmeyecek bir rakip olduğunu anlayarak irkildi:

"—Kaybedersem bütün dünyaya rezil olurum! Şu tüysüz çocuk beni yenebilir mi?" diye korkuyla düşündü. Bu düşünce

onu ürpertti.

Sonra en zor anlarda kullandığı aldatıcı vuruşunu yaparak kılıcını delikanlının göğsüne saplamak istedi.

Ama lastik gibi bükülen çevik gövde, inanılmaz bir kıvraklıkla bu darbeden de kurtuldu.

Dövüş kızıştıkça, Kabasakal'ın ağzından küfürler, lanetler, homurtular yükselmeye,tükürükler fışkırmaya başladı.

Kara Murat, kaya gibi sağlam, soğukkanlılığını kaybetmeden saldırılara bir süre karşı koyduktan sonra, keskin bakışlarını Kabasakal'ın gözlerine dikerek bağırdı:

—Dikkat et çam yarması! Şimdi göğsünde küçük bir pencere açacağım!

Birden yay gibi uzandı. Sivri kılıç, adamın göğsünün sağ tarafında kanlı bir delik açtı.

Çelik, ete iki santim kadar girmiş, sonra çekilmişti.

Çok ölçülü bir vuruştu bu...

Dövüşü seyredenlerin ağızlarından birer hayret çığlığı fırladı..

Hepsi de şaşkına dönmüştü.
Kara Murat soğuk bir sesle:
—Bu bir! dedi.

Kabasakal kudurmuş gibi uludu:

—Alçak herif!... Dilim dilim doğrayacağım seni!...

Canının acımasından çok, gururunun kırılmasından doğan bir feryadıydı bu...

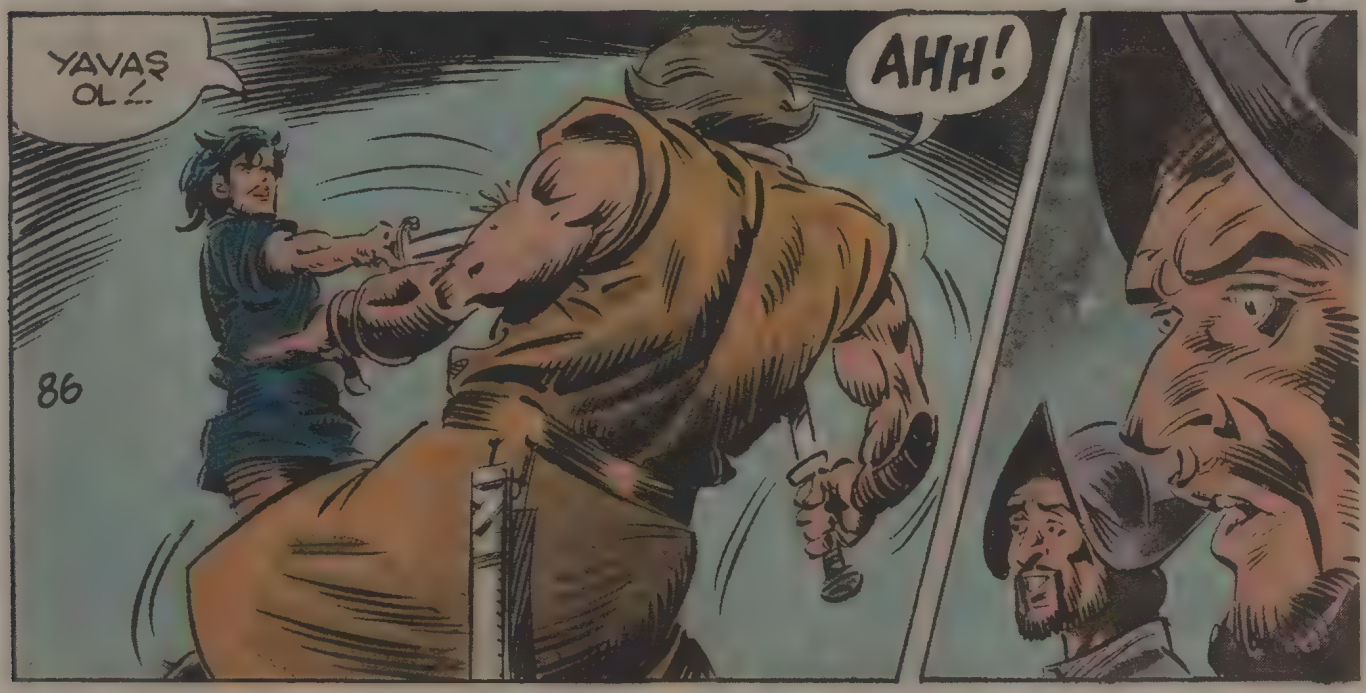

Dev adamın yüzü korkunç bir şekil aldı, ağzından köpükler fışkırdı:

—Artık elimden kurtulamazsın... Canını ceheneme göndereceğim! diye kükredi...

Öfkeden kendini kaybederek yeniden saldırdı.

Fakat saldırmasıyla boğuk bir çığlık atarak geri çekilmesi bir oldu...

—Aaah!

Kara Murat'ın kılıcı bu kez, dev adamın omuzunu delmişti...

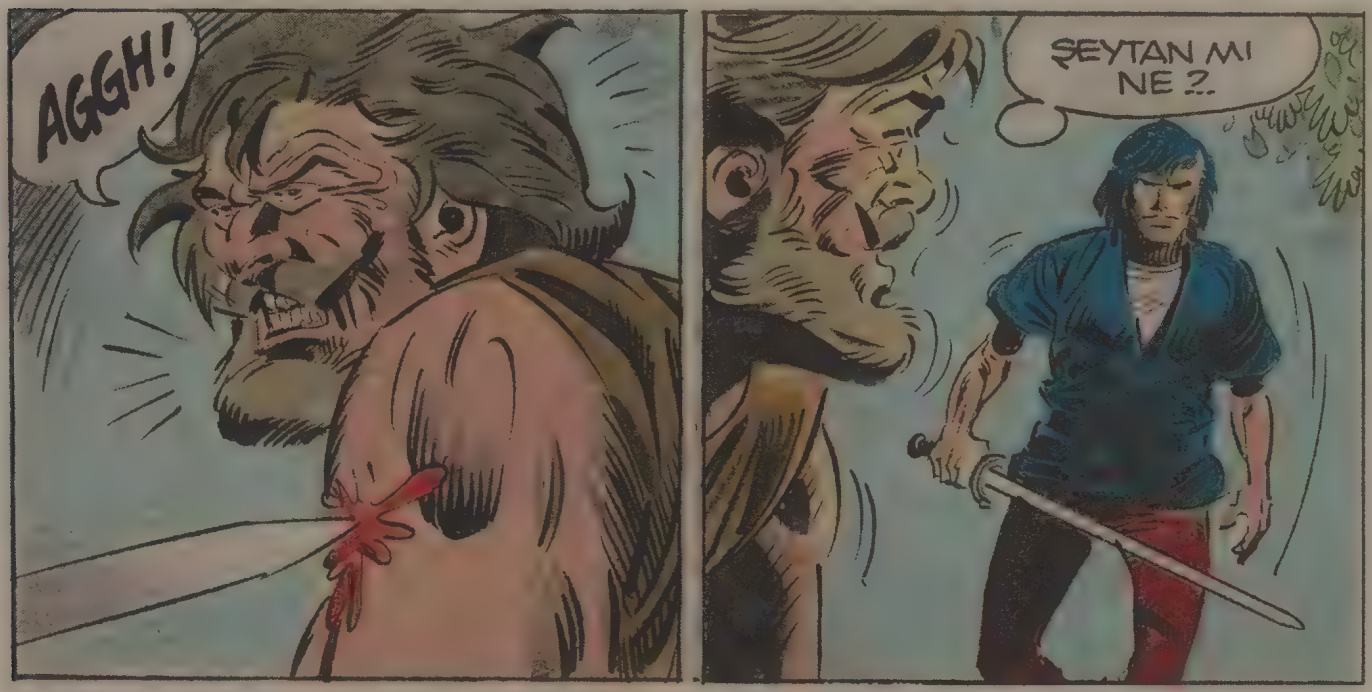

Herkes bu hayret verici sahne karşısında donup kalmıştı sanki...

Kabasakal yılmadı.Aldığı yaraların öldürücü olmadığını anlayınca tekrar gayrete geldi, yeniden boğa gibi saldırdı.

Aynı anda, delikanlının kılıcı sol kolunu deldi geçti...

Dev adam şaşkına dönmüştü... Utancından ölecek gibiydi..

Bu yabancı kimdi böyle?

Şeytan mıydı, neydi?

Nereden çatmıştı bu belaya?

Bugüne kadar yaptığı kavgalarda tek bir sıyrık bile almamışken, bu genç adam birkaç dakika içinde vücuduna üç yara birden açmıştı.

İçini ansızın garip bir korku sardı.

Kendisiyle dövüşen bu adam, insan olamazdı...

Tanrının kendisini cezalandırmak, canını almak için yolladığı Azrail miydi yoksa?

Kabasakal'ın aklından bu korkunç dü-

şünce zinciri geçerken, bir yandan da kılıçlar havada çarpışmaya devam ediyordu.

Kara Murat, arka arkaya yıldırım gibi iki hücum daha yaptı.

Bunu Kabasakal'ın can acısıyla çıkardığı iki müthiş çığlık izledi:

—Aaah!...Yandım!...

Adamın vücudunda iki yeni delik daha açılmıştı.

Bu deliklerden kan fışkırıyordu.

Her yanı kızıla boyanmıştı...

Dev adam birdenbire yıldı.. Korkuyla geriledi.. Gözleri bir hayalet görüyormuş gibi dehşet doluydu. Yenilgiyi kabul etmişti artık...

Kara Murat, kanlı kılıcı elinde öteki atlılara döndü.

—İçinizde gömleğini deldirmek isteyen başka kimse varsa buyursun!...

Herkese meydan okuyan sözlere kimse cevap veremedi.

Kabasakal'ı perişan eden bu yaman gencin karşısına kim çıkmaya cesaret edebilirdi ki?

Birkaç atlı sinirli sinirli homurdandı. İçlerinden bazıları:

—Hep beraber atılıp, gebertelim şu serseriyi! diye bağırdılar.

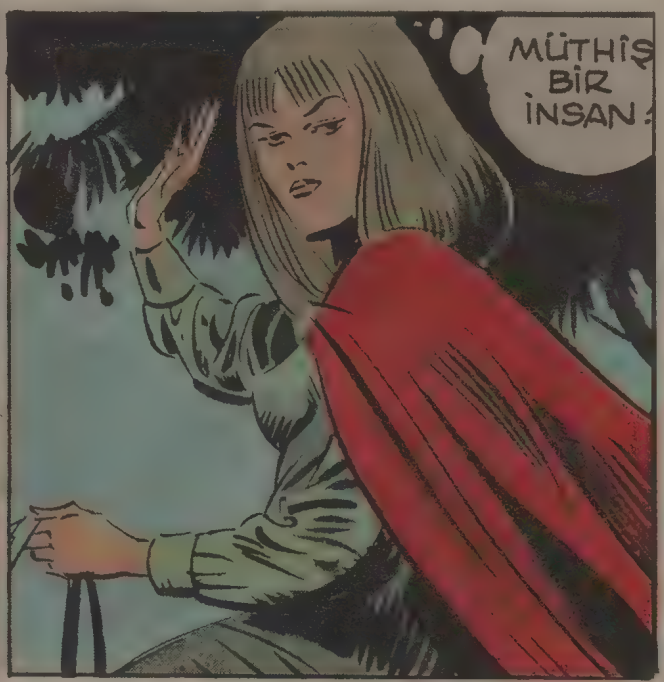

Prenses Julya hayretler içindeydi.. Bir işaretle, atılmaya hazırlanan adamlarını durdurdu.

Bu genç, müthiş bir insandı. Kabasakal gibi bir devi, alay ede ede yenmişti. Onun kılıcından çok yararlanabilirdi...

Devamı Gelecek Sayıda

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

24 EYLÜL 1986 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK DENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 661 ✻ FİYATI 50 LİRA KÜV DAHİLDİR

Bu düşünceyle, Prenses'in dudaklarında kurnaz bir gülümseme belirdi.

Julya, gerçekten gaddar, zalim, öfkei, affetmeyen bir kadındı.

Ama böyle yaman bir kılıca sahip olan bir genci hizmetine alıp, onu düşmanlarına karşı kullanmayı düşünecek kadar da akıllıydı...

Kara Murat kılıcının ucunu Kabasakal'a doğru uzatarak:

—Bunun işi bitik Prenses hazretleri, dedi. Emirlerinizi bekliyorum!..

Julya zalim bir şekilde gülümsedi:

—Yendin!.. Onu öldürebilirsin!.. Bu senin hakkındır!...

Kara Murat savunmasız bir halde ve acınacak durumda olan Kabasakal'a baktı...

Dev adam:

—Evet, öldürebilirsin beni, dedi. Ama öldürmezsen ömrümün sonuna kadar sana minnettar olurum!

Kabasakal'ın merhamet dilenmesi, Prenses Julya'yı kızdırdı, öfkeyle bağırdı:

—Öldür onu! Yenilenin yaşamaya hakkı yoktur!

Kara Murat, herkesin şaşkınlık dolu bakışları arasında kılıcını kınına soktu. Prenses Julya'ya dönerek zarif bir reverans-la eğildi:

—Muhteşem güzelliğiniz karşısında, içimden kan dökmek gelmiyor prenses haz-

retleri... İzin verirseniz, onun hayatını size olan sadakatine bağışlamak istiyorum...

Bu hareketiyle delikanlı, Prenses'e kibarca karşı çıkıyor, ona kafa tutuyordu..

Çevredekiler, Kara Murat'ın bu hareketini takdir ve korkuyla izlediler...

Midilli Kralı'nın kızı Prenses Julya, vahşi ve kindar bir kadındı. Böyle hareketleri hiç affetmezdi...

Genç kadın, sert bir sesle sordu:

—Kimsin sen?

—Adım Konta!.. Bizanslı bir serüvenciyim...

—Midilli'de ne arıyorsun?

—Bol para getirecek bir iş... Tek sermayem kılıcımdır...

—Benim hizmetimde çalışmak ister misin?

—Bundan zevk duyarım prenses...

—O halde yarın saraya gel. Seni bekleyeceğim!

Kara Murat, hafifçe eğilerek memnun

bir sesle mırıldandı:

—Geleceğim Prenses hazretleri.. Bundan emin olabilirsiniz!

Prenses Julya adamlarına emir verdi. Yaralı Kabasakal'ı da alıp, geldikleri yoldan geri döndüler...

Kara Murat, büyük bir toz bulutu kaldırarak uzaklaşan atlıların arkasından bir süre baktı:

—Şansım iyi gidiyor! diye mırıldandı.

Sonra sıkıntılı bir tavırla kendi kendine söylendi:

—Şu yere batası Ömer nerede kaldı acaba?

Arkasından saygılı bir ses yükseldi:

—Geldim Kara Murat... Burayadım...

Kara Murat geri dönünce, her zamanki sevimli yüzüyle Akıncı Ömer'i karşısında buldu.

Onu gördüğü için memnun olmasına rağmen kaşlarını çattı:

—Sabahtan beri seni bekliyorum. Han-

gi cehennemde kaldın?

Ömer ellerini ovuşturarak:

—Emrin üzerine buradaki bir kısım Türklerle temas kurdum. Sonra saraya girmenin yollarını aradım...

—Buldun mu bari?

—Ne gezer? Sarayın kapısına bile yaklaşmaya imkan yok... Çok sıkı korunuyor..

—Sen öyle san... Ben saraya girmenin yolunu buldum bile...

Ömer, Kara Murat'a şaşkınlıkla baktı. Onun şaka etmediğini görünce:

—Senden korkulur vallahi, dedi. Sonra ekledi:

—Ben de, adada küçük bir Türk köyü buldum.. Balıkçılıkla geçiniyorlar...

Onlardan öğrendiğime göre Bizans'tan kaçıp Midilli'ye sığınanlar altı kişiymiş...

—Demek sadece altı kişi, öyle mi?

—Evet... Hepsi de müthiş birer Türk düşmanıymış.. Başlarında Prens Nikol adında bir kefere bulunuyormuş...

Kara Murat'ın bakışları öfkeyle doldu:

—Demek önce Nikol denilen o köpeği bulmamız gerekiyor.. Eh, sıkı dur Ömer, ölümüne bir uğraş başlıyor!...

—Ben hazırım yiğidim!...

★ ★ ★

Göz alabildiğine maviliğin hakim olduğu ufukta tek bir bulut parçası bile yoktu..

Denizin küçük dalgaları sahili hafif hafif yalıyordu...

Hava, deniz, güneş, her şey güzeldi ama kumsalda korkunç bir sahne vardı..

Yakalanan esir Türkler kuma gömülmüş, yalnız başları dışarıda bırakılmıştı.

Prens Nikol bu dehşet verici sahneye gülerek bakıyor, zalim kahkahalar atarak haykırıyordu:

—Şuraya bakın! Türk kafalarından bir karpuz tarlası meydana geldi...

Tüyler ürpertici, iğrenç kahkahalarına devam ederek elindeki yayı gerdi, nişan aldı ve okunu gönderdi...

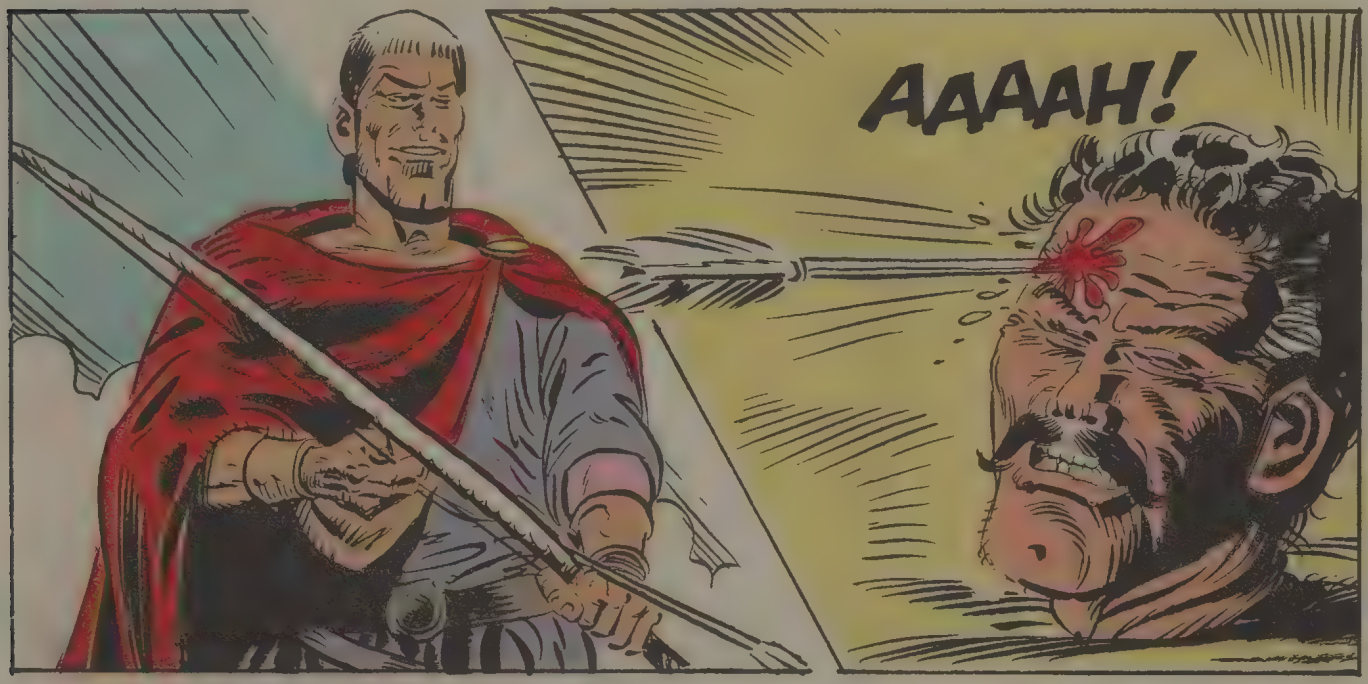

Havada keskin bir vınlama duyuldu...

Ok bir Türk'ün başına saplanarak etrafa kan fışkırttı...

—Aaaah!...

Talihsiz Türk acı bir çığlık atarak can verirken, yanındakiler Prens Nikol'u hararetle alkışladılar:

—Bravo!... Bravo!...

—Tebrik ederim Prens...

—Gerçekten harika bir atıştı...

Prens Nikol, göğsünü gururla şişirerek tekrar nişan aldı... İkinci kurbanını da vurmak üzereyken, bir ses duyuldu:

—Lütfen Prens... Lütfen bir dakika durunuz...

Korkunç sahneyi kenardan izlemekte olan Rahip Stefanos yaklaştı, aynı etkileyici sesiyle konuştu:

—Size bir teklifim var Prens...

—Buyurun aziz peder...

—Bu Türkleri Hıristiyanlığa davet edelim...

Prens Nikol kaşlarını çatarak kısa bir an düşündü.. Sonra sordu:

—Onları Hıristiyan yapıp hayatlarını mı kurtaracaksınız?

—Hayır sayın Prens.. Onların sadece birer Hıristiyan olarak ölmelerini istiyorum.

Prens Nikol hafif bir kahkaha attı:

—Bu inatçı Türk'lerin dinlerini değiştireceğini mi sanıyorsunuz?

—Eğer hayatlarını bağışlamayı kabul edersek değiştirirler, ölüm korkusu ve yaşamak isteği her duygudan güçlüdür...

—Bir deneyelim bakalım...

Prens Nikol, kumlardan dışarı çıkmış olan kafalara yaklaştı... Hepsi de kendisine nefret dolu gözlerle bakıyordu...

Nikol buna aldırış etmedi. İnandırıcı bir sesle:

—Beni dinleyin, dedi. İçinizde dinini değiştirip Hıristiyanlığı kabul eden olursa, onların hayatlarını bağışlayacağım. Kabul

ediyor musunuz?

Türklerin ağızlarından, küfüre benzer bir homurtu çıktı.

Sonra hep birden bağırdılar:

—Asla!... Ölürüz de dinimizden dönmeyiz.. Müslüman olarak doğduk, Müslüman olarak öleceğiz!...

Prens Nikol ansızın sinirlendi.

Önündeki bir kafaya şiddetli bir tekme vurarak haykırdı:

—İnatçı köpekler!... Hepinizi geberteceğim!...

Devamı Gelecek Sayıda

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

1 EKİM 1986 ... SAYI 667 ... FİYATI 50 LİRA

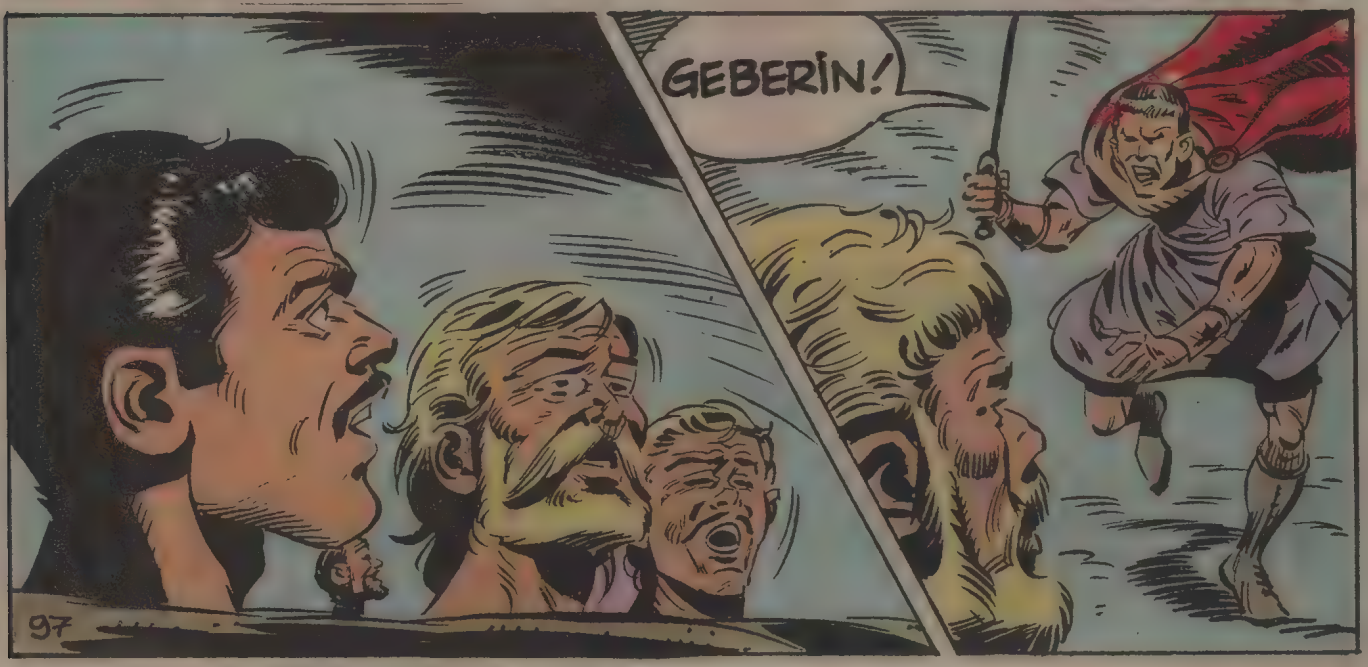

Türkler hep bir ağızdan tekbir getirmeye başladılar..Sesleri dalga dalga gökyüzüne yükseldi..Bu adamların ölümden korktukları yoktu..

Onlara bu cesareti veren iman gücüydü..

Prens Nikol, öfkeden çılgına dönerek kılıcını çekip Türklerin arasına daldı, insanlık dışı bir katliama başladı.

—Alın!..Alın size köpek herifler! Geberin!..

Kılıcı bir kalkıp inişinde bir başı ikiye

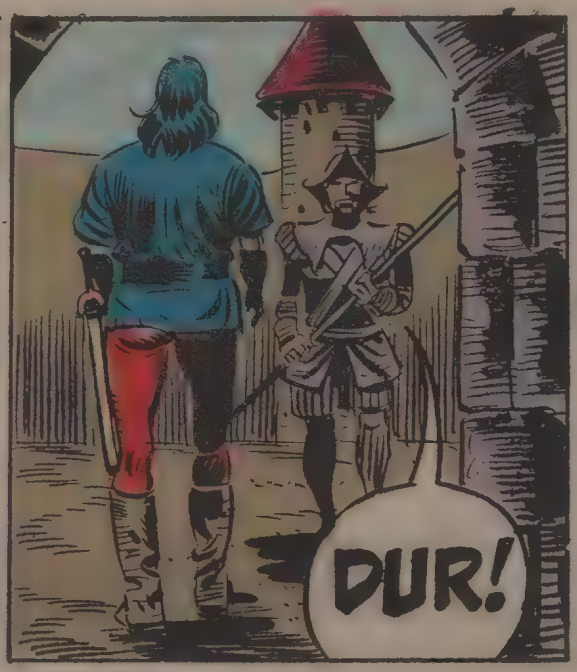

biçiyor, çevreye kan ve et parçaları saçılıyordu.

★ ★ ★

Midilli Sarayı'nın önünde nöbet tutan muhafızlar, bir yabancının geldiğini görünce mızraklarını çatarak onun yolunu kestiler:

—Dur!..Kimsin?..

Kara Murat, muhafızlara küçümseyen bir bakış fırlattı:

—Adım Kosta!.. Prenses Julya kendisini görmemi emretmişlerdi.

Muhafızlar birden toparlandı. İkisi de aynı anda mızraklarını yukarı kaldırarak yolu açtılar.

—Bundan haberimiz var..Buyurun, Prenses Julya sizi bekliyor..

Kara Murat, muhafızların arasından geçerek sarayın avlusuna girdi. Bir uşak delikanlının önünde saygıyla eğildi:

—Beni takip ediniz beyzadem..Sizi Prensese götüreceğim!..

★ ★ ★

Midilli Sarayı'nın büyük ve son derece süslü salonunda Prenses Julya Kara Murat'ı bekliyordu..

Genç kadın, ipek kaplı bir sedirdeki kuştüyü yastıkların üzerine yarıçıplak uzanmıştı.

Kara Murat içeriye girerken Julya, "Gerçekten yakışıklı bir erkek" diye düşündü..

Sonra doğrularak onu karşıladı:

—Nihayet gelebildin..

Kara Murat kibar bir şekilde gülümsedi:

—Geciktiğim için bağışlayın..Şu andan itibaren emrinizdeyim Prenses..

PRENSESİN AŞKI

Prenses Julya, çapkın bir şekilde göz kırptı:

—Bundan sonra hep yanımda olmanı istiyorum. Nereye gidersem bir gölge gibi beni takip edeceksin..

Kara Murat ilgi ile sordu:

—Görevim sadece gölgeniz olmak mıdır?

—Görevin beni korumaktır..

—Bu görevi şeref duyarak yapacağım..

Fakat benim için çok kolay bir iş olduğunu da belirtmek zorundayım..

—Demek daha zor bir iş bekliyordun..

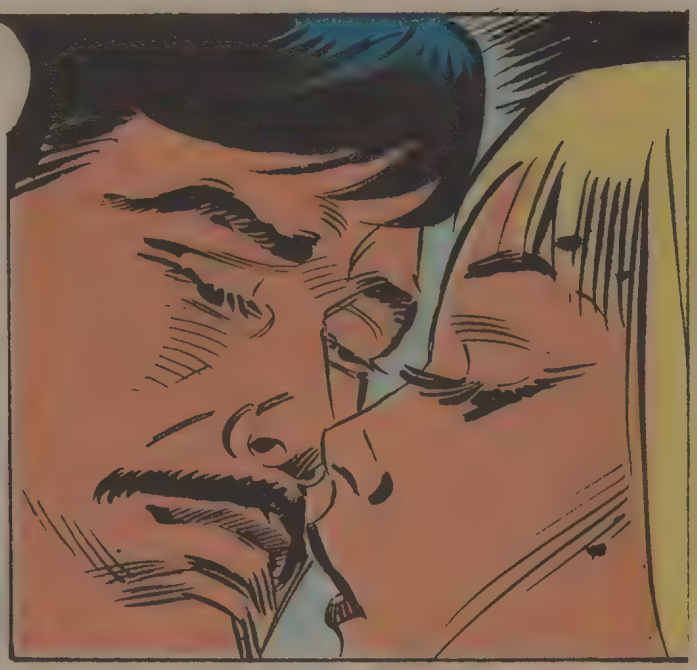

—Evet..

Julya ihtirasla sokuldu, kollarını Kara Murat'ın boynuna dolayarak dudaklarını uzattı:

—İşte sana zor bir iş..Öp beni..

Kara Murat, güçlü kollarıyla onu sardı.

Julya, o güne kadar hiç hissetmediği garip bir heyecan duydu. Vücudunun her yanı zevkle titriyordu..

Genç kadın ayaklarının ucuna basarak yükseldi. Sıcak ve titrek dudakları, Kara Murat'ın dudaklarını buldu..

Delikanlı, kadının ince, tül elbisesini usulca sıyırdı. Güzel vücut tam görkemiyle ortaya çıktı.

Prenses inledi:

Ohh..Sev beni..Sev beni yakışıklı muhafızım..Bu sana ilk ödülüm..

Kara Murat, eşsiz güzellikteki vücudu tüy gibi kaldırdı, götürdü, ilerdeki divanın üzerine yatırdı.

Prenses Julya inledi:

—Ne kadar güçlüsün?

Dudakları, alev kasırgası gibi delikanlının dudaklarını yakaladı .

Körpe vücudunun her yanı arzuyla titriyordu. O şimdi emreden bir prenses değil, sadece ihtirasını yatıştırmak isteyen ateşli bir kadındı.

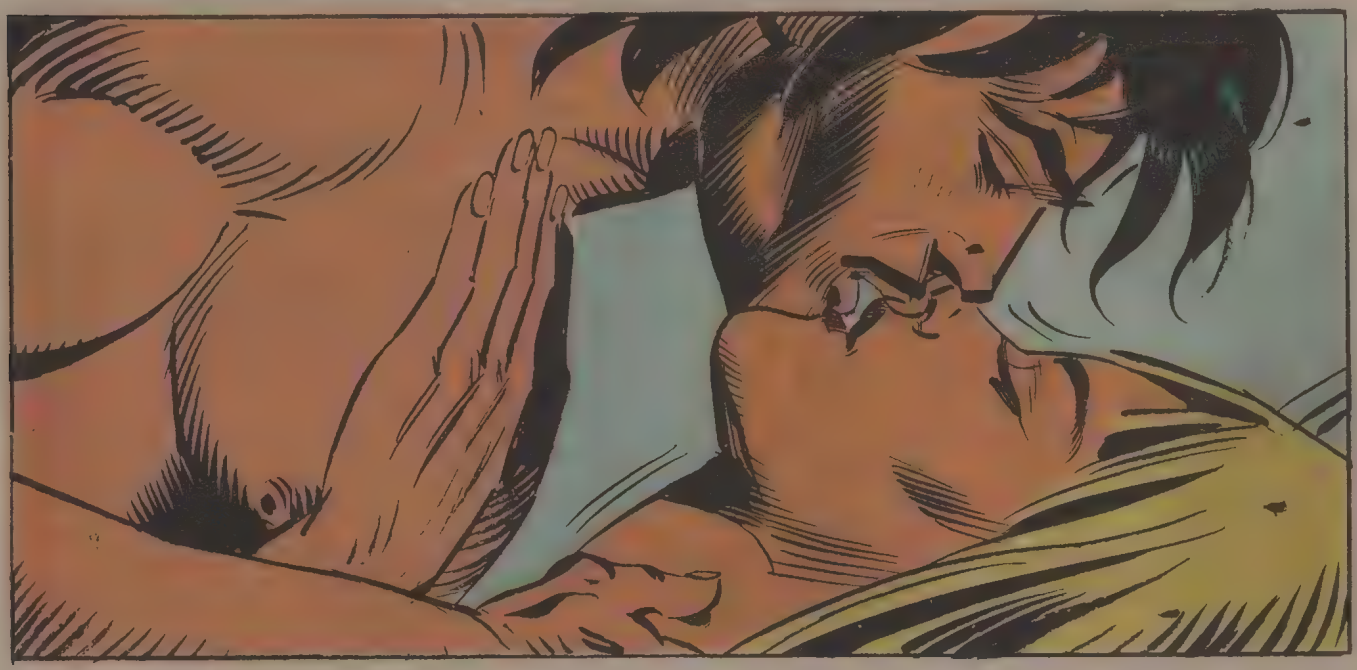

Çılgın sevişme sürüp giderken, Julya karşısındaki gencin, kendisini bu şekilde tahrik eden, çeken, bağlayan ilk erkek olduğunu düşündü. Sonsuz bir şehvetin girdabında uçarcasına döndüler, döndüler..

İkisi de aşktan ve ihtirastan kesik kesik soluk alıyordu..

İkisi de büyük bir aşkla birbirlerine sarılmışlardı.

Aynı akşam, Midilli Sarayı'nın bol ışıklandırılmış büyük salonunda adanın önde gelen asilzadeleri toplanmıştı.

Kral, geniş koltuğuna oturmuş, dikkatle Prens Nikol'u dinliyordu. Hararetle konuşan Nikol'un yüzünde ciddi ve kararlı bir ifade vardı:

—Asaletmeap!..Fazla vakit kaybetmememiz lazım..Macarların ünlü komutanı Jan Hünyad savaşa hazırdır. Venedik donanması harekete geçmek için bir işaretimizi bekliyor. Türklerle savaşmak için ne bekliyoruz?

Kral, karşısında adeta savaş çığlıkları atan Nikol'u uzun uzun süzdü. Delici bakışları, sanki prensin içinden geçenleri okumak istiyormuş gibi ona saplanmıştı.. Sonunda tane tane konuşarak cevap verdi:

—Parasız savaş olmaz Nikol..Her şeyden önce, Bizans hazinelerini Midilli'ye aktarmalıyız.

Bu sırada kapı açıldı..İçeriye, elinde her zamanki kamçısıyla Prenses Julya girdi.. Yanında Kara Murat vardı..

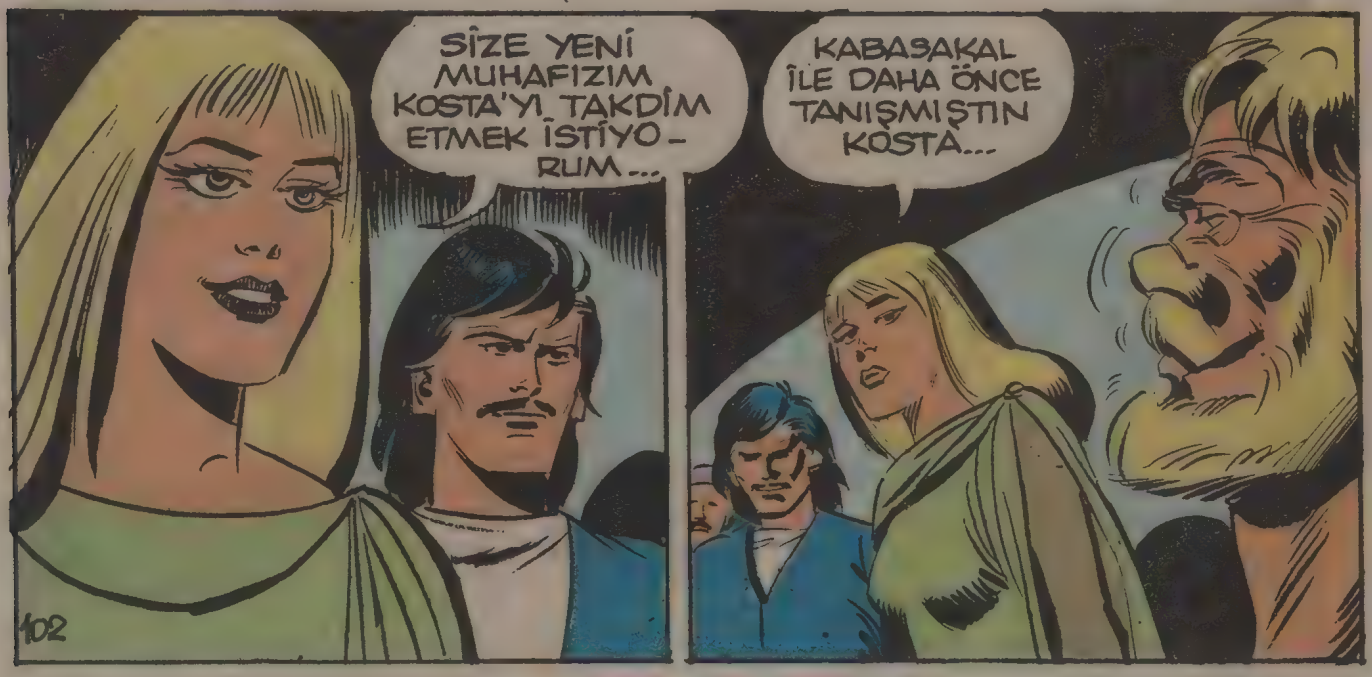

Bütün bakışlar onlardan yana çevrilince Julya, yanındaki yabancı genci babasına tanıttı:

—Size yeni muhafızım Kosta'yı takdim etmek istiyorum..

Kara Murat iki adım öne çıktı ve kibar bir şekilde Kralı selamladı:

—Huzurlarınızda saygıyla eğilirim Asaletmeap..

Prenses Julya, Kara Murat'a, salonda bulunan asilzadeleri tanıttı:

—Kabasakal ile daha önce tanışmıştın Kosta..Silas'ı da yanımda gördüğünü sanı-

yorum.

Kara Murat, onları gülümseyerek selamladı:

—Evet, ikisini de tanıyorum Prensesim..

Kabasakal, adeta tokat yemiş gibi sarsıldı. Silas da Kara Murat'a şeytan görmüş gibi baktı..

İki şövalyenin de bakışlarında öfke ve kin kıvılcımları tutuştu..

Prenses Julya devam etti:

—Bunlar da Bizans'tan gelen dostlarımız. Prens Nikol..Şövalye Angelo..Dük Mael..Rahip Stefanos ve Prenses Elen..

Kara Murat, Bizanslıları dikkatle süzdü. Bu adamların yüzlerini hafızasına kazımak ister gibiydi.

Bizanslılar da ondan hoşlanmamışlardı. Hepsi de, kendilerine "Kosta" adıyla tanıtılan bu yabancıya şüpheyle bakıyorlardı.

Hepsinin gözlerinde buz gibi soğuk ve dondurucu bir ifade vardı.

Prenses Elen ise şaşkındı.. Genç kız, Kara Murat'ı Prenses Julya'nın yanında görün-

ce yıldırım çarpmış gibi sarsılmış, rengi uçmuş, bakışları donuklaşmıştı..

İki gencin gözleri bir an birbirine takılı kaldı. İkisinin de bakışları binbir anlamla yüklüydü.

Elen sanki: "Nasıl olur da bu zalim prensesin emrine girersin?" diye soruyor.

Kara Murat ise "Kılıcım, kim daha çok para verirse, onun hizmetindedir" dercesine pervasız duruyordu..

Prenses Elen içinden hüzünle:

"—Kosta hakkında yanılmışım..O da kılıcını satan adi bir silahşörmüş..Belki de kiralık bir katil.." diye mırıldandı.

KARA MURAT

Şövalye Angelo, Kara Murat'a nefretle bakıyordu. Prenses Julya'nın böyle birini yanına muhafız olarak alması şövalyenin hiç hoşuna gitmemişti..Kalın sesi salonda ansızın boru gibi öttü:

—Cüretimi bağışlayınız Prenses hazretleri..İzin verirseniz yeni muhafızınız hakkındaki düşüncelerimi söylemek istiyorum..

Prenses Julya gülümsedi:

—Elbette şövalye..Buyurun sizi dinliyorum..

—Teşekkür ederim prenses..Ben sizin yerinizde olsam, böyle ne idüğü belirsiz,

parayla tutulmuş bir uşağa asla güvenmezdim..

Kara Murat, Şövalye Angelo'nun bu hareketi karşısında yumruk yemiş gibi sarsıldı..Sapsarı kesildi..

Eli hızla kılıcına giderken, Prenses Julya'nın yumuşak eli onun bileğini yakaladı:

—Sakın ha!.. Kralın huzurunda asla dövüşülmez..

—Fakat prensesim..Küstah şövalyeye sözlerini geri aldırtmam lazım..Bu da kavga etmeden olmaz..İsterseniz düello deyin buna..

Devamı Gelecek Sayıda

FATİH 'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

8 EKİM 1986 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 663 * FİYATI:50 LİRA KDV DAHİLDİR

PRENSESİN AŞKI

—Düello etmene izin vermiyorum Kosta.

Kara Murat isteksizce fakat saygıyla başını eğdi:

—Emredersiniz prensesim...

Şövalye Angelo kaba bir kahkaha attı:

—Hayatını prensese borçlusun serseri. Yoksa seni şuracıkta kılıcımın ucuna takardım...

Kara Murat, yüreği öfkeyle dolarak Şövalye Angelo'ya baktı, ama prensesin emrini dinleyerek hiç sesini çıkarmadı...

Gözleri nefretle tutuşuyordu.

★ ★ ★

O gece Midilli'nin yan sokaklarından birindeki Dimitri'nin meyhanesi tıklım tıklım doluydu.

Keyif içindeki sarhoş Rumlar şarkı söylüyor, bağırıyor, taşkın bir neşe ile kahkahalar atıyorlardı.

Şövalye Angelo, meyhanenin kuytu bir köşesinde durmadan içiyor, içmediği zamanlar da yanında oturan iki Rum kadının göğüslerini sıkıyordu.

Meyhanede herkes kendine göre bir kadın yakalamıştı.

Bir yudum şaraptan alıyor, bir öpücük kadınlara konduruyorlardı.

Angelo'nun yanındaki kadınlar, şarap dolu kadehlerini havaya kaldırarak bağırdılar:

—Şerefe Şövalye Angelo!

—Şerefe sevgili şövalye!...

Angelo şen bir kahkaha attı:

—Şerefinize güzellerim...

Şövalye Angelo şarabı bir dikişte bitirdikten sonra kadehini bırakıp kadınları birer birer öptü:

—Bu da mezesi...

Kadınlar şuh kahkahalarla güldüler:

—Hangimizin mezesi daha tatlı?

—İkinizinki de harika güzellerim...

—Bu geceyi hangimizle geçireceksin?

—İkinizle birden...

Kadınların kahkahaları daha da yükseldi:

—Ooo! Şövalye...

—Sen dünyanın en çapkın adamısın...

İçkinin etkisiyle üçü sarmaş dolaş oldu

Kadınlar kendisini öperken, şövalye de onların yumuşak yerlerini sıkıyor, kahkahalar meyhaneyi çınlatıyordu.

Birden herkes dondu kaldı...
Sesler ansızın kesildi...
Bir ölüm rüzgarı kapladı sanki çevreyi..
Eğlence olanca neşesiyle sürüp giderken havada keskin bir ıslık sesi duyulmuş, vınlayarak uçan bir bıçak, şövalye Angelo'nun önündeki tahta masaya saplanmıştı.

Bıçağın sapı bir süre titredi ve durdu..
Aynı anda kahkahalar da sanki bıçakla kesilmiş gibi duruverdi...
Şövalye Angelo öfkeyle başını kaldırıp baktığı zaman karşısında çatık kaşlı, sert bakışlı genç bir adam buldu...

Gözlerinden kıvılcımlar saçılan bu adam, Kara Murat'tı...
Delikanlının sesi buz gibi soğuk çıktı:
—Bu bıçağı tanıyor musun Şövalye?
Rahatsız edilişine çok içerleyen Angelo, büyük bir öfkeyle yerinden fırladı:
—Sen ne cüretle soruyorsun bunu bana? Sen kim oluyorsun?
Delikanlı acı acı gülümsedi:
—Türk'üm.. Adım Kara Murat.. Prenses İren'in katilini arıyorum...

Şövalye Angelo, önündeki masayı büyük bir gürültüyle yere devirdi, şimşek gibi bir hızla kılıcını çekerek haykırdı:

—Küstah herif!.. Ben şimdi seni İren'in yanına gönderirim!..

Kara Murat da kılıcını çekti. Ortalık bir anda karıştı...

Kadınlar çığlık atarak kaçışırken, kılıçlar havada çarpıştı..

Sandalyeler, masalar, iskemleler devrildi..

Kılıcına çok güvenen Şövalye Angelo:

—Şimdi seni dilim dilim doğruyayım da gör! diye homurdandı ama birkaç dakika

sonra Kara Murat'ın karşısında adım adım gerilemeye başladı..

Alnında boncuk boncuk terler belirmiş, bu müthiş Türk'le baş edemeyeceğini kısa zamanda anlamıştı..

Rum meyhaneci, kaptığı bir şarap testisini Kara Murat'ın kafasına indirmek için kaldırdı..

Delikanlı, arkası dönük olduğu için bu kalleş saldırıyı göremedi...

Fakat...

Testi tam delikanlının kafasına inmek üzereyken, balyoz gibi bir yumruk, meyhaneciyi baygın yere serdi..

Akıncı Ömer, Kara Murat'ın ardını koruyordu..

Kara Murat, kırılan testinin gürültüsüyle başını çevirdiği vakit, Ömer, parlak beyaz dişlerini ona göstererek gülümdesi:

—Sen dövüşe devam et yiğidim.. Seni arkandan kimse vuramaz!

Kara Murat akıl almaz bir hızla peş peşe iki hamle yaptı, ansızın ters bir vuruşla Şövalye Angelo'nun kılıcını elinden dü-

şürdü..

Gözleri dehşetle büyüyen Şövalye, Kara Murat'ın kılıcının göğsüne dayandığını görerek titredi..

—Mahvoldum!.. Yendi beni!..

Korkudan gözleri yuvalarından fırlayarak adım adım geriledi, sırtı duvara dayanınca durmak zorunda kaldı..

Kara Murat kükredi:

—Konuş!...

Şövalye Angelo inledi:

—Hiç bir şey bilmiyorum..

—Konuş dedim sana!..

—Yemin ederim ki bilmiyorum!

Kara Murat'ın kılıcı hızla kalktı ve havada vınlayarak şimşek gibi bir daire çizdi..

Şövalye Angelo'nun yarılan yanağından kan fışkırdı..

Kara Murat buz gibi ürpertici bir sesle homurdandı:

—Konuşmazsan önce burnunu, sonra iki kulağını uçuracağım! Başlıyorum! Bir-

Birden paniğe kapılan Şövalye Angelo acıklı bir sesle inledi:

—Dur! Yapma! Her şeyi söyleyeceğim!

—Konuş öyleyse! Bu bıçak, kimin bıçağı?

—Üzerinde Başbakan Nororas'ın arması var. Onlardan birinindir..

Kara Murat'ın bakışları karardı, sabırsız bir sesle bağırdı:

—Uzatma.. Prenses İren'i kim öldürdü, söyle!

—Sanıyorum Prenses İren'i, Prenses Elen öldürmüştür..

—Öz kardeşi yani, öyle mi?

—Evet...

—Yalan söylüyorsun!.. Şimdi burnunu keseceğim!..

Şövalye Angelo acıklı bir sesle ısrar etti:

—İnan, doğru söylüyorum.. Ondan başkası öldürmüş olamaz.. Prenses İren Sultan Mehmet'i seviyordu.. Bu yüzden iki kardeşin arası açıktı..

—Neden?

—Prenses Elen ablası gibi değildi.. Türklerden nefret ediyordu...

—Peki, Bizans'ın hazineleri ne oldu?

—Gömüldü...

—Nereye?

—Bilmiyorum...

Kara Murat'ın sabrı taştı.. Kılıçlı kolu hızla kalkarak şövalyeye doğru indi..

Sağlı sollu iki müthiş darbe ile Angelo'nun kol kemikleri çatırdayarak kırıldı:

—Aaaah!... Yandım!...

Kara Murat gürledi:

—Konuşmazsan daha çok yanacaksın!..

Şövalye Angelo'nun yüzü ıstırıpla buruşmuştu. Gözlerinden acı fışkırıyordu..

İnleyerek yalvardı..

—Merhamet yiğidim!.. Acı bana!..

—Siz masum Türkleri, çocukları, anaları öldürürken acıdınız mı onlara?

Şövalye hıçkırdı:

—Bağışla canımı, ne istersen veririm!

—Cana can, kana kan isterim! Sonun geldi rezil herif!...

Kara Murat Angelo'dan daha fazla bir şey öğrenemeyeceğini anladığı için sorguyu kısa kesti, kılıcını adamın göğsüne sapladı.

Sivri çelik elbiseyi ve eti deldi, kemikleri parçalayarak Şövalye'nin vücuduna gömüldü.

—Aaaaah!..

Angelo'nun gövdesi dehşetle kasıldı, gözleri yuvalarından fırladı. Kara Murat kılıcını geri çekti, adam kanlar içinde yere yıkıldı..

Bir Türk düşmanı böyle can verdi..

Kara Murat, kanlı cesedin üzerinden atlayarak meyhaneden çıktı gitti...

★ ★ ★

Prenses Elen, Midilli Sarayı'nın cenneti andıran bahçesinde geziniyordu..

Genç kız, ılık bahar havasında, çiçekler arasında dolaşan bir kelebek gibiydi...

Devamı Gelecek Sayıda

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

15 EKİM 1986 ÇARŞAMBA ✱ İLİ TÜRK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI 664 ✱ FİYATI 50 LİRA KÖY DAHİLDİR

Kara Murat, uzaktaki ağaçların altından gözleriyle onu izliyordu.

Delikanlının bakışları dalgındı..Kıza bakıyor ve düşünüyordu.

Kafasında Angelo'nun sözleri yankılanıyordu:

"—Prenses Elen Türklerden nefret eder. Kızkardeşi Sultan Mehmet'i seviyordu. Bu yüzden araları açıktı..

Katil ondan başkası olamaz!"

Acaba gerçekten, katil Elen miydi?

Eğer öyleyse Kara Murat onu öldürebilecek miydi?

Delikanlı, göğsünün sıkıştığını, büyük bir sıkıntının tüm benliğini sardığını hissetti..

Kalbi daralıyor, bakışları bulanıyordu..

Birden, Prenses Elen uzaktan onu gördü ve elini sallayarak selamladı. Kara Murat kafasındaki düşüncelerden sıyrılıp genç kıza doğru yürüdü.

Prenses Elen, bu karşılaşmadan memnun olmuştu..

Yüzü, hafif bir gülümsemeyle çiçeklenerek sitem etti:

—Sanki ne diye Prenses Julya'nın hizmetine girdin Kosta?

Benim de senin gibi güçlü bir koruyucuya ihtiyacım vardı..

Kara Murat saygılı bir sesle cevap verdi:

—Keşke bunu daha önce söylemiş olsaydınız..Sizin gibi güzel bir prensese hizmet etmek, benim için yalnız şeref değil, aynı zamanda büyük bir zevk olurdu..

Elen hafif bir kahkaha attı:

—Julya'nın güzelliğini fark etmemiş gibi konuşuyorsun..

Kara Murat'ın yüzü ciddi bir ifadeyle gerildi:

—Hiç kimseyi sizinle karşılaştıramam.

Emin olun, hayatımda gördüğüm en güzel kadınsınız..Bir çiçek kadar iç açıcı ve zarif..

—Teşekkür ederim Kosta..

Bir an, hayranlıkla birbirlerine baktılar.

Kara Murat, ustaca bir manevra ile Elen'in ağzını aramak için sözü Prenses İren'e getirdi:

—Evet, hayatımda gördüğüm en güzel kadınsınız Prenses..Fakat size benzeyen bir kişi daha hatırlıyorum..Onu Bizans'ta görmüştüm..Adı galiba İren'di..

Elen'in yüreği acıyla burkuldu, gözlerinde derin bir ıstırap ifadesi belirdi..

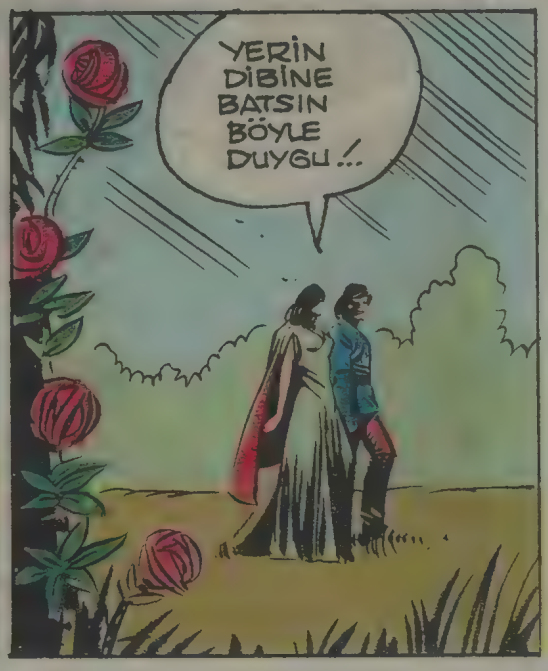

—O benim kızkardeşimdi..Ne yazık ki, bir Türk'e gönül vererek ihanetini hayatıyla ödedi..

Kara Murat, şaşkınlığını belli etmemeye çalışarak, Prenses Elen'in ağzını aramaya devam etti:

—Fakat aşk, insanın elinde olmayan bir duygudur.

Elen nefretle irkildi, ayağını yere vurarak bağırdı:

—Yerin dibine batsın böyle duygu..Bir Türk'e gönül vermektense, ölmeyi tercih ederim. Nefret ediyorum onlardan..

Kara Murat'ın yüzünde kuşkulu bir ifade belirdi..Bakışları bir an dondu kaldı. Kulaklarında, Şövalye Angelo'nun ölmeden önce söylediği sesler çınladı:

"—Elen Türklerden nefret eder. Kızkardeşi, Sultan Mehmet'i seviyordu. Bu yüzden araları açıktı. Katil ondan başkası olamaz!"

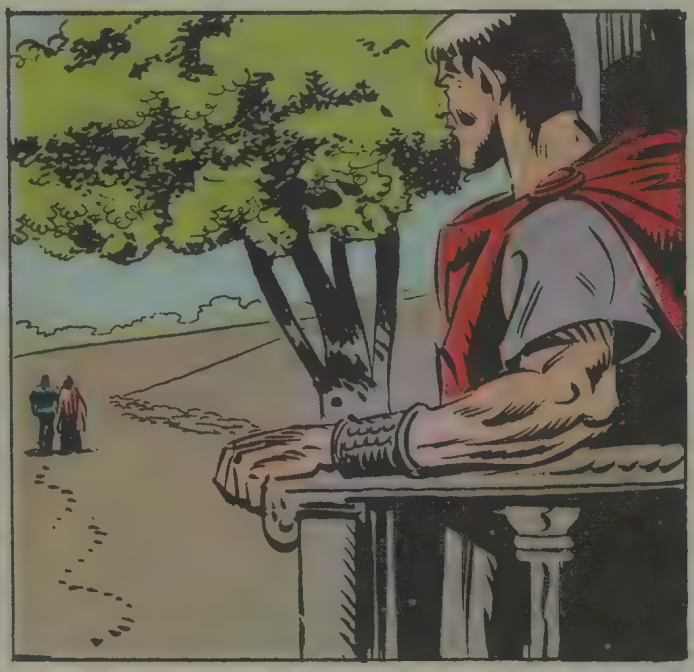

Gerçekten Prenses İren'i, kız kardeşi Elen mi öldürmüştü acaba?

Bu sırada Prens Nikol, sarayın balkonundan Kara Murat ile Prenses Elen'i izliyordu..

Adamın zalim bakışları kin ve nefretle doluydu..

Gözlerinde hain bir parıltı vardı.

Birden, balkonun kapısı hızla açıldı ve Stefanos telaşla Prens Nikol'un yanına geldi..Adamın yüzü mosmordu.

İri iri açılan gözlerini dehşet dolu bir ifade kaplamıştı. Titreyen sesiyle kekeledi:

—Prens Nikol..Prens Nikol..

Prens, bakışlarını, bahçede gezinen çiftten ayırarak Stefanos'a dönüp baktı. Adam soluk soluğa konuştu:

—Felaket efendimiz..Felaket..

Nikol kükredi:

—Nedir felaket olan? Söylesene be

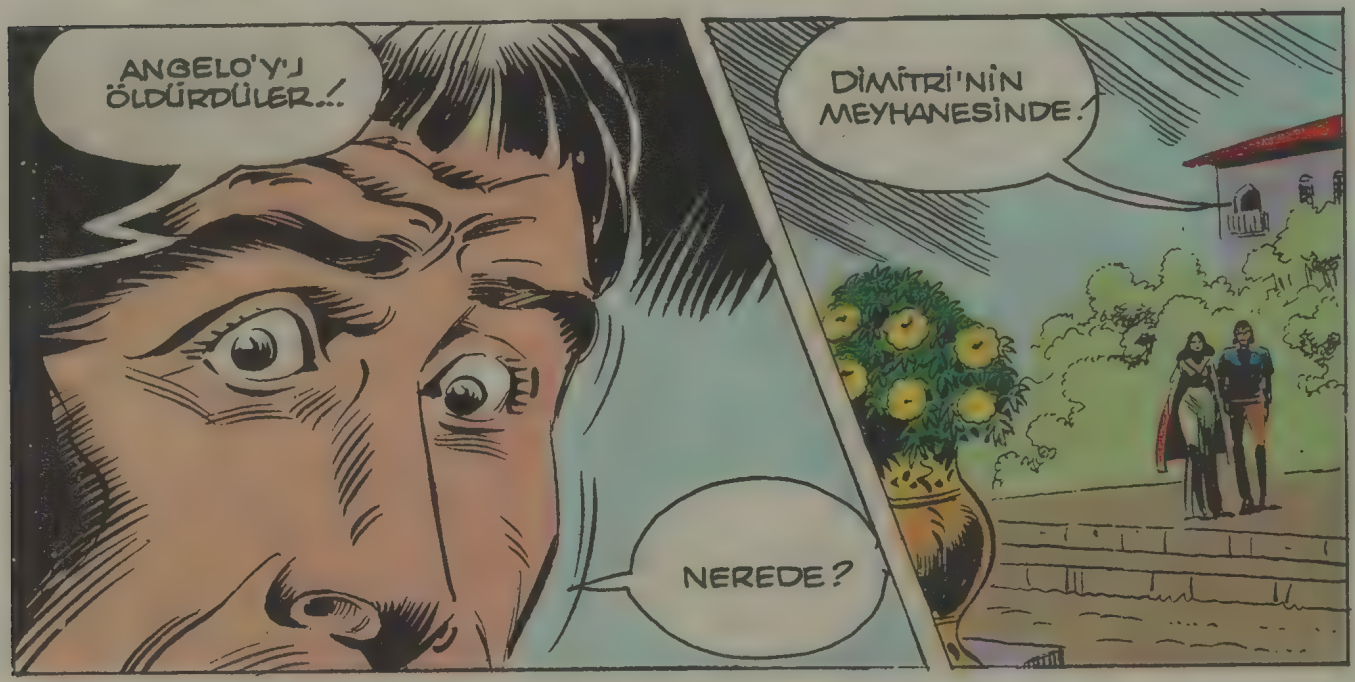

adam!

—Şövalye Angelo'yu öldürdüler efendimiz..

Prens Nikol'un gözleri iri iri açıldı:

—Neeee?Şövalye Angelo'yu mu? Nerede?

—Dimitri'nin meyhanesinde..

Prens Nikol telaşla içeri girdi. Stefanos da efendisinin peşinden koşan sadık bir köpek gibi onu izledi..

Bu sırada Prenses Elen ile Kara Murat, bahçedeki gezintilerine devam ediyorlardı. Kara Murat kibar bir sesle:

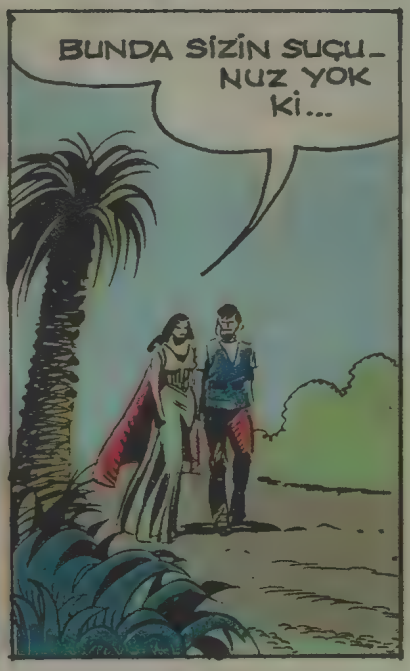

—Özür dilerim Prenses, dedi. Sizi üzdüm galiba?..

—Hayır, hayır..Üzülmüş değilim..

—Keşke bu konuyu hiç açmasaydım..

Prenses Elen'in bakışları bulutlandı. Sesinde yoğun bir hüzün vardı:

—Bunda sizin suçunuz yok ki..İren'in kızkardeşim olduğunu nereden bileceksiniz?

★ ★ ★

Şövalye Angelo'nun cesedi, yerde kanlar içinde yatıyordu..

Prens Nikol ile adamları, cesedin başında toplanmışlar, telaş ve panik içinde konuşuyorlardı..Hepsinin yüzü sapsarıydı:

—Onu bir Türk öldürmüş!

—Prenses İren'in katilini arıyormuş!

—Bizans hazinelerinin gömüldüğü yeri sormuş!

Stefanos'un bakışlarında tarifsiz bir dehşet ifadesi vardı. Korkuyla istavroz çıkararak mırıldandı:

—Tanrı bizi korusun..Fatih'in casusu aramızda..

O ana kadar sessiz bir öfkeyle duran Prens Nikol, birden ayağını yere vurarak gökgürültüsü gibi patladı:

—Yeter! Susun artık!..Şövalye Angelo'nun intikamı alınacaktır!..

Stefanos şaşırarak sordu:

—Nasıl alacağız? Katili tanımıyoruz ki!

Prens Nikol zalim bir kahkaha attı:

—Zindandaki Türkler derhal öldürülsün! Artık hiç birinin yaşamaya hakkı yok!

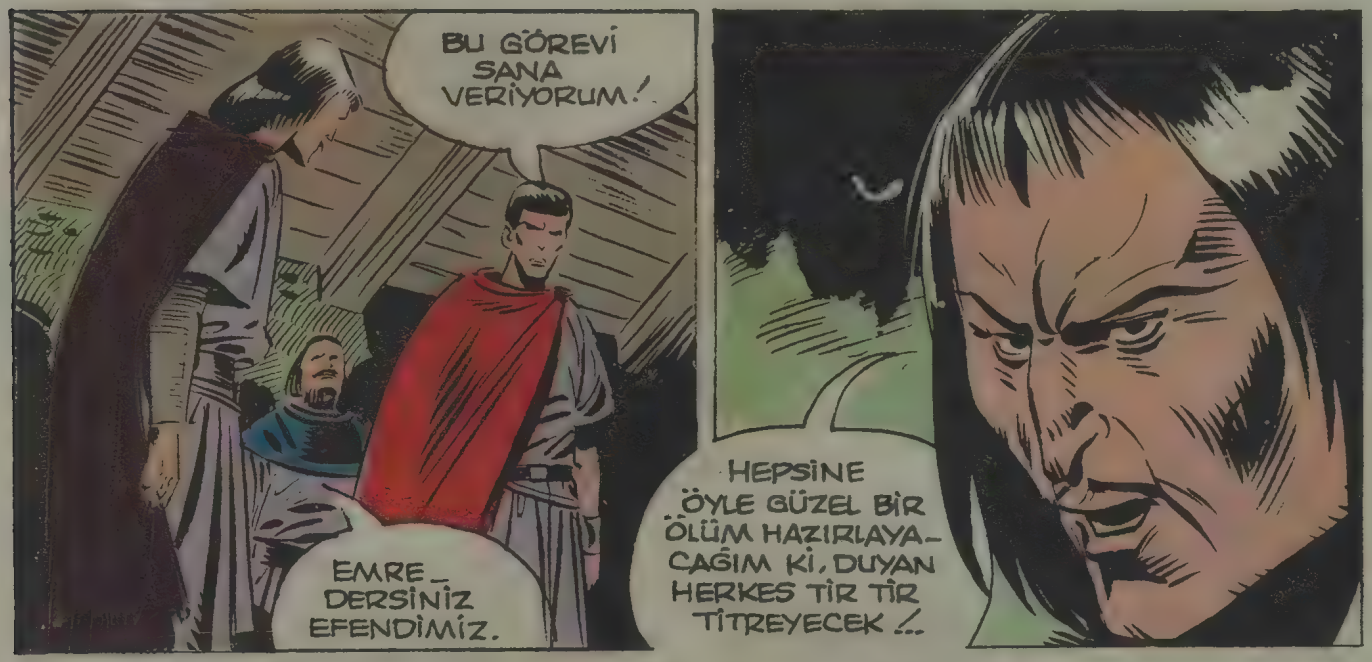

Nikol durdu, kanlı bakışlarını çevresinde dolaştırdı. Sonra gözüne kestirdiği adama seslendi:

—Dük Manuel!..Bu görevi sana veriyorum!..

Dük Manuel topuklarını birbirine vurarak Prens'i selamladı:

—Emredersiniz efendimiz!..Hepsine öyle güzel bir ölüm hazırlayacağım ki, duyan herkes tir tir titreyecek!..

Aylardır ilk defa zifiri karanlıkta, gün ışığına çıkarılan talihsiz esirler, gözlerini kırpıştırarak birbirlerine sordular:

—Ne oluyor? Neden bizi buraya getirdiler?

—Aaa..Bu da ne? Bakın, bizimkileri ne hale getirmişler?...

Gerçekten, kendilerinden önce zindandan alınıp işkence salonuna getirilen Türklerin hali içler acısıydı..

Hepsi de başaşağı asılmışlar, iplerin ucunda sallanıyorlardı.

Yeni esirler de hemen onların yanına bağlandı..

Kuru odunları getirip, tutsakların altına yığdılar..Korkunç bir oyunun son hazırlıkları yapılıyor gibiydi..

Dük Manuel, iplerin ucunda başaşağı sallanan Türklerin altına yığılan odunları yeterli bulunca elini kaldırdı ve tüyler ürpertici bir emir verdi:

—Odunları tutuşturun!

Prensin adamları, derhal, yaktıkları yağlı bez parçalarını odunların üzerine attılar.

Önce kesif bir duman ortalığı kapladı, sonra alevler yükseldi..

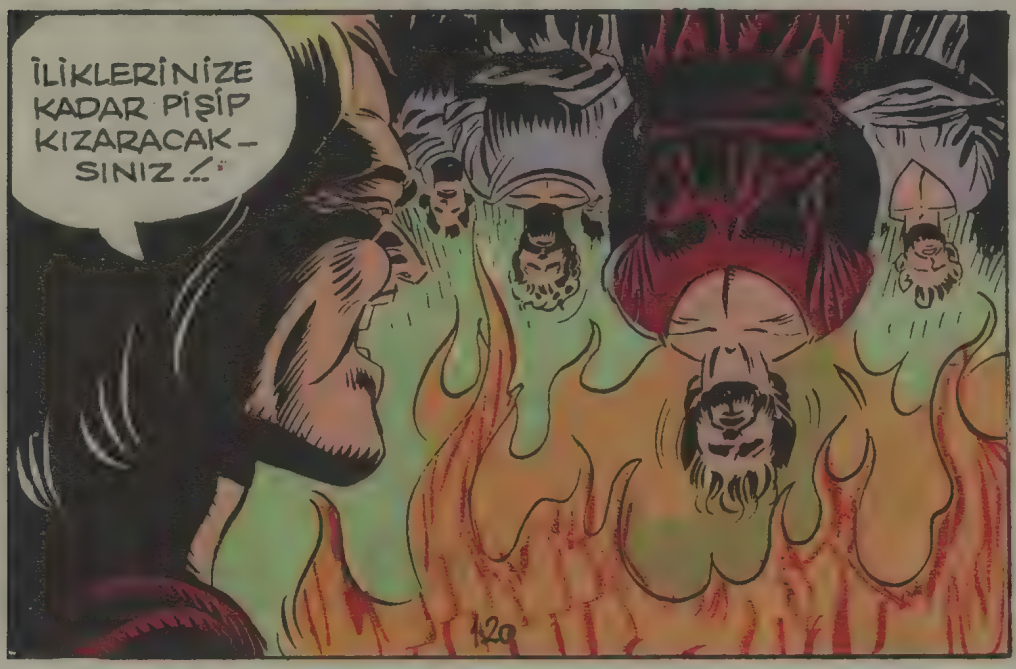

Dük Manuel keyiflenerek Türklerle alay etmeye başladı:

—İliklerinize kadar pişip kızaracaksınız. Bakın, alevler nasıl yaklaşıyor..Hah, hah, ha...

Manuel, şeytani kahkahalar atarak uzun uzun güldü. Gözlerinden sevinç yaşları fışkırıyordu.

—Türk kebabı derler buna..Türk kebabı..Yanın itoğlu itler..Hepinizi pişirip, köpeklere yedireceğim..

Çünkü siz buna layıksınız.

Etleri yanmaya başlayan Türk esirlerin ufak ufak başlayan inlitileri, az sonra müthiş çığlıklar halini aldı..

Dayanılması imkansız, insanlık dışı bir işkenceydi bu..

Dük Manuel hâlâ sadist kahkahalar atıyordu:

—Türk kebabı derler buna..Türk kebabı..

Ansızın ortada bir fırtına esti sanki..

Kulakları sağır eden müthiş bir nara duyuldu..

Arkasından, elinde uzun kılıcıyla Kara Murat, güllle gibi içeriye girdi, işkencecileri çil yavrusu gibi dağıttı:

Devamı Gelecek Sayıda

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

17 EKİM 1986 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK ÇOCUK DERGİSİ ✱ SAYI: 865 ✱ FİYATI: 50 LİRA KDV DAHİLDİR

—Buna da Türk kılıcı derler!.. Savulun rezil herifler!..

Muhafızlar bir an şaşırıp kaldılar...

Daha onlar kendilerini toparlamadan Kara Murat bir kasırga gibi esti, önüne geleni yıktı, biçti, öldürdü.

Şimdi işkence salonunda akıllara durgunluk veren bir dövüş başlamıştı...

Dük Manuel öfkesinden köpürüyor, dudaklarını kanatırcasına ısırıyordu:

—Bu ne kepazelik? Bu ne rezalet? Kendi evimizde, bir serseri tek başına bize engel olmaya kalkışıyor...

Dük Manuel'in "Serseri" dediği genç

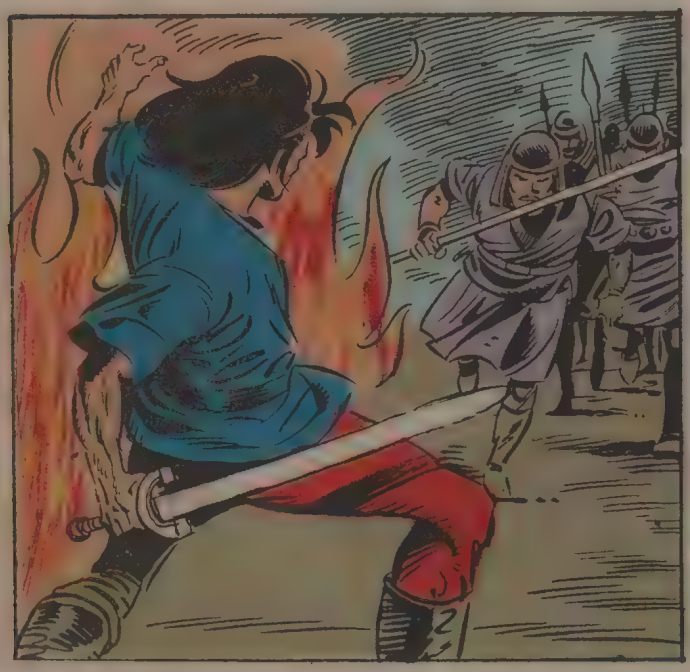

adamın yaptığı iş, insan gücünün dışında bir olaydı.

Salon bir anda ana-baba gününe dönmüştü.

Çığlıklar yeri göğü inletiyordu.

Bu kargaşalıkta, soğukkanlılıklarını koruyabilenler, eşsiz bir kahramanlık gösterisini seyrettiler.

Kara Murat, elbisesi çeşitli silah darbeleriyle delik deşik olmuş, üstü başı kan içinde, gözlerinden kıvılcımlar sıçrayarak, mızraklı muhafızların arasından bir kasırga gibi geçti...

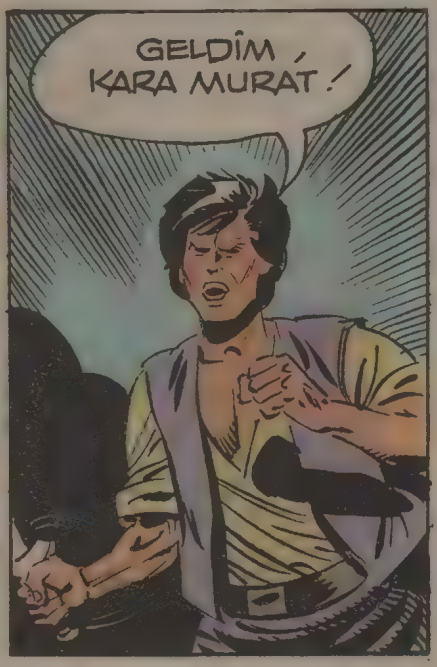

Esirlerle, delikanlının arasında kalan son iki askere:

—Geri çekil! diye bağırdı.

Kara Murat hızla atıldı, kılıçlı kolu havada şimşek gibi bir daire çizdi.

Muhafızlardan biri kanlar içinde yere yıkıldı, öteki muhafız dehşet içinde kalarak geri çekildi...

Aynı anda Akıncı Ömer'in kılıcı salonda şimşek gibi çakmaya başladı...

Kara Murat'a yardıma gelen bu taze kuvvet, dövüşün dengesini bir anda değiştirdi. Akıncı Ömer:

—Geldim Kara Murat... Vur yiğidim...

Vur... diye bağırdı.

Kara Murat, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle arkadaşına baktı:

—Biraz geç kaldın Ömer...

—Haklısın yiğidim, bağışla beni...

Kara Murat birden, kaçmaya çalışan Dük Manuel'i gördü, kalbinde derin bir öfke fokur fokur kaynadı. Arkadaşına dönerek haykırdı:

—Sen esirleri kurtar Ömer.. Ben şu iblise cezasını vereyim...

Kara Murat, ayakta kalan son iki muhafızı da tepeledikten sonra birkaç sıçrayışta Dük Manuel'e yetişti...

İki düşman birbirlerine kin ve nefretle baktı...

Kara Murat kükredi:

—Son duanı yap Manuel.. Şimdi canını cehenneme göndereceğim.

Manuel kafa tuttu:

—O kadar kolay değil deli herif.. Ben az önce tepelediğin muhafızlara benzemem...

Dük Manuel birden geriye sıçradı, keskin kılıcı ile, duvarda gerili ipleri bir vuruşta kopardı...

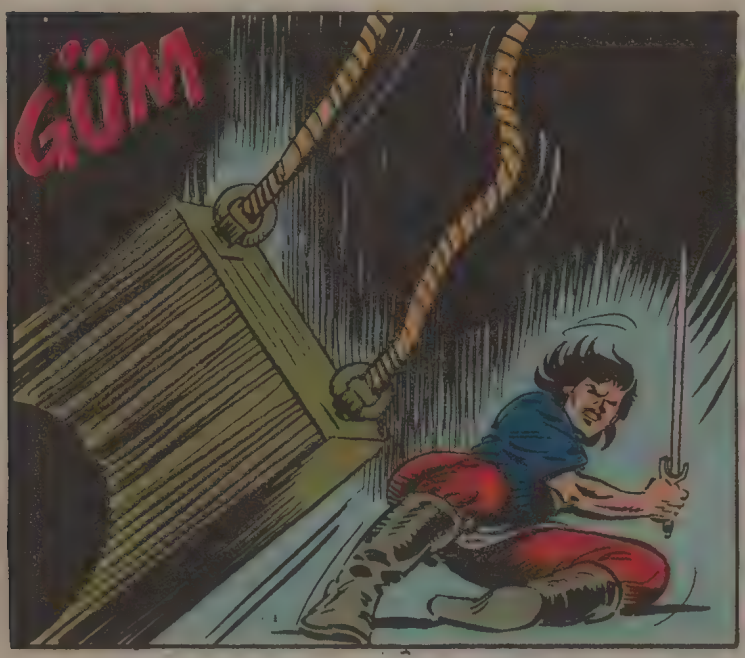

Tavanda asılı işkence aletleri, büyük bir gürültüyle Kara Murat'ın üzerine indi...

Başka biri olsa, bu demir yığınının altında kalır, keskin aletlerle yaralanarak korkunç bir şekilde ölürdü...

Fakat Kara Murat, kendine özgü, olağanüstü çevikliğiyle sıçradı, yerde hızlı bir takla atarak tehlikeli bölgeden uzaklaştı...

İşkence aletleri, kulakları sağır edici gürültülerle düştü...

Kara Murat sıçradı, ayağa kalktı.. Gözleri Dük Manuel'i arıyordu...

Bakışları dehşetle dolan zalim adam adım adım geri çekilerek kaçacak bir yer arıyordu...

Kara Murat, avını gören bir şahin gibi atıldı, sağlı sollu iki darbeyle, Dük Manuel'in kılıcını elinden düşürdü...

Zalim adam, sonunun geldiğini anlayarak yalvardı:

—Tamam... Dur... Vurma... Teslim oluyorum...

Kara Murat, kılıcının sivri ucunu adamın gırtlağına dayadı... Dük Manuel acı acı inledi:

—Kıyma bana... Türkler mert olur. Aman dileyene vurmazlar.

Kara Murat kaşlarını çattı:

—Önce sorduklarıma cevap ver....

—Ne istersen sor... Bildiğim her şeyi söyleyeceğim...

Kara Murat, Prenses İren'i öldüren hançeri çıkararak adamın yüzüne uzattı:

—İyi bak... Bu hançeri tanıyor musun?

—Evet... Başbakan Notoras'ın kaması.

—Madem bıçağı tanıdın, o halde söyle... Prenses İren'i kim öldürdü?

Dük Manuel kekeledi:

—Bil... Bilmiyorum.

Kara Murat, hançerin sivri ucunu, adamın gözlerine yaklaştırdı, ölüm kadar soğuk bir sesle homurdandı:

—Konuş!

Manuel, acıklı bir sesle inledi:

—Prenses İren öldürüldüğü zaman orada değildim...

—Konuşmazsan, önce sağ gözünü oyacağım... Sonra da ötekini. Kör olmak istiyor musun?

—Hayır, hayır... İstemiyorum!

—Öyleyse beni fazla uğraştırma, konuş!...

—Kız kardeşiyle kavgalıydılar.. Katil Elen olabilir...

Duyduğu kelimeler, birer iğne gibi Kara Murat'ın kulaklarına battı...

Elen'in katil olduğuna inanmak istemiyordu...

—Cinayeti Elen'in işlediği nereden belli? Belki de başkası öldürmüştür...

—Hayır... İren bir başbakan kızıydı. Onu öldürmeye Elen'den başkası cesaret edemezdi...

Kara Murat ansızın başka bir soruya geçti:

—Bizans'ın hazineleri nerede gömülü?

—Bilmiyorum...

—Demek inat ediyorsun...

—Bilmiyorum dedim sana...

Kara Murat'ın sabrı taştı, elindeki bıçağın kabzasıyla Manuel'e sert bir darbe indirdi...

Adam, yüzünü acıyla buruşturarak iki büklüm oldu. Aynı anda Kara Murat, karnına müthiş bir tekme indirerek onu yere yıktı:

—Söyle... Canını kurtarmak istiyorsan konuş...

Manuel'in ağzından burnundan kanlar fışkırıyordu. Yerde emekleyerek içler acısı bir sesle inledi:

—Bilmiyorum.. Emin ol bilmiyorum...

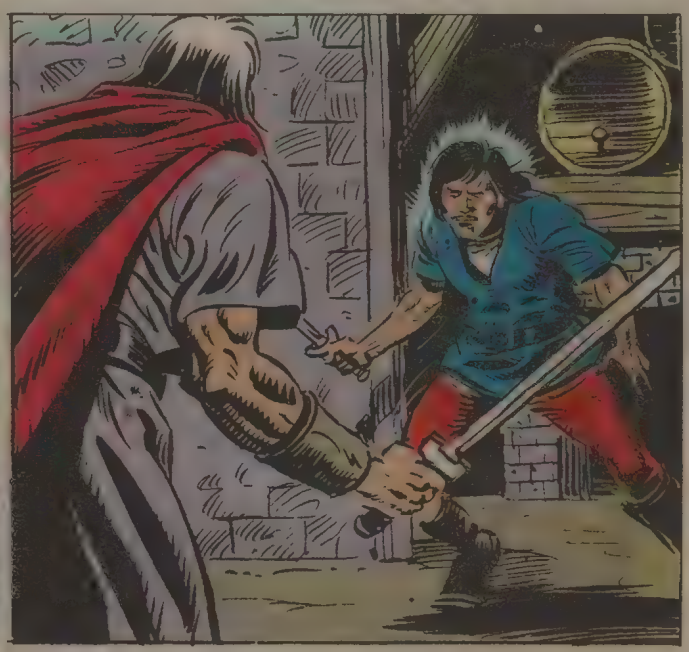

Kara Murat, sert bir tekme daha indirdi... Adeta havalanan Manuel, birkaç metre öteye düştü...

Birden adamın gözleri sevinçle ışıldadı.

Kavga sırasında elinden düşen kılıcı az ötede duruyordu...

Büyük bir hırsla kılıcı kaptı ve şimşek gibi dönerek Kara Murat'a savurdu...

Delikanlı çevik bir hareketle sıçrayarak kendisini bu öldürücü darbeden güçlükle kurtardı...

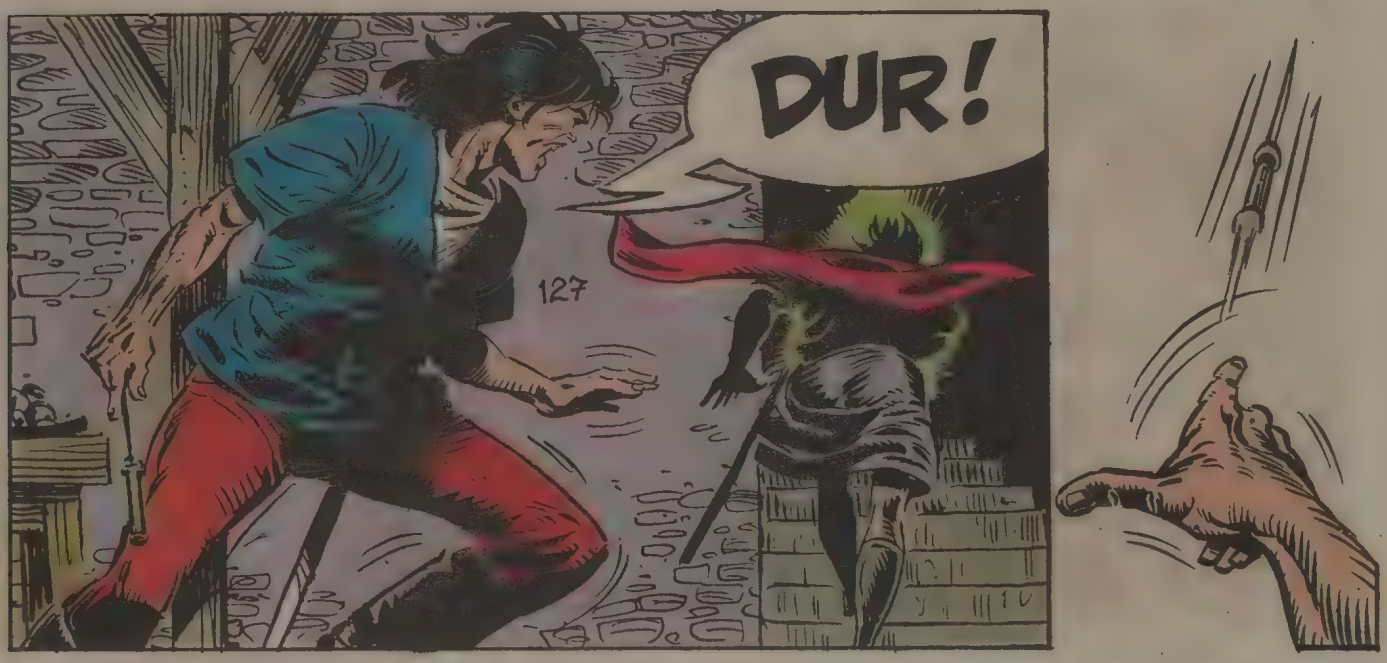

—Vay alçak! Şimdi ölümü hak ettin!

Manuel ok gibi fırlayarak kaçmaya başladı. Çok hızlı koşuyordu.. Peşinden koşarak yetişmenin imkanı yoktu...

Kara Murat:

—Dur! diye haykırdı...

Manuel onu dinlemedi bile... Müthiş bir panik içinde merdiveniere tırmanarak üst kata kaçmak istedi... Birkaç saniye sonra gözden kaybolarak kurtulacaktı. Fakat...

Kara Murat'ın bileği, bir yılan başı gibi büküldü, elindeki hançer ok gibi fırladı ve son anda Manuel'in sırtına gömüldü...

Adamın boğazından canhıraş bir feryat

çıktı, kılıcı elinden düştü ve cansız bir külçe halinde merdivenlerden aşağıya yuvarlandı...

Kara Murat ağır ağır yürüdü, Manuel'in cesedinin başına geldi.

—Dünya bir pislikten daha temizlendi, diye mırıldanarak eğilip sırtından kanlı hançeri çıkardı.

Akıncı Ömer, kurtardığı Türk esirlerle beraber sessiz bir heyecanla Kara Murat'ı izliyordu.

Onun, düşmanının işini bitirdiğini görünce eliyle, iplerin ucunda sallanan düşman askerlerini gösterdi:

—Emrin yerine getirildi yiğidim!

Az önce esirlere en vahşi işkenceleri yapan muhafızlar, şimdi Türklerin yerine asıldıkları iplerin ucunda hafif hafif sallanıyorlardı.

Kanlar içindeki düşman askerlerinin hepsi ölmüştü...

Midilli Sarayı'nın bahçesinde ağaçlar ve çiçekler günün son ışıkları altında kızıla boyanmış gibiydi...

Güneş ufku kan rengine boyayarak batarken Prenses Elen, Kara Murat'la beraber çiçekler arasında gezinti yapıyordu...

Kara Murat içinde esen fırtınayı belli

etmemeye çalışıyor,

—"Bir gün daha geçti, oysa ben hâlâ bir karış bile ilerleyemedim" diye düşünüyordu.

Delikanlı, ustalıklı bir şekilde Elen'i konuşturup, ağzından laf almaya çalıştı:

—Sizi her zaman böyle hüzün içinde görmek, bana çok dokunuyor prensesim... Bir üzüntünüz, kaderiniz mi var?

Elen içini çekerek uzaklara daldı. Gülen yüzünde derin bir keder ifadesi okunuyordu.

Hazin bir sesle:

Devamı Gelecek Sayıda

FATİH 'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

29 EKİM 1986 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 666 * FİYATI: 50 LİRA KDV DAHİLDİR

ARMAĞAN YAĞMURU

Geniş bilgi 9'uncu sayfada

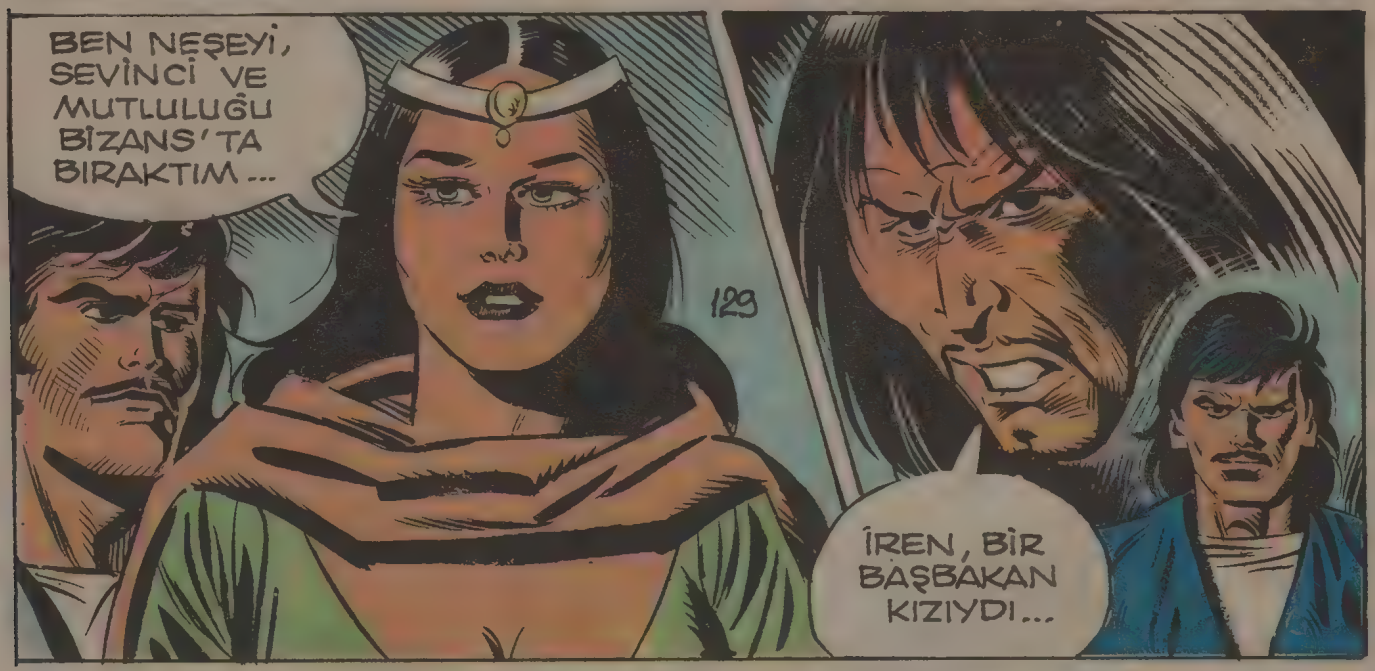

—Evet,canım sıkılıyor Kosta dedi. Ben neşeyi, sevinci ve mutluluğu Bizans'ta bıraktım. Orada parlak bir yaşantımız vardı. Her şeyden önce bir başbakan kızıydım..

Kara Murat'ın yüzünde kuşkulu bir ifade belirdi.

Şüphe, delikanlının içini kurt gibi kemiriyordu. Kulaklarında Manuel'in sesi çınladı:

—"İren bir başbakan kızıydı... Onu Elen'den başkası öldürmeye cesaret edemezdi..."

Kara Murat kararsız bir halde dudaklarını büktü, Elen'le beraber bahçede gezinme-

ye devam etti.

Bu sırrı çözmeye yemin etmişti. Mutlaka katili bulacak ve cezasını verecekti...

★ ★ ★

Midilli Kralı'nın yüzü, fırtınalı bir deniz gibi allak bullak olmuştu...

Duyduklarına inanamıyordu... Kaşlarını çatarak, gür ve kalın sesiyle belki beşinci defa aynı soruyu sordu:

—Neler oluyor adada?

Prens Nikol sinirli bir şekilde cevap verdi:

—Çok korkunç şeyler oluyor asaletmeap...

Şövalye Angelo'dan sonra Dük Manuel de canavarca katledildi. Muhafızlarımız feci işkencelerle öldürüldü, zindandaki esir Türkler akıl almaz bir şekilde kaçırıldı.

Prens Nikol'un yanında titreyerek duran Stefanos haç çıkarıp, acıklı bir sesle dua etti:

—Tanrı kralımızı korusun!

Bu dua Midilli Kralını titretti. Prens Nikol buz gibi soğuk bir sesle konuşmasını tamamladı:

—Evet, ölüm çevremizde dolaşıyor majeste...

Midilli Kralı kendisini şaşkın ve çaresiz hissediyordu.

Adada gizli düşmanlar vardı demek ki... Bunlara karşı ne yapabilirdi? Korktuğunu belli etmemeye çalışarak sordu:

—Sizce bütün bunları kim yapmış olabilir?

Prens Nikol zalim bir şekilde acı acı gülümsedi:

—İzin verirseniz düşüncemi açık açık söyleyeceğim asaletmeap... Ben şu ne idüğü belirsiz serseriden, yani Kosta'dan şüpheleniyorum... Bütün kötülükler, o sarayımıza adımını attıktan sonra başladı...

Elinde her zamanki gibi bir kırbaç olan ve bunu hafif hafif bacağına vuran Prenses Julya, öfkeyle Prens Nikol'a döndü:

—Ne yani? Bütün bu olanları benim himayemde olan Kosta tek başına mı yapıyor?... Ne saçmalık bu?...

Nikol sesine saygılı bir ifade vermeye çalışarak bu soruyu cevapladı:

—Tek başına diyemem Prenses. Yalnız onun bu işlerde parmağı olduğuna eminim...

Prenses Julya ayağını yere vurdu:

—Yersiz şüphelerini kendine sakla Prens Nikol... Benim hizmetimdeki adama

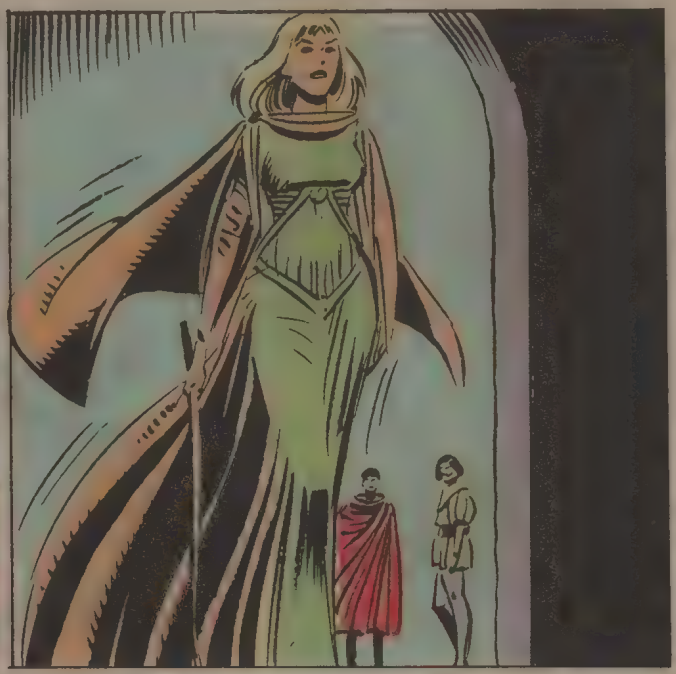

kimse dil uzatamaz!

Prens Nikol, Julya'nın bu sert tepkisi karşısında kıpkırmızı kesildi.

Bakışlarında öfkeli bir pırıltı dolaştı.

Julya Kral'a dönerek adeta meydan okudu:

—Muhafızımın sorumluluğu bana aittir baba...

Prenses, kamçısını sinirli sinirli dizine vurup, sert adımlarla yürüyerek salondan çıktı...

Prens Nikol, Midilli Kralı'na dönerek:

—Kızınızın başına bir felaket gelmesinden endişe ediyorum asaletmeap, ona engel olmalıyız. dedi.

Kral canı sıkılmış bir halde dudaklarını büktü:

—Boşuna yoruluyorsun Prens Nikol... Kızıma söz geçirmek, devlet idare etmekten çok daha zordur..

★ ★ ★

Kara Murat, Midilli Sarayı'nın bahçesinde yine Prenses Elen'le baş başaydı...

Genç kızın eşsiz güzellikteki gözleri Ege denizinin uçsuz bucaksız maviliğine dalmıştı. Tatlı sesinde insanın içine işleyen bir hüzün seziliyordu:

—Evet Kosta... Şimdi ben bu sarayda bir sığıntıdan başka bir şey değilim... Çevremde ne bir yakınım ne bir dostum var... Kendimi çok yalnız hissediyorum...

Kara Murat, tatlı, güven dolu bir gülümsemeyle genç kızın gözlerinin içine baktı:

—Yalnız değilsiniz Prensesim... Sizin için her tehlikeye atılmaya hazır bir silahşörünüz var...

Prenses Elen, hüzün dolu gözlerini Kara Murat'a dikti...

Kirpiklerinin kenarında akmaya hazır bir damla yaş vardı.

Kara Murat genç kadının soran bakışları karşısında içindeki sevgi fırtınasının şiddetlendiğini hissetti... Şefkat dolu bir sesle:

—İnanın, size en içten, en temiz duygularla bağlıyım Prenses! dedi.

Elen, uzun kirpikli gözkapaklarını usulca indirdi:

—İnanıyorum Kosta... Sen, şu anda yeryüzünde yakınlık duyduğum tek insansın...

Prenses Elen, ellerini Kara Murat'a uzattı... Delikanlı, bu küçük, zarif ve kadife gibi yumuşak elleri, avucunun içine alıp

sevgiyle sıktı.

Elen, ayak parmaklarının üzerinde yükselerek pembe dudaklarını delikanlıya uzattı...

Aşktan ve ihtirastan ölürcesine öpüştüler... Birbirlerine sarılmış bir sevgi yumağı halindeydiler...

Fakat onları izleyen öfkeli bir çift göz vardı...

Ağaçların dalları arasında bakan bu güzel, fakat zalim bakışlı gözler Prenses Julya'nın gözleriydi...

Genç kadının yüzü kin ve nefretle gerilmişti...

Prenses Julya büyük bir sevgiyle birbirine sarılan çifte, öldürecekmiş gibi bakıyordu.

Birbirine kenetlenen dişlerinin ve büzülen dudaklarının arasında vahşi bir sesle homurdandı:

—Kosta!... Beni aldattın!... Seni mahvedeceğim!...

Aynı akşam, bol ışıklandırılmış büyük salonda, Midilli'nin önde gelen asilzadeleri toplanmıştı...

Herkes yiyip içiyor, şaraplar su gibi akıyordu.

Midilli Kralı, geniş koltuğuna oturmuş

eğlenenleri seyrediyor, arada bir, yanındaki gümüş tepsiden bir üzüm tanesi alarak ağzına atıyordu.

Prensez Nikol, kadehini kaldırdı:

—Kralımızın şerefine...

Herkes, coşkun bir neşe içinde kadehlerini kaldırarak bağırdı:

—Kralımızın şerefine...

Salonun bir köşesinde Kara Murat, Prenses Elen'le başbaşaydı.

İki genç, sevgi ile bakışarak kadehlerini birbirlerinin şerefine kaldırdılar:

—Şerefe prensesim...

—Şerefe Kosta...

İkisinin de gözlerinin içi gülüyordu. Bakışları binbir anlamla yüklüydü. Fakat bu mutlulukları uzun sürmedi...

Kadehlerini dudaklarına götürürken, havada müthiş bir ıslık sesi duyuldu..

Prenses Julya'nın kamçısının ucu Kara Murat'ın bileğine dolandı... Delikanlı, bıçakla kesiliyormuş gibi derin bir sızı duydu.

Bağırmamak için dudaklarını ısırdı. Kadeh elinden uçarak içkiler yerlere döküldü..

Kara Murat, şaşırmış bir halde geri döndüğünde, karşısında öfkeyle soluyan Prenses Julya'yı gördü. Genç kadın nefret dolu bir sesle haykırdı:

—Uşak parçası!.. Senin paranı ben veriyorum... Başkasına değil, yalnız bana hizmet etmek zorundasın...

Salonda ne kadar insan varsa dönüp merak ve hayretle onlara bakmaya başladı.

Aralarında fısıltılar duyuluyordu:

—Prenses Julya çök öfkeli...

—Kırbaçlamaya başlarsa delikanlı mahvolur...

Devamı Gelecek Sayıda

KARA MURAT

Sadece 4 kupona

Armağan yağmuru

Streo, 2 dalgalı radyo ve kasetçalar.

WERLISA

15 fotoğraf makinesi

Her türlü hava şartlarında hatasız resim çeken Werlisa marka fotoğraf makinesi, 15 adet..

10 Quartz saat

Takvimi, alarmı ve kronometresi olan, 7 ayrı melodili tam otomatik, 10 saat.

Nasıl katılacaksınız?

Kara Murat'ın Armağan Yağmuru Kampayasına katılmak için 4 hafta süre ile yayınlayacağımız kuponları biriktirip bize göndermeniz kafi gelecektir.

Kupon yayını bittikten sonra noter tarafından katılan arasından yapılacak çekilişle, armağanlar sahiplerini bulacak. Hepimize bol şanslar dileriz..

KARA MURAT

Armağan Yağmuru

Kuponu No: 1

Ad,soyad:.....

.....

Kesip saklayınız.

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

5 KASIM 1986 ÇARŞAMBA ✲ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✲ SAYI: 667 ✲ FİYATI: 70 LİRA KDV DAHİLDİR

Sevgili Okurlarımız
Her geçen gün artan maliyetler nedeniyle derginiz Kara Murat'ın fiyatını bu sayıdan itibaren 70 lira yapmak mecburiyetinde kaldık. Bizi anlayışla karşılayacağınızı ümit ederek, saygılarımızı sunarız.

ARMAĞAN YAĞMURU
Geniş bilgi 10'uncu sayfada

—Prenses kamçısına kimse karşı koyamaz...

Kara Murat Prenses Julya'nın öfkesi karşısında gerçekten şaşırmıştı. Ne oluyordu bu kadına? Canı sıkılmış bir halde:

—Bir bu eksikti! diye mırıldandı.

Prenses Julya'nın kızarmış gözlerinde kin, alev alev yanıyordu.

Kara Murat'ın içini garip bir korku kapladı.

Bugüne dek; hiç bir kadınla bu şekilde karşı karşıya kalmamıştı.

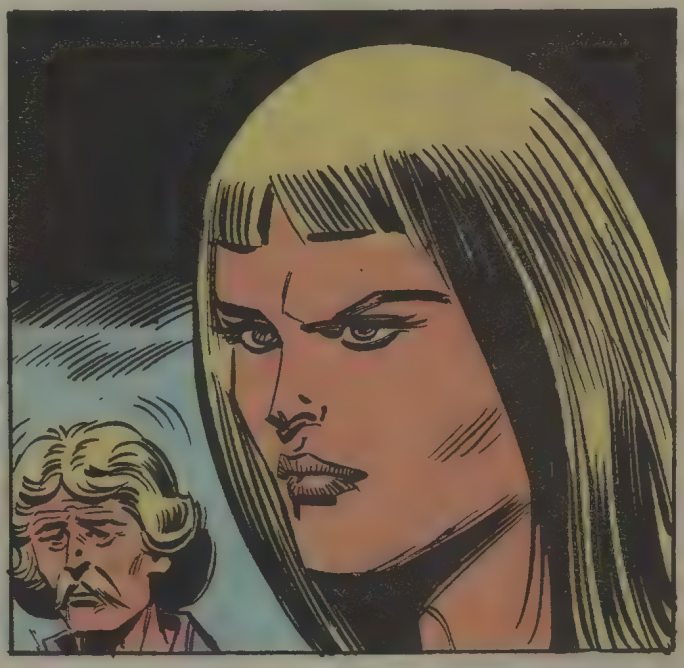

Şimdi kendisini kırbaçlamaya hazırlanan Julya'ya karşı ne yapacaktı?

Kılıcına mı sarılacaktı?
Ona hücum mu edecekti?

Hangi hareketi yaparsa yapsın, bu onun için küçüklük olurdu. Gerçekten çok zor bir durumdaydı.

Bir kadına kılıç çekmek... Türk'e yakışır mıydı?

Alnını buz gibi bir ter kapladı.

Prenses Julya'nın yüzü biraz sararmıştı Kini, gözlerini aydınlatan bir şimşekti sanki... Sinirli bir gülüşle:

—İyi bir silahşörsün Kosta, dedi. Şimdi seni kırbaçlayacağım. Dilersen kılıcını çekebilirsin.. Sen kılıç, ben kırbaçla dövüşeceğiz..

Bir an bakıştılar...

Fakat bu bakış, o kadar kanlı, o kadar karanlık, o kadar bulanıktı ki...

Kara Murat acı acı güldü:
—Bugüne kadar bir kadına kılıç çekecek derecede alçalmadım...

Julya, tehdit dolu bakışlarla baktı:
—O halde dayak yemeye hazırlan! Seni

bir köpek yavrusu gibi kırbaçlayacağım...

Kara Murat, içinde bulunduğu zor durumun ıstırabı içinde:

—O da işime gelmez Prenses, dedi.

Birden Julya'nın kamçılı kolu hızla kalktı, havada ıslığa benzer, keskin bir ses duyuldu:
—Al sana!

Kırbaç, Kara Murat'ın gövdesine dolandı, ucu, boynunda kanlı iz bıraktı...

Delikanlı, müthiş bir acı duydu, ama dudaklarını ısırarak hiç sesini çıkarmadı..

Prenses Julya tekrar haykırdı:
—Al sana!

Kamçı tekrar dolandı. Kara Murat, vücudunun yeniden keskin bir acı ile sarsıldığını hissetti...

Bir... İki... Üç... Kamçı arka arkaya iniyor fakat Kara Murat hiç kımıldamadan duruyor, kendini korumak için hiç bir hareket yapmıyordu...

Bu vahşi sahneyi, büyüyen gözlerle seyreden Prenses Elen derin bir acı içindeydi. İri ter damlaları solgun yüzünden akıyordu:

"Bütün bunlar hep benim yüzümden oldu.. Julya, Kosta ile aramızdaki dostluğu kıskandı!" diye inledi.

Bu olaydan memnun olanlar da vardı..

Prens Nikol sevinçle sırıtıyor, Silas Kara Murat'ın kamçılanmasını keyifle seyrediyordu.

İkisi de, şüphelendikleri bu gençten nefret ediyor, onu ortadan kaldırmak için fırsat arıyordu..

Prenses Julya, deli gibi bakan gözlerini Kara Murat'a dikerek bağırdı:

—Çek kılıcını köpek!.. Koru kendini!..

Her cümlesinin ardından, kamçı bir daha şaklıyordu.

Genç kadın, çılgın gibi gülerek:

—Korkuyor!.. Kılıcını çekmeye korkuyor!.. Çünkü çeker çekmez, kırbacımla elinden alacağımı biliyor! dedi.

Herkes susmuştu. Bu susmada, büyük bir merak ve heyecan vardı.

Kamçı bir kez daha havada ıslık çaldı. Bu defa delikanlının yanağında kırmızı bir iz bıraktı. Kara Murat buz gibi soğuk bir sesle:

—Sanırım yeter derecede öfkenizi aldı-

nız, dedi. Bu tatsız oyunu sürdürmenin gereği yok!

Prenses Julya sinirli bir şekilde güldü:

—Daha yeni başladık Kosta!.. Seni öldürünceye kadar kırbaçlıyacağım.

—İyi ama neden?

—Benim hizmetimde olan bir uşak, başka bir kadına kur yapamaz.. Ya kılıcını çeker, kendini korursun, ya da kırbaçlanarak köpek gibi ölmeye razı olursun...

Kara Murat canı sıkılmış bir halde:

—Bu kadın beni rezil etmek istiyor.. Kıskanç bir kadından her şey beklenir.. Kamçı kullanmakta gerçekte usta.. diye düşündü..

Prensesin yanına yaklaşmanın kamçıyı yakalamanın imkanı yoktu. Böyle şamar oğlanı gibi kırbaçlamak da hiç sevimli bir olay değildi.

Kara Murat: "Bu kötü durumdan nasıl sıyrılacağım acaba?" diye düşünürken, ansızın kararını verdi. Son derece hızlı bir hareketle elini beline doğru indirdi..

Herkeste bir şaşkınlık oldu. Mırıltılar salonu sardı:

—Kosta kızdı!
—Kılıcına sarılıyor...

—Kılıcı çekerse, Prenses Julya'nın kalbini delebilir...

—Fakat çekemeyecek..

—Kılıcını elinden alıp, rezil edecek serseriyi...

Kara Murat'ın eli, belindeki kılıcın kabzasına doğru inerken, aynı anda Julya'nın bileği yılan başı gibi kıvrıldı, kamçı, görülmemiş bir hızla havada uçtu, Kara Murat'ın bileğine sarıldı...

Delikanlının gözlerinde sevinç dolu bir ifade belirdi.

Canı fena halde yanmıştı ama, yine de memnundu. Julya tuzağına düşmüştü çünkü.. Elini beline doğru indirmesi sadece bir oyundu...

Kamçı koluna sarılınca duyduğu müthiş acıya aldırış etmeden kamçıyı yakalayıverdi..

Julya, Kara Murat'ın aldatıcı hamlesini çok geç anlamıştı.

Birden yüzü sapsarı oldu. Korku ve umut dolu bir hareketle kamçısını çekip kurtarmaya çalıştı. Ama Kara Murat'ın parmakları çelik gibiydi. Kımıldamadı bile..

Prenses Julya, olanca hızıyla kamçısına asılırken, garip bir şey oldu. Delikanlı kamçıyı, tuttuğu ucundan sert bir hareketle çekince Julya dengesini kaybedip tökezlendi ve yuvarlanırcasına Kara Murat'ın üzerine gitti.

Prenses Elen, bu kanlı oyunun Kara Murat'ın kazanmasına sevinmişti: "—Kosta şimdi bu şımarık kadına dersini verecek" diye düşündü.

Dengesini kaybeden Julya, kendini bir anda Kara Murat'ın kolları arasında buldu.

Çırpındı, kurtulmaya çalıştı. Ama vücudunu saran kollar birer çelik gibiydi..

Bir an göz göze bakıştılar. Julya'nın göğüsleri Kara Murat'ın göğsü üzerinde ezildi, bir an nefesleri birbirine karıştı.

Genç kadın ürperdi, titredi. Şaşkın ve perişan bir halde gözlerini indirdi...

Kara Murat alaylı bir sesle:

—Ne yazık ki bir erkek değilsiniz Prenses Hazretleri, dedi.

Karşıma çıkaracak bir erkek bulamadınız mı?

Silas'ın sesi salonda top gibi patladı:

—Küstah köpek!

Kara Murat Julya'yı usulca bıraktı, sesin geldiği yana döndü, Silas'ın kendisine öfkeyle bakmakta olduğunu görünce soğuk bir tavırla sordu:

—Ne dedin?

Kahramanca bir tavır takınan Silas ona dik dik baktı:

—Burada senin haddini bildirecek erkekler de vardır...

Kara Murat ilgiyle sordu:

—Çok merak ediyorum Baron Silas. Bunu nasıl yapacaksın?

PRENSES'İN AŞKI

Silas'ın halinde, sevdiği kadını canavarın elinden kurtaran eski çağ şövalyelerinin gururu vardı:

—Seni tokatlayarak! dedi.

—Demek beni tokatlayacaksın?

—Evet..

—Bir dene bakalım... Çok merak ettim bu tokatı..

Baron Silas'ın bakışları karardı, korkunç bir öfke nöbetine tutularak tokat atmak için kolunu hızla kaldırdı..

Fakat indiremedi.

Kara Murat'ın güçlü pençesi Silas'ın bileğini havada yakaladı...

Baron kolunu kurtarmak için çırpındı. Kurtaramayınca, kuduran bir öfkeyle bütün vücudu sarsıldı.

Bileğini kavrayan parmaklar, kerpeten gibiydi. Bu canlı kerpeten her an biraz daha bileğini sıkıyor, canını acıtıyordu.

Baron Silas titredi, bakışları ıstırapla bulandı.

Alnında iri iri terler birikmişti.

Kara Murat parmaklarını biraz daha sıktı. Silas'ın yüzü mosmor oldu ve korkunç bir şekil aldı.

Devamı Gelecek sayıda

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

12 KASIM 1986 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 668 ✻ FİYATI: 70 LİRA KDV DAHİLDİR

Duyduğu acı ile gözleri yuvarlarından fırlar gibi oldu. Yüzünün çizgileri bir dehşet maskesi halini aldı.

Karşılaştığı bu inanılmaz kuvvet karşısında diz çökmek zorunda kaldı ve inledi:

—Aaaah!... Bırak!.. Bırak bileğimi!.. Koparacaksın!...

Salondaki herkes sahneyi dehşet içinde seyrediyordu.

Kara Murat emretti:

—Özür dile!..

Silas inledi:

—Yapamam!...

—Özür dilemezsen kolun kırılacak...

—Yapamam... Yapamam.. Öldür beni!..

Kara Murat, sert bir hareketle Silas'ı iyice çökerttikten sonra bıraktı. Adamın kolu korkunç bir çatırtıyla kırılmış, acıyla gerilen dudaklarının arasında tüyler ürpertici bir inilti çıkmaya başlamıştı:

—Kolum, kolum... Gitti kolum!...

Adamın perişan halini gören salondakilerin ağızlarından birer hayret çığlığı döküldü:

—Aaaa... Baronun kolu kırıldı...

—Mahvoldu adam...

—Bu ne müthiş kuvvet böyle?

—Olmaz... Bu insan değil, bir şeytan!

Prenses Julya kaşlarını çatarak bir süre Kara Murat'a baktı, sonra eliyle onu göstererek muhafızlara emir verdi:

—Yakalayın bu adamı!

Hanımlarından emir alan şövalyeler ve saray muhafızları hızla ileri atıldı. Kara Murat, üzerine gelen ilk şövalyeyi, kalbe doğru inen yıldırım gibi bir vuruşla cansız yere serdi.

Adamlar duraklar gibi oldu.

Prenses Julya kinle haykırdı:

—Yakalayın!.. Geri döneni idam ettiririm!

Kara Murat, karşısındakilerin içine düştükleri ani şaşkınlıktan faydalanıp, bir muhafızın elindeki kalkanı kaparak sol koluna geçirdi, sonra alaylı sesi salonda çınladı:

—Haydi, şimdi gelin...

Şövalye ve muhafızlar, küfürler savurarak tekrar Kara Murat'ın üzerine saldırdılar. Kalkana çarpan kılıçlardan kıvılcımlar fırladı.

Çelik sesleri odayı doldurdu.

Muhafızlar, bir dakika sonra, karşılarındakinin çok ustaca kılıç kullanan, kaya gibi sağlam bir adam olduğunu anladılar.

Adamların gözleri yılan gibi oldu. Öfkeyle homurdandılar:

—Allah kahretsin!

—Şeytan mı bu herif?

—Vurun! Gebertelim!

Kara Murat, korkunç bir saldırıyı daha önlerken, iri bir gürzle çarpışan kılıcı ikiye bölündü.

—Allah kahretsin! Ne aksilik!

Delikanlı şimdi sadece bir kalkan ve kırık bir kılıçla kalmıştı.

Prenses Julya sevinç çığlığı attı:

—Kılıcı kırıldı! Yakalayın!

Prens Nikol homurdandı:

—Öldürün serseriyi...

Muhafızlar, gözleri dönmüş bir halde yeniden saldırdılar. Fakat... En öndeki muhafız birden yıldırım gibi bir ölümle, soluk bile alamadan sırtüstü yere düştü...

Kara Murat, kırık kılıcını hızla uzatarak boynuna sokmuştu.

Delikanlı aceleyle çevresine bakındı.

Kırık kılıcı adamın boğazında bırakarak cesedin üzerinden atlayıp yerdeki gürzlerden birini almak istedi.

Öteki muhafızlar aynı anda onun üzerine adeta ölüm yağdırdılar:

—O gürzü kullanamayacaksın!

—Al sana!

—Geber, melun herif!

Kara Murat, tepesinden şimşek gibi parlayan kılıçları gördüğü an yerde hızla döndü, kendisine özgü bir çeviklikle kaptığı çivili gürzü muhafızlardan birinin başına in-

dirdi.

Etrafa et, kan ve kemik parçaları saçıldı. Yürekler parçalayan bir feryat, sağ kalan muhafızların kanını dondurdu.

—Aaah! Yandım!

Adam yere devrildi ve o anda öldü.

Herkes dehşet içinde kalmıştı.

Bu ne çabukluktu!

Bir vuruşta cansız yere sereceklerini sandıkları genç adam, inanılmaz derecede hızlı silah kullanıyordu.

Kara Murat, çevik bir hareketle sıçrayıp ayağa kalktığı vakit, muhafızlar onun eline sağlam bir kılıç geçirmiş olduğunu gördüler.

Gözleri dönmüş bir halde muhafızların üzerine yürüyen Kara Murat şimdi, kanlı bir kasırgayı andırıyordu.

Muhafızlar ürpererek geri çekildi...

Prenses Julya, Prens Nikol ve diğer asilzadeler de ürperdi.

Yaklaşan ölümdü sanki...

Kara Murat gerileyen muhafızların önün-

den geçti, açık kapıdan çıkıp gitti...

Adamlar işte o zaman kendilerine geldiler. Prenses Julya çılgın gibi haykırdı:

—Gidiyor!.. Kaçırmayın! Öldürün onu!

Kara Murat, önüne ilk çıkan merdivenlerden dörder dörder atlayarak indi. Merdivenin sonuna geldiğinde, koridorun köşesinden çıkan iki muhafızla karşılaşarak zınk diye durdu.

Adamlar, önüne çıkan her şeyi yıkmaya kararlı, canlı bir kasırgaya benzeyen Kara Murat'ı görünce korkuyla gerilediler.

Delikanlı, ucundan kan damlayan kılıcını tehdit edercesine sallayarak:

—Çekilin! diye haykırdı.

Dizleri titreyen muhafızlar, bu fırtınayı iki kişinin durdurmasına imkan olmadığını düşünmüş olacaklar ki, ona yol verdiler.

Kara Murat hızla geçti. Koridorun öbür ucuna doğru koşarken arkasında bir gürültü koptu.

Az önce korkudan titreyen iki muhafız, ayakta tepiniyor, çığlık çığlığa:

—Koşun! Bu tarafa kaçıyor! Yakalayın! diye bağırıyordu.

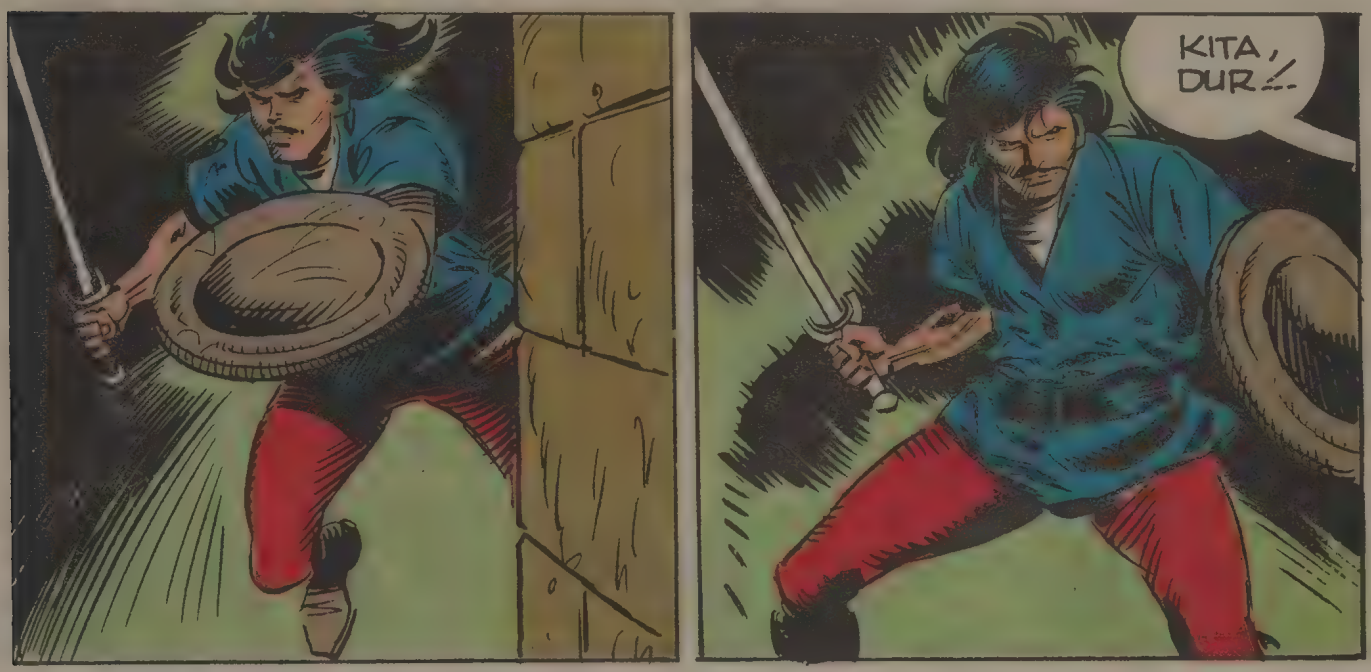

Kara Murat bir kat daha aşağıya indi:

Birden karşı taraftan da gürültüler gelmeye başladı.

Koridorun bittiği yerde bulunan küçük holde kısa ve sert bir emir duyuldu:

—Kıta, dur!

Kalabalık bir muhafız grubu yolu kesmişti. En az on beş kişi vardı. Hepsi tepeden tırnağa silahlıydı.

Kara Murat, aynı anda arkasından korkunç bir hızla yaklaşan ayak seslerini, küfürleri, bağrışmaları duyarak titredi:

—Şimdi iki ateş arasında kaldım!

Hızla çevresine bakındı. Küçük bir pencereden başka bir şey göremedi. Koşup baktı. O zaman sarayın birinci katına inmiş olduğunu anladı. Bahçenin yeşil çimenleri pencereden iki metre aşağıdaydı. Bahçeye atlarsa, kanını içmeye yemin eden bu öfkeli sürünün elinden şimdilik kurtulmuş olurdu fakat...

Pencere, demir parmaklıklarla örtülüydü...

Kara Murat'ın yüzü, umutsuzlukla buruştu.

Aynı anda muhafızlar, koridorun köşesini dönmüşler, üzerine doğru koşmaya başlamışlardı.

Hepsinin gözlerinden alevler fışkırıyor, ağızlarından köpükler saçılıyordu.

—Kıştırdık canavarı!

—Vurun, öldürün köpeği!

Bir düzine mızrak havada uçup Kara Murat'ın üzerine yağmur gibi indi...

—Geber! diye haykırdılar...

Eğer, Kara Murat'ın elindeki geniş kalkan olmasa, o anda delik deşik olarak cansız yere serilirdi.

Mızraklar, korkunç gürültülerle kalkana çarpıp, birer birer yere döküldüler...

Kargı yağmuru dinince Kara Murat, büzüldüğü kalkanın arkasında dimdik doğruldu, gür sesi koridorda yankılar yaptı:

—Gelin rezil herifler! Uzak durmayın!..

Gelin de dövüşelim biraz!

Gürültüyü duyan öbür yandaki muhafızlar da Kara Murat'a doğru koşmaya başlamışlardı.

Az sonra iki taraftan üzerine saldıracaklardı... Kara Murat, önündekilerle mi dövüşecekti, arkasındakilerle mi?

"—Ah, sırtım, sağlam bir yere dayayabilsem! Bunların topunu cehenneme gönderirdim!" diye acı acı söylendi.

Birinci grup, haykırarak Kara Murat'ın üzerine atıldı:

—Geber hain!

—Al, köpekoğlu köpek!

—Leşini domuzlara yedireceğiz!

İlk çarpışmada, koridorda gök gürültüsüne benzeyen bir ses çıktı, birbirine değen çeliklerin gürültüsü ilikleri dondurdu.

Devamı Gelecek sayıda

FATİH 'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

19 KASIM 1986 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 669 ✻ FİYATI: 70 LİRA KDV DAHİLDİR

Bunu, kırılan mızrakların, birbirine çarpan demirlerin sesi kovaladı. Kara Murat, elinde kanlı kılıcıyla ölüm makinesi gibi, kalabalığın arasına girmişti artık...

Küfürler... Lanetler.. Boğuk hırıltılar.. İniltiler...

Delikanlının kükreyen sesi, koridorda gümbür gümbür ötüyordu:

—Savulun!.. Savulun köpekler!

Elindeki kalkan, onu her darbeden koruyor, kılıcı ise ölüm saçıyordu. Her taraf, kan, et ve kemikle dolmuştu...

Birinci muhafız grubu, kayalara çarpıp parçalanarak dönen azgın bir dalga gibi homurdana homurdana geri çekilirken, öbür yandan koşan ikinci muhafız grubu kavga yerine yetişti.

Kara Murat'ın her yanı kan ve ter içindeydi. Yuvalarından fırlamış gözleri, diken diken olmuş saçları, açılmış burun delikleriyle korkunç bir görünüşü vardı.

İlk çatışmayı kazanmış olmanın sevincini bile tadamadan, kendini ikinci öfkeli asker kalabalığının arasında buldu.

Göğsü körük gibi inip kalkıyor, kılıçlı sağ kolu makine gibi işliyor, her defasında bir kafa, bir omuz, bir göğüs parçalıyordu.

Geri çekilmiş olan öteki grup da az sonra müthiş bir saldırıya geçti.

Şimdi Kara Murat, iki yana birden yetişmek zorundaydı. Bu bir insan için olanaksızdı. Hele savaş alanı, dar bir saray koridoru olursa, dövüşmek daha da zordu.

Kara Murat umutsuzdu.. Ama yiğitliğinden, erkekliğinden hiçbir şey kaybetmemişti...

O ölümü , gülerek karşılayabilecek

kadar soylu bir ulusun çocuğuydu. Canını pahalıya satacaktı. Bunda kararlıydı...

Can verenlerin hırıltıları, yaralıların feryatları, dehşet ve korku, bütün ağızlardan fışkıran kin dolu sözler, kanlar içerisinde birbirinin üzerine yuvarlanan vücutlar, koridorda küçük bir ırmak gibi akan kanlar, karınları deşilen adamlar ve bütün gücünü bileğinde toplayarak hınçla, inatla, azimle dövüşen Kara Murat...

Müthiş bir tabloydu bu...

Prenses Julya, askerlerin arkasından, kavgaya, bir kabus gibi titreyerek, ürpererek bakıyordu. Yüzü korkuyla kasılmış, gözleri iri iri açılmıştı:

"—Tanrım! İnanılmaz bir şey! Bu adam tek başına bir ordu!" diye düşünüyordu.

Dişlerini gıcırdatarak yılan ıslığına benzer bir sesle mırıldandı:

—Fakat ne pahasına olursa olsun, onu öldürteceğim!

Bir kişinin bunca askere kafa tutması, karşılarında başa baş, dişe diş dövüşmesi i-

nanılacak şey değildi ama bir gerçekti.

Kara Murat artık yorulmaya başlamıştı. Başı dönüyor, gözleri kararıyordu.

Üzerine inen iki gürzü önlemek için kolunu kaldırdı. Artık, kalın kalkan bile darbelere dayanamayacak duruma gelmişti.

Kara Murat, delik deşik olan kalkana bakarak acı acı gülümsedi:

—Senin işin benden önce bitti.. Şimdi sıra bende...

Delikanlı artık kalkansız kalmıştı. Elindeki kılıçla kendisini bu azgın sürüye karşı savunamazdı.

"—Şimdi gövdemi delik deşik edecekler" diye düşündü...

Eğri büğrü olan kalkanı muhafızların üzerine savurarak korkunç bir kahkaha attı:

—Gelin!.. Hepiniz birden gelin çakal sürüsü!

Bu vahşi ses, askerlerin kanını dondurdu.. Kara Murat'ın ölümüyle bitecek kesin saldırıya hazırlanırken birden durakladılar.

Sonra bağrışarak birbirlerine cesaret verdiler:

—Kalkansız kaldı!...

—Kendini koruyamaz artık...
—Haydi.. Vurun, öldürün!..

Kara Murat kükredi:

—O kadar kolay değil!...

Askerlerden üçü birden atıldı:

—Geber!

Fakat Kara Murat, son bir gayretle, en öndekinin başını ikiye böldü. Ötekini tutup kendisine siper etti. Savrulan bir mızrak, adamın göğsünü deldi.

Üçüncüsünü kıskıvrak yakalayıp havaya kaldırarak başının üzerinde döndürdü.

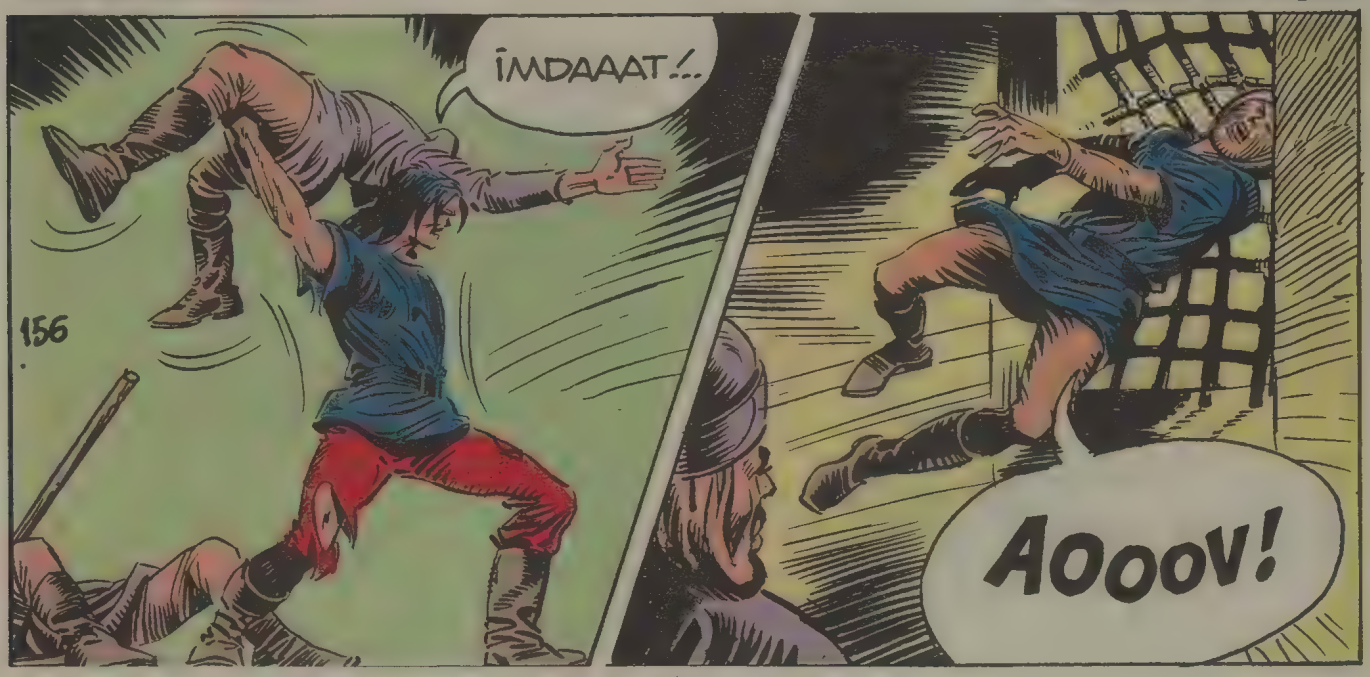

Çevresinde bir boşluk açtıktan sonra, kollarının arasında yengeç gibi kıvranan çırpınan "İmdat" diye bağıran adamı muhafızların üzerine fırlattı.

Askerler, gülle gibi gelen arkadaşlarının vücudu altında kalıp ezilmemek için korkuyla kaçıştılar.

Adamın vücudu havada uçtu ve pencerenin demir parmaklıklarına çarptı...

İşte o anda, müthiş bir şey oldu...

Sağlam görünen, aslında yılların etkisiyle çürümüş olan demir parmaklıklar mu-

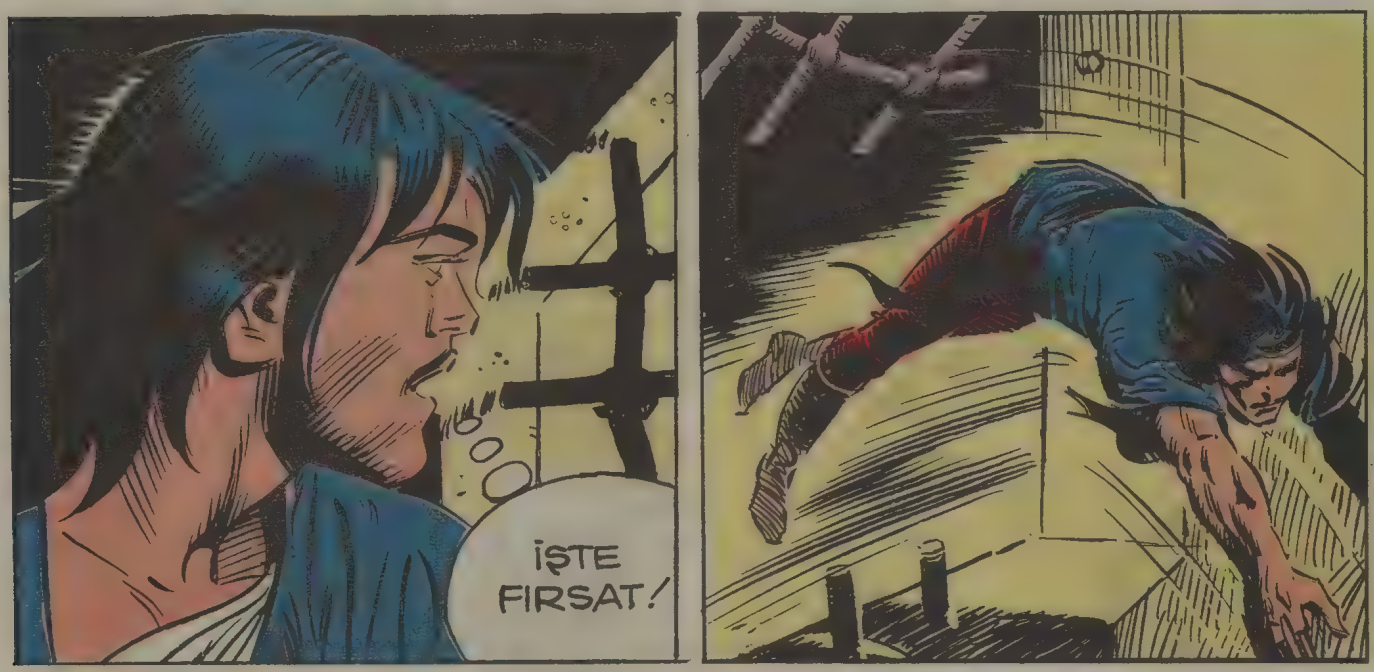

hafızın ağır vücuduyla duvardan koptu ve adam korkunç çığlıklar atarak bahçeye uçtu..

Hiddet, öfke, dehşet ve şaşkınlıktan doğan bir sessizlik çevreyi kapladı...

Kara Murat da şaşırmıştı...

Ama bu çok kısa sürdü.. Gözleri birden ışıldadı. Daha önce pencereden dışarıya bakmış olduğu için yüksekliği biliyordu.

Sırtını dayadığı duvarın dibinden ok gibi fırladı ve denize atlayan bir yüzücü gibi balıklama, kendisini pencereden dışarıya bıraktı.

Avlarının bir anda ellerinden kaçtığını gören muhafızlar arkasından müthiş küfürler ve tehditler savurdular.

Mızraklar ve kılıçlar havada uçtu ama hiçbiri hedefi bulmadı.

Kara Murat, bahçenin çimenleri üzerine düşerken ellerini yere koyup bir takla attı. Serin çimenlerin üzerinde iki saniye kadar sırtüstü yatarak derin derin soluk aldı.

Sonra, tüm yorgunluğuna rağmen çevik bir hareketle ayağa sıçradı. Şimşek hızıyla çevresine göz attı..

Kurtuluyordu, fakat....

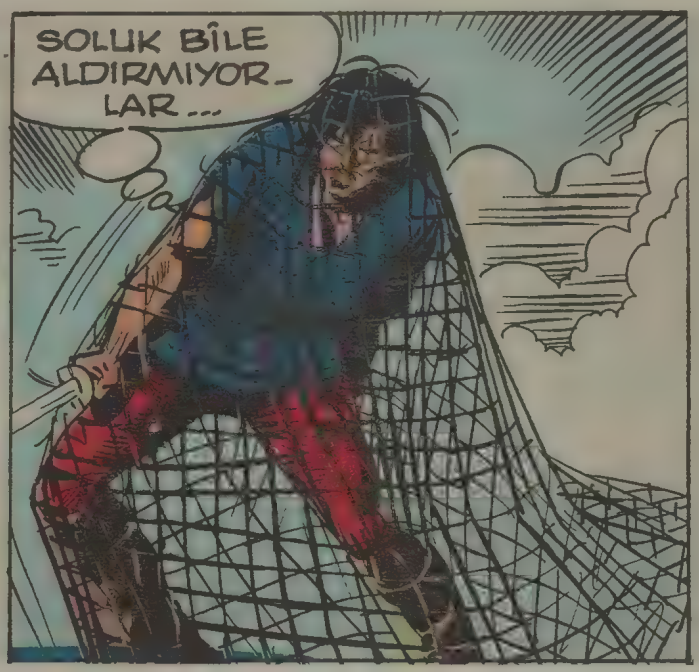

Birden üzerine büyük, geniş bir ağ indi....

Dehşet içinde kalan delikanlı:

—Bu da nereden çıktı? diye homurdandı. Kılıcıyla ağı paramparça etti. Fakat bir ağ daha attılar üzerine...

Kara Murat çılgınca bir çabayla o ağı da parçaladı.. Kafesinin demirlerini kıran bir aslan gibiydi...

Fakat bu defa tuzak çok iyi kurulmuştu..

Üzerine üçüncü bir ağ daha atıp hızla çektiler...

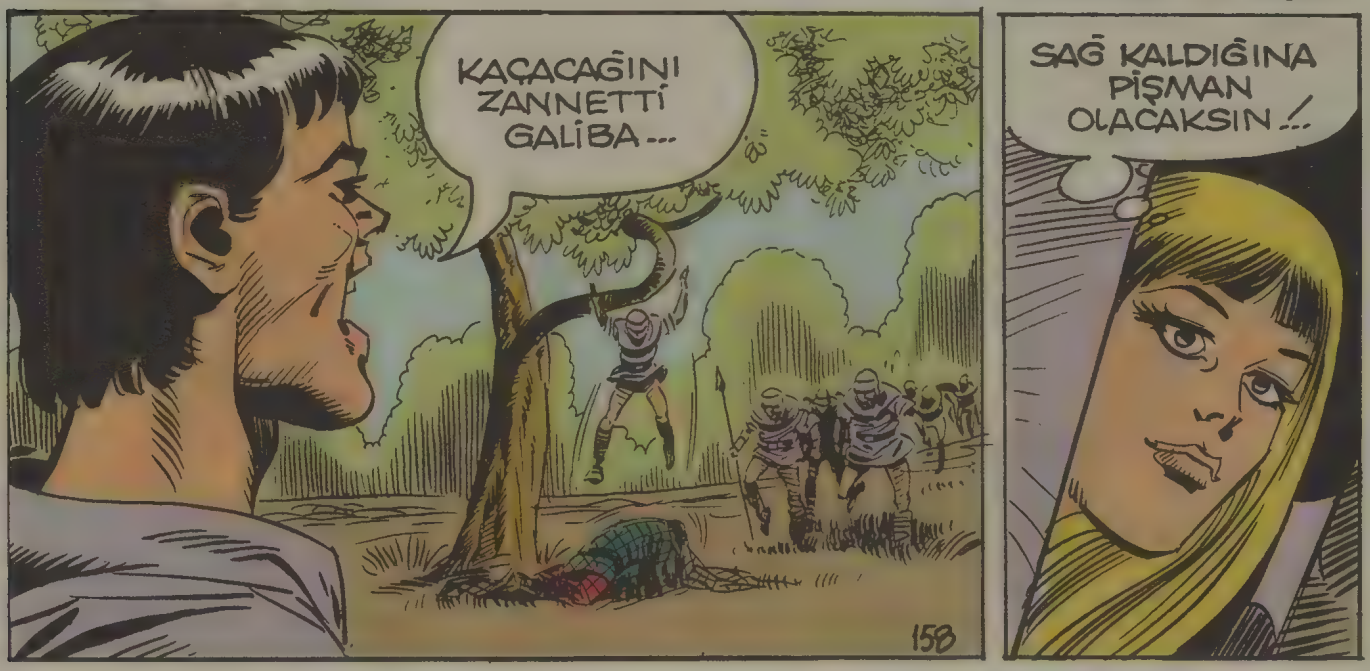

Çok yorgun olan Kara Murat ağların arasında yere yuvarlandı..

Bu sırada, tuzağı hazırlayan Prens Nikol kahkahalarla gülüyordu:

—Hah, hah, ha!.. Kaçacağını zannetti budala!. Sarayda askerlerle kovalamaca oynarken ben dışarıda bu tuzağı kurdum ona.. İşte, ağa gelen balık gibi yakalandı.. Çırpınma aslanım, kendini boş yere yorma..

Pencereden, Kara Murat'ın yakalanışını gören Prenses Julya'nın yüzünü memnun bir gülümseme kapladı.

—Artık elimizdesin serseri!.. Sağ kaldığına pişman olacaksın!..

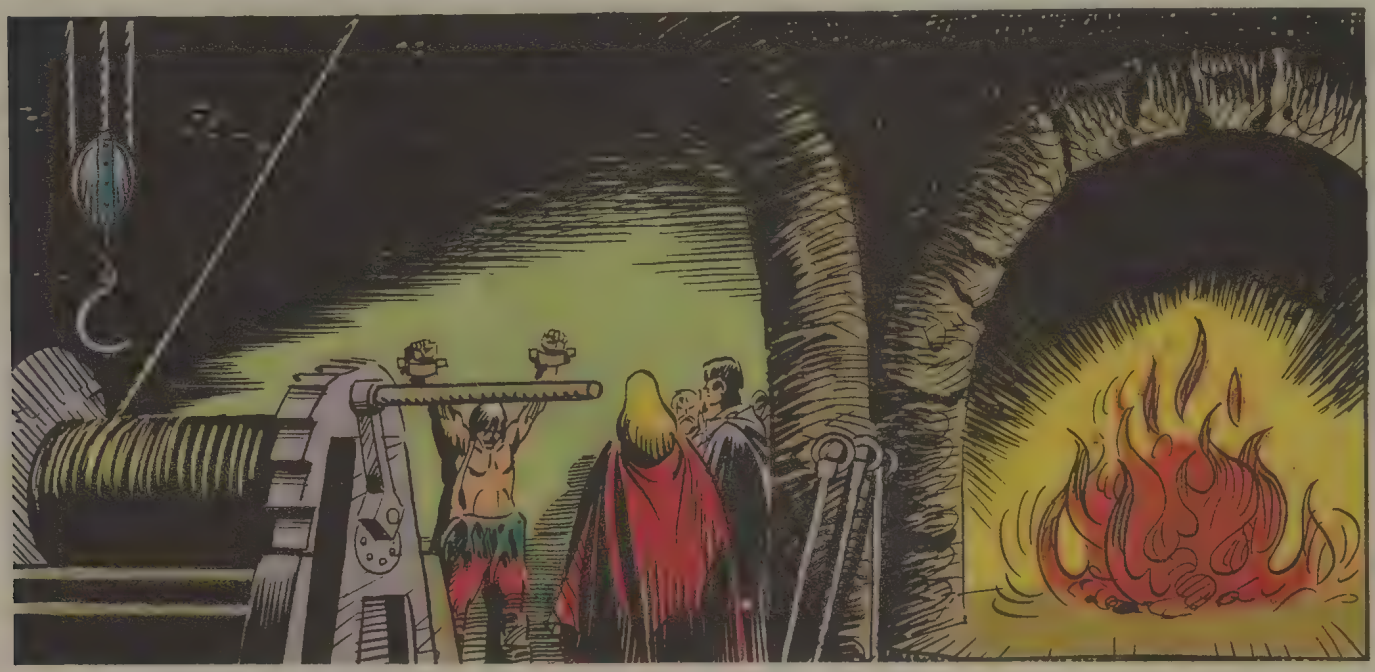

İşkence odası...

Her taraf, çelik şişler, zincirler, kemik kırmak için kullanılan mengenelerle doluydu... Köşedeki ocakta, büyük bir ateş yanıyordu.

Kara Murat'ı duvardaki demir halkalara bağlamışlardı...

Baygın olan delikanlı, kendine gelip, gözlerini araladığı vakit karşısında, cellatlarla birlikte, Prenses Julya, Prens Nikol, Silas ve Kabasakal'ı gördü.. Alaylı bir sesle:

—Bravo, dedi. Büyük bir zafer kazandınız!..

Kara Murat, artık sonunun geldiğine inandığı için ölümü gülerek karşılamak, düşmanlarını sevindirmemek istiyordu..

Prenses Julya'yı yeni görüyormuş gibi:

—Ooo, dedi. Sevgili Prenses Julya da buradaymış!.. Seninle işkence odasında değil, yatak odasında olmayı tercih ederdim!...

Prenses Julya, Kara Murat'ın ölüme meydan okuyan haline sinirlendi:

—Beni aldattın.. Gururumla oynadın..

Şimdi seni öldürtmemden korkmuyor musun?

—Hayır.. Neden korkayım? Nasıl olsa bir gün hepimiz öleceğiz!.

Prenses Julya ona hain hain baktı:

—Peki, Prenses Elen'den ayrılmaktan da mı korkmuyorsun?

Kara Murat o zaman, Prenses Julya'nın kendisini neden hemen öldürtmediğini anladı. Kıskançlık, kadının kalbini kemiriyordu. İçini rahatlatıcı bir cevap aldıktan sonra kendini öldürteceği muhakkaktı.

Devamı Gelecek sayıda

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

26 KASIM 1986 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 670 ✻ FİYATI: 70 LİRA KDV DAHİLDİR

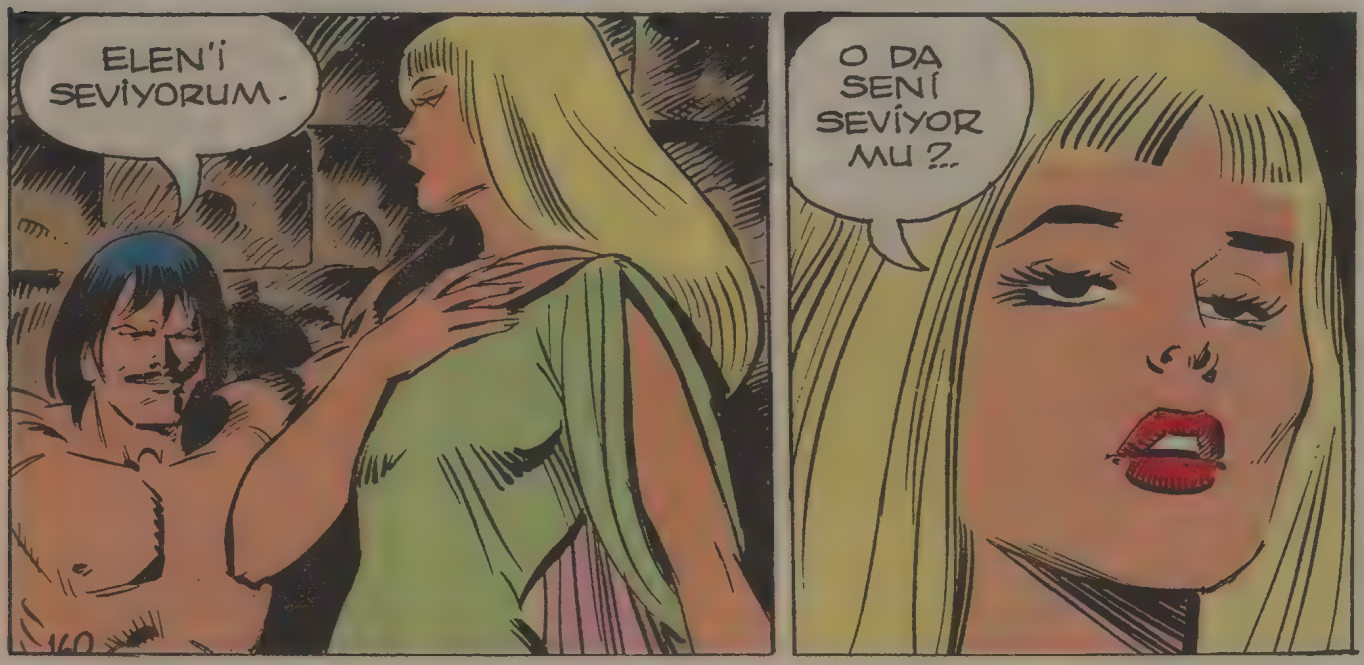

Bu düşünceyle onu, kıskançlığın öldürücü ıstırabı içine itmeye karar verdi:

—Elen'i seviyorum! dedi.

Prenses Julya sarsıldı. Eli, koynundaki hançere gider gibi oldu. Son anda kendini tutarak sordu:

—O da seni seviyor mu?

Alaylı gülümseme, tekrar Kara Murat'ın yüzünü kapladı:

—Bunu Prenses Elen'e sorman daha doğru olmaz mı?

Julya köpürdü:

—Sana soruyorum, cevap ver! Evet mi, hayır mı? Dün gece onunla yattın mı, yatmadın mı?

Kara Murat, canı sıkılmış bir halde:

—Orası seni ilgilendirmez! dedi.

Kıskançlıktan kuduracak hale gelen Prenses Julya göğsünden küçük hançerini çıkardı, kolu hızla havaya kalktı:

—Söyleyeceksin!....Öğrenmek istiyorum! Söyleyeceksin!.. Elen'in nasıl bir fahişe olduğunu öğrenmeliyim!

Julya'nın sesi işkence odasında baykuş gibi boğuk boğuk öttü.

Kara Murat'ın kılı bile kıpırdamadı:

—Aldanıyorsun...Elen tertemiz, sevilmeye layık bir kadındır. Merak ettiğin o gerçek, aşk dolu kalbimde gizlidir...

Kara Murat bunları söylerken bir yandan da:

"Julya fena kızdı. Şimdi beni öldürecek.. Böylece korkunç işkencelerden kurtulacağım!" diye düşünüyordu.

Fakat Prenses Julya'nın kalkan kolu inmedi:

—Hayır serseri! Seni sevindirmeyeceğim! Seni işkencelerle geberteceğim!" diye homurdandı.

Sonra bir adım geri çekilerek emretti:

—Dövün şu iti!..Ağzını burnunu kırın!.. Ama öldürmeyin sakın.. Asıl eğlenceyi en sona bırakıyorum!

Muhafızlar, hanımlarının emri üzerine atıldı ama...

Bir anda hepsi de neye uğradığını şaşırdı...

Kara Murat, bileklerinden zincirlerle duvardaki kalın, demir halkalara bağlanmıştı ama, ayakları serbestti.

Muhafızlar, delikanlının müthiş tekmeleriyle kendilerini yerde buldular.

Kara Murat, ayaklarını o kadar ustalıkla kullanıyor ve öyle isabetli tekmeler indiriyordu ki, işkence odası bir anda, inleyen, küfreden, lanetler yağdıran yaralı askerlerle doldu.

Prenses Julya çılgın bir halde:

—Beceriksiz herifler!..Eli kolu bağlı bir adam bile sizi dövüyor! diye haykırdı...

Birkaç dakika sonra muhafızlar Kara Murat'ı kıskıvrak yakalamayı başardılar. Zindan, adamların sevinç çığlıkları ile inledi.

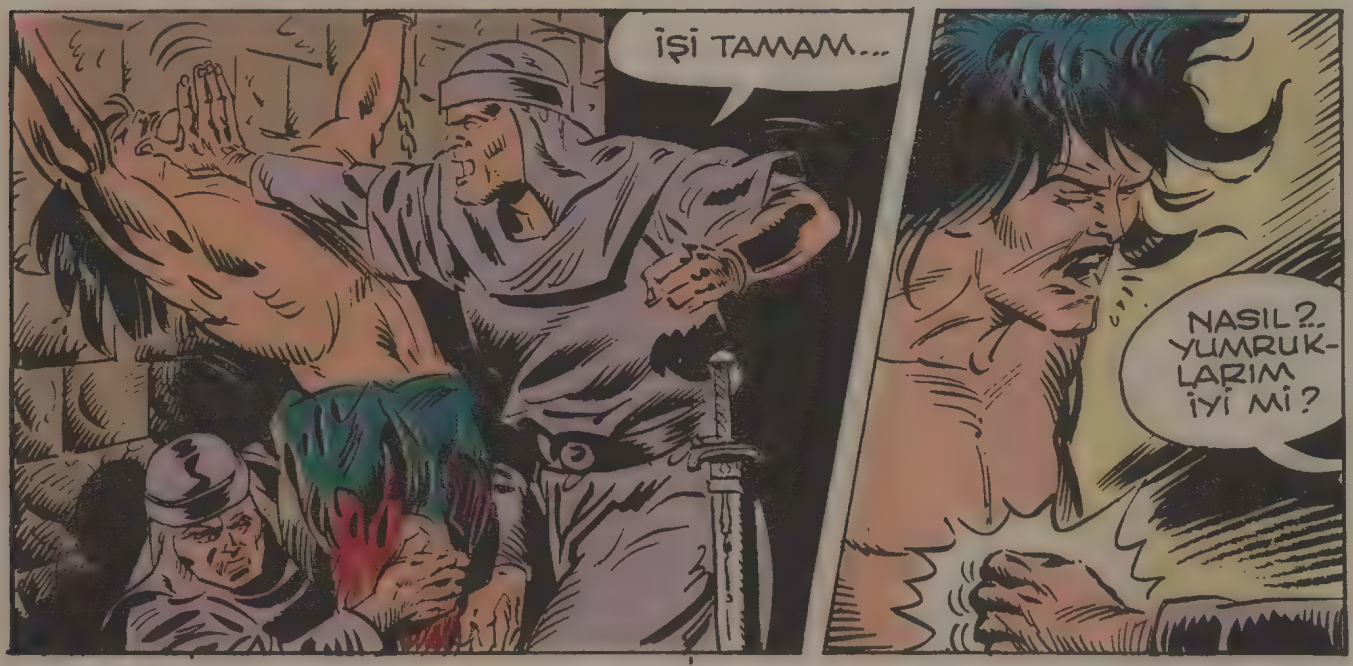

Prens Nikol, cellata:

—Vur! diye emretti.

Dev yapılı adam dehşetli yumruğunu olanca gücüyle Kara Murat'ın karnına gömdü.. Delikanlının gözlerinden acı fışkırdı.

Arkasından iki yumruk, peşpeşe çenesinde patladı. Cellat sırıttı:

—Nasıl? Yumruklarım iyi mi?

Sonra yumruklar Kara Murat'ın karnına, böbreklerine, göğsüne ve yüzüne peş peşe inmeye başladı.

Cellat, acımasızca vuruyordu...

Prenses Julya ile Prens Nikol, yüzlerinde vahşi bir gülümsemeyle bu müthiş dayağı seyrediyor.

— Vur!.. Vur!.. Daha hızlı vur! diye emrediyorlardı.

Cellat, delikanlının baygın bir halde yığılıp kaldığını görünce Prenses Julya'ya dönüp sordu:

— Ayıltıp, devam edeyim mi efendim?

Julya korkunç bir gülüşle cevap verdi:

— Eğer birkaç defa daha vurursan öle-

cek... Ölüm onun için bir kurtuluştur... Gözlerine mil çek!..

Cellat bir an durakladı:

— Yani gözlerini kör mü edeyim efendimiz?

— Evet!..

— O halde ocakta demirleri kızdıra-yım...

Cellat ateşe doğru yürürken Kabasakal:

— Sen dur, dedi. O işi ben yaparım...

Kabasakal'ın, Kara Murat'tan yediği dayağın intikamını almak istediğini anlayan Prenses Julya:

— Evet, bu işi o yapsın! dedi.

Ucu sivri demirler, ateşte kor haline gelirken ayılan Kara Murat yapılan hazırlığı dehşet içinde gördü:

"— Tanrım! Çok korkunç bir şey bu!" diye inledi.

Delikanlı herşeyi düşünmüştü ama, gözlerinin kör edileceği hiç aklına gelmemişti...

Prenses Julya, Prens Nikol ve Silas, Kara Murat'ın ıstırabını sadistçe bir zevkle seyrediyorlardı.

Ateşin başında, ucu sivri demirleri kızdıran Kabasakal ise hayatından memnun bir halde ıslık çalıyor, işkencenin keyfiyle yüzü gülüyordu...

Bir süre sonra kor haline gelen ucu sivri demirleri ateşten çeken Kabasakal korkunç adımlarla Kara Murat'a doğru ilerledi...

Delikanlı çırpındı, kurtulmak istedi ama başaramadı... Muhafızlar onu sımsıkı tutuyordu...

Julya, sadistçe bir kin içinde

— Bir daha hiç bir kadını göremeyecek! diye bağırdı.

Nikol vahşi bir zevkle:

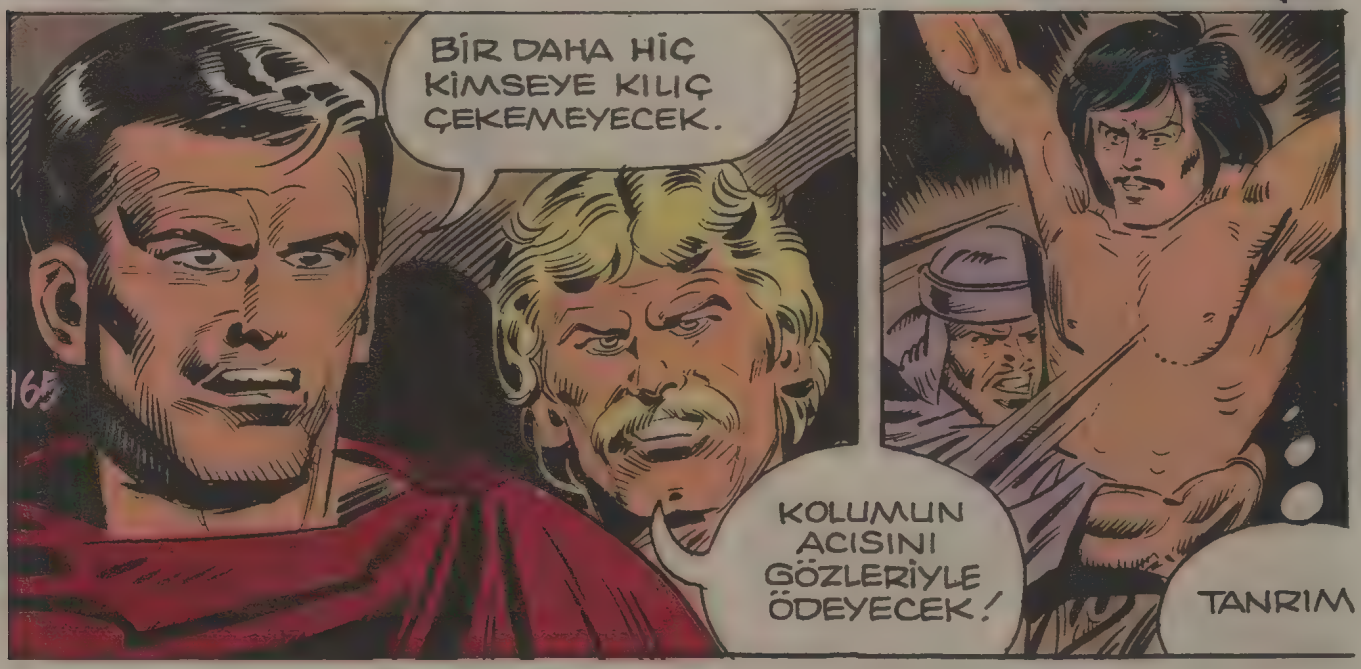

— Bir daha hiç kimseye kılıç çekemeyecek! diye söylendi.

Silas da Kara Murat'a olan kinini kustu:

— Kolumun acısını gözleri ile ödeyecek!..

Kabasakal, iki elinde sivri demirlerle yaklaştı... Demirlerin uçları kızgın birer kor halinde yanıyordu.

Kara Murat'ın gözleri iri iri açıldı, yaklaşan korlara dehşetle baktı...

— Tanrım! Bu benim için ne korkunç bir son! diye inledi.

Ölmek o anda delikanlı için çok mutlu bir olay olurdu.

Hayatı boyunca ölümden hiç bir zaman korkmamış, her gün kendisini bu düşünceye alıştırarak yaşamıştı... Fakat, kör olarak hayatını sefil bir şekilde sürdüreceğini düşünmemişti hiç...

Acı içinde, gök gürültüsü gibi patlayan sesi, işkence salonunun kubbesini sarstı, kulaklarda ürpertici bir yankı bıraktı:

—Alçaklar!..Öldürün beni!...

Kabasakal zalim bir kahkaha attı, kızgın demirleri uzatırken elleri bir an bile titremedi...

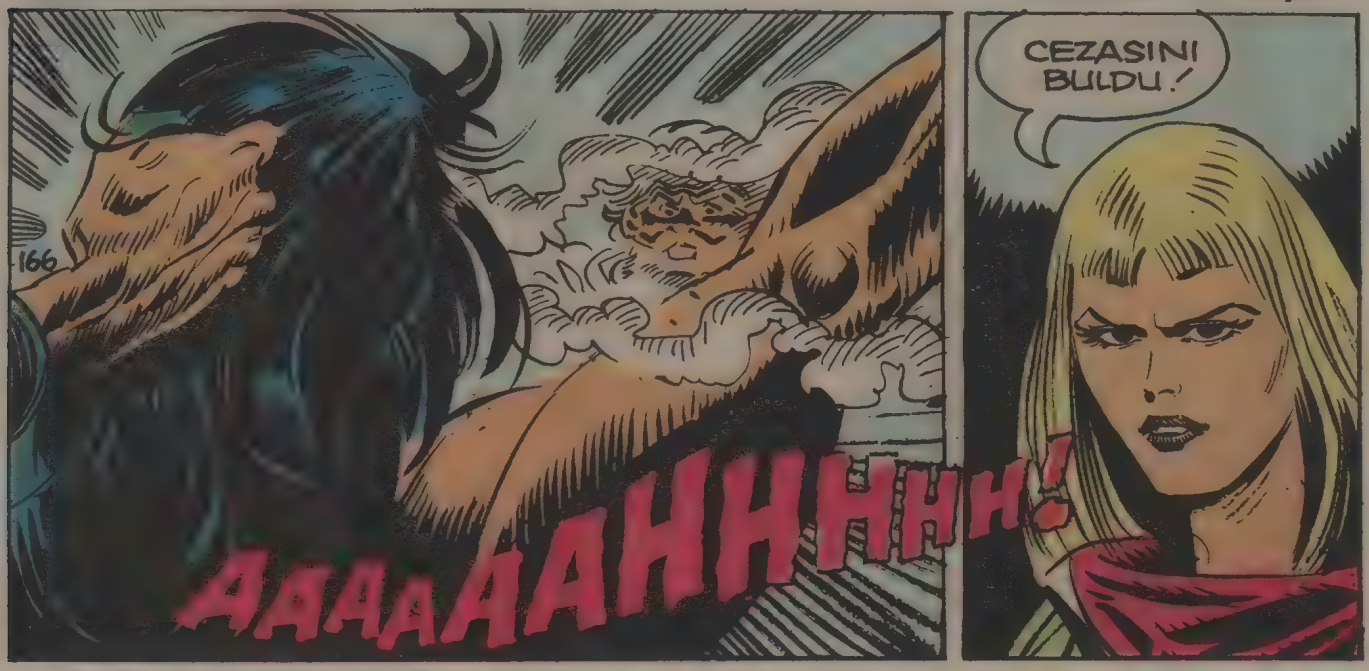

Korkunç bir cızırtı duyuldu...

Tüyler ürpertici bir yanık kokusu sardı etrafı... Kara Murat acıyla inledi:

—Aaaaahhhh!

Askerler Kara Murat'ın başını bıraktılar.

Delikanlının kafası önüne düştü, hareketsiz kaldı. Bayılmıştı...

Prenses Julya:
—Cezasını buldu, gidelim! dedi.

Prens Nikol, uğursuz bir kahkaha attı:
—İşi bitti serserinin...Artık benim pa-

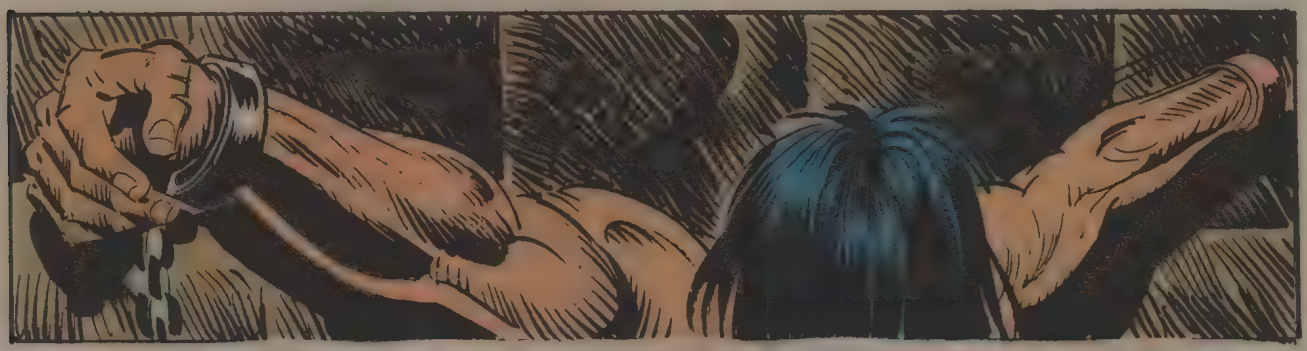

ramla bir metelik bile etmez!...

Az sonra zindanın demir kapıları kapandı, Kara Murat işkence odasında, acı kaderiyle başbaşa kaldı..

Prenses Elen olanlardan habersiz, sarayın bahçesindeki güllerin arasında dolaşıyordu. Kara Murat'ın yakalanıp, zindana atılmasına çok üzüldüğü belliydi...

—Bunlar hep benim yüzümden oldu.. Julya, Kosta'nın bana olan sevgisini kıskandı... Tanrım!

Acaba onu zindandan nasıl kurtarabilirim? diye düşünürken, sevdiği adamın gözlerine mil çekildiğinden haberi yoktu.

Genç kadın yerdeki küçük çakıl taşlarına hafif tekmeler atarak dalgın dalgın dolaşırken, Prens Nikol sinsi bir gülümseyişle onun yanına yaklaştı:

—İyi günler prenses!...

Elen irkilerek daldığı hayal aleminden sıyrıldı:

—Ah....Sen misin? Geldiğini görmedim..

Prens Nikol sırıttı:

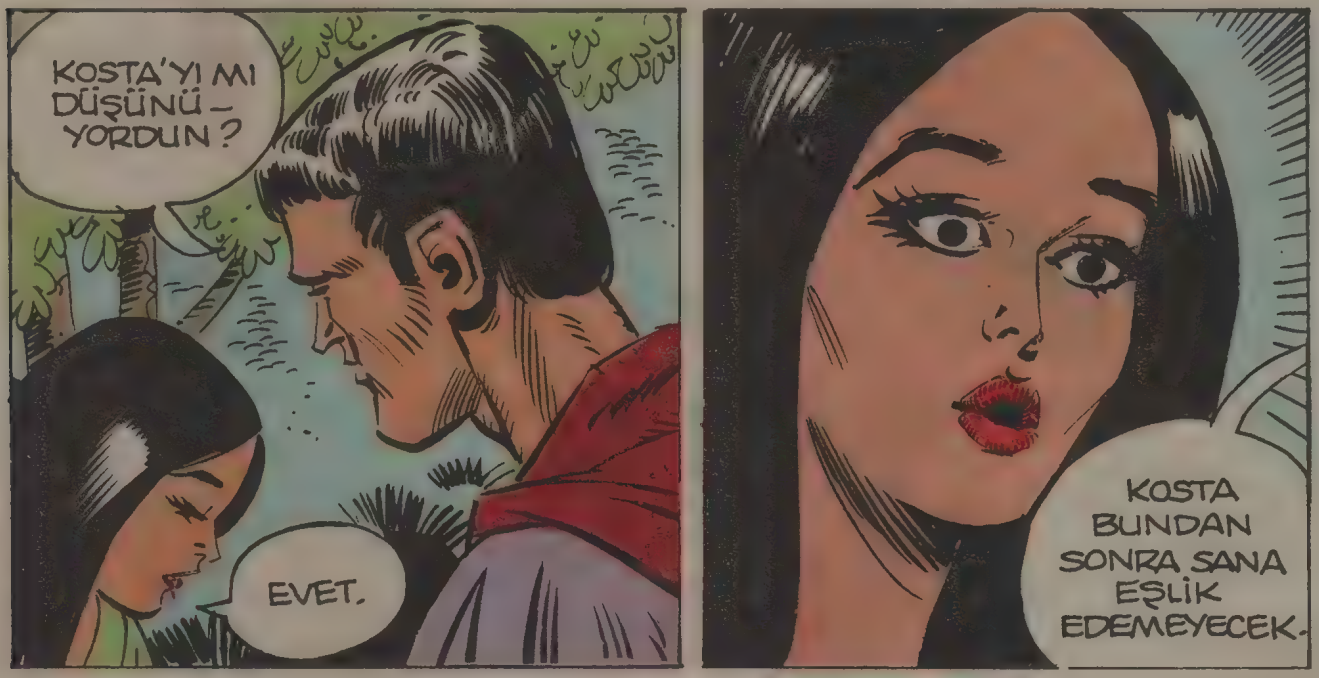

—Göremezsin tabii... O kadar dalgındın ki...Kosta'yı mı düşünüyordun?

Prenses Elen'in yüzü hafifçe kızardı, başını öne eğerek fısıldar gibi cevap verdi.

—Evet...

Prens Nikol'un sesi daha da alaylı bir hal aldı:

—Değerli dostun Kosta, ne yazık ki bundan sonra sana bu gezintilerinde hiçbir zaman eşlik edemeyecek..

Elen'in yüzü birden korku ve endişe ifadesiyle doldu:

Devamı Gelecek sayıda

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

ARALIK 1986 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 6/21 ✱ FİYATI: 70 LİRA KDV DAHİLDİR

Sesi, pembe dudaklarının arasından kuşku dolu bir titreyişle çıktı:

—Ne demek istiyorsun?

—Söylediklerim çok açık.. Artık bu bahçede onunla birlikte gezemeyeceksiniz.. Daha acısı, senin bu eşsiz güzelliğini bir daha hiç göremeyecek!..

Elen'in kalbi duracak gibi oldu.. Göğüs kafesinin içinde yüreği yaralı bir kuş gibi çırpınıyordu. Acı acı bağırdı:

—Ne yaptınız ona? Söyle ne yaptınız?

Prens Nikol, Elen'in yüzündeki endişeyi kısa bir süre sadistçe bir zevkle seyretti,

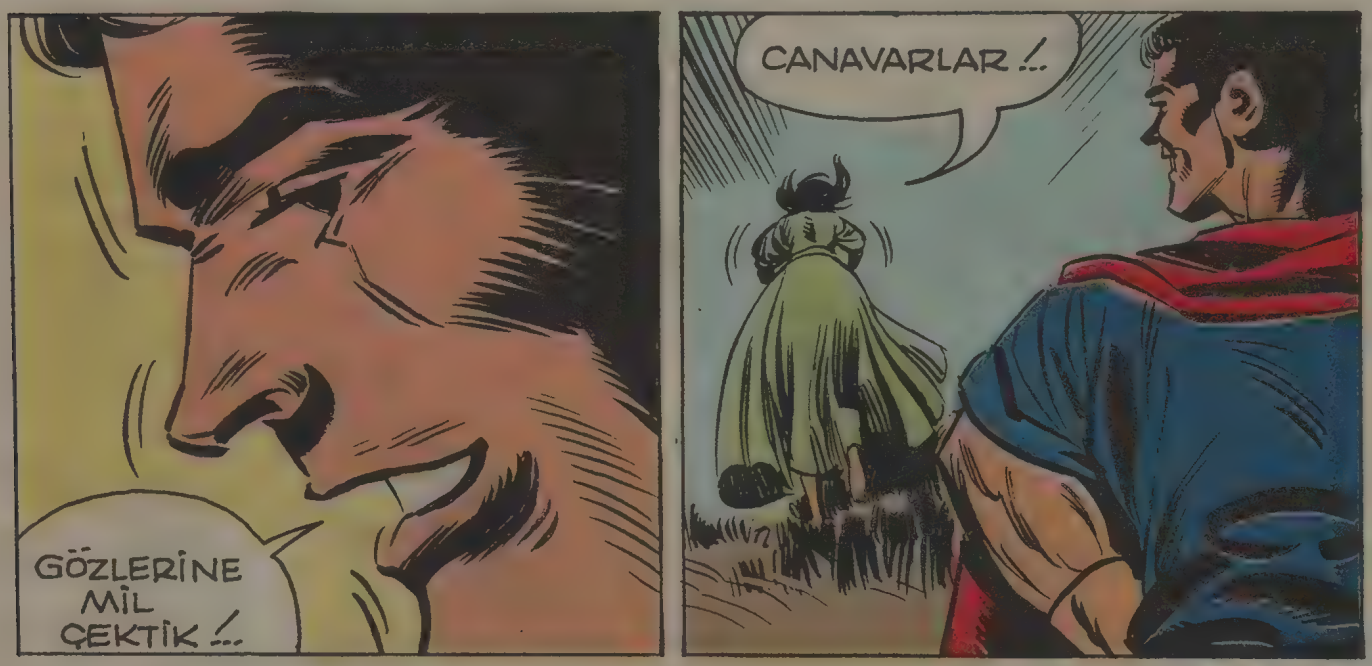

sonra onun acısıyla alay ederek, kelimelerin üzerine basa basa:

—Gözlerine mil çektik!.. Kör oldu! dedi.

Prenses Elen gözlerinin karardığını, başının döndüğünü, kulaklarını trajik uğultuların kapladığını hissetti.

—Canavarlar! diye bağırarak saraya doğru koşmaya başladı.

Kara Murat bağlı olduğu yerde hâlâ baygındı. Başı önüne düşmüş hareketsiz duruyordu.

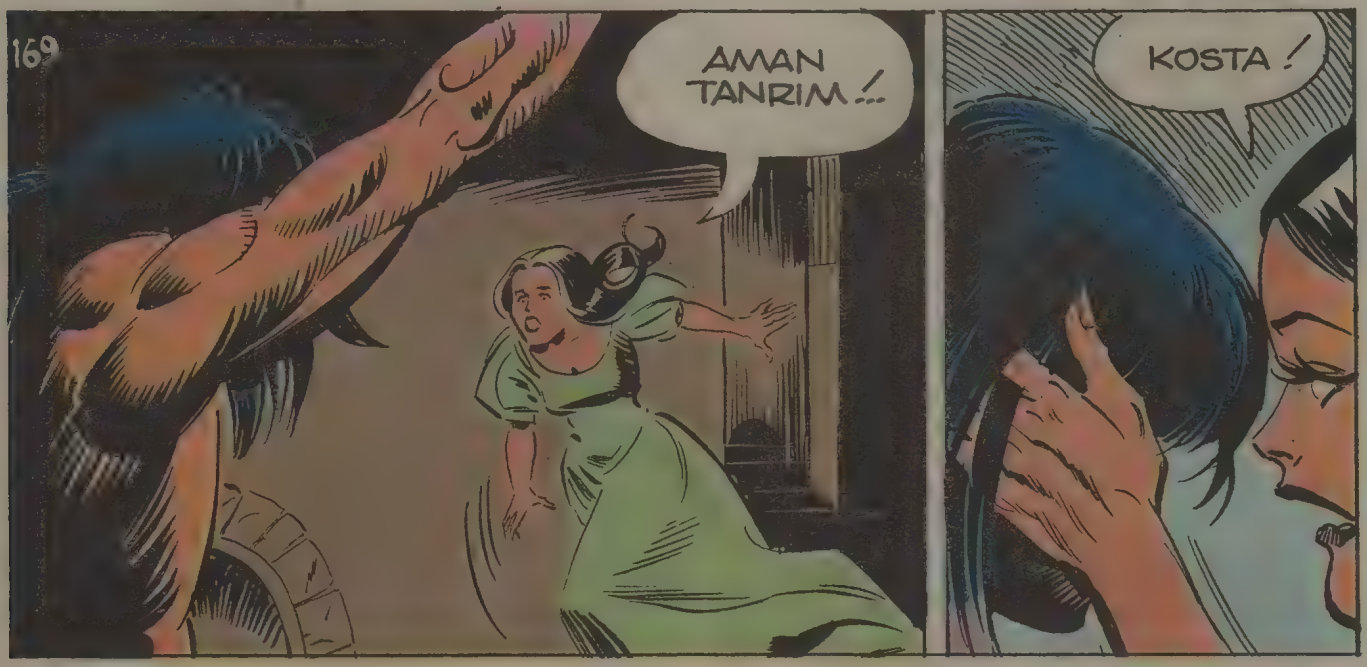

Zindanın çok iğrenç bir havası vardı. Yanık et kokusu duvarlara bile sinmişti sanki...

Demir kapı, iç ürperten bir gıcırtıyla açıldı ve Prenses Elen rüzgar gibi içeriye girdi... Genç kadının gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Sevdiği adama derin bir acıyla baktı, ona yaklaştı, saçlarını okşayıp seslendi:

—Kosta!

Kara Murat, duyduğu tatlı, şefkat dolu kadın sesiyle kendine geldi. Başını güçlükle kaldırdı...

Aman Tanrım!... Ne korkunç, ne tüyler ürpertici bir görüntüydü bu!..

O yakışıklı yüz tanınmaz haldeydi... Gözkapakları kıpkırmızı olmuş, gözleri kan çanağına dönmüştü...

Delikanlı, duyduğu sınırsız acıyla inledi... Her yer zifiri karanlıktı onun için... Hiç bir şey görmüyordu.

Elen, aynı şefkat dolu sesle tekrarladı:
—Kosta... Sevgilim...

Kara Murat, bulanık düşünceleri arasında bu sesin sahibini tanıyamadı..

—Hıı... Kimsin sen?

—Benim, ben... Elen...

Kara Murat, acıyla inledi, boş gözleriyle baktı, fakat hiç bir şey göremedi... Önünde simsiyah bir perde vardı sanki...

—Elen... Görmüyorum seni... Görmüyorum... Tanrım! Hiç bir şey görmüyorum!

Prenses Elen usul usul ağlamaya başladı... Az sonra bu ağlayış hıçkırığa döndü... Yaşlar gözlerinden sicim gibi akıyordu:

—Ah Kosta!.. Eğer görmen mümkün ol-

sa, seve seve gözlerimi verirdim sana...

—Anlıyorum... O zalimler gözlerimi oydu benim... Böyle kör yaşamaktansa bin kez ölmeyi tercih ederim...

Elen derin bir ıstırapla hıçkırdı:

—Bütün bunlara ben sebep oldum...

Benim yüzümden kör oldun sen...

Kara Murat kendini toparlamaya başlamıştı... Sesindeki titreyişi belli etmemeye çalışarak:

—Kader! diye mırıldandı... Kaderde böyle kör olmak da varmış...

Bu sırada, zindanın içinde kalın, gür bir ses duyuldu:

—Hayır! Kör olmadın!

Kara Murat duyduğu bu sesle irkildi, başını uzattı, fakat hiç bir şey göremiyordu...

Prenses Elen derin bir hayretle sesin geldiği yana dönünce, içeriye Kabasakal'ın girmiş olduğunu gördü...

Dev yapılı adam onlara doğru yürüyerek:

—Evet, Kosta kör olmadı, dedi. Sadece göz kapaklarını yaktım. Birkaç gün sonra yine eskisi gibi görecek...

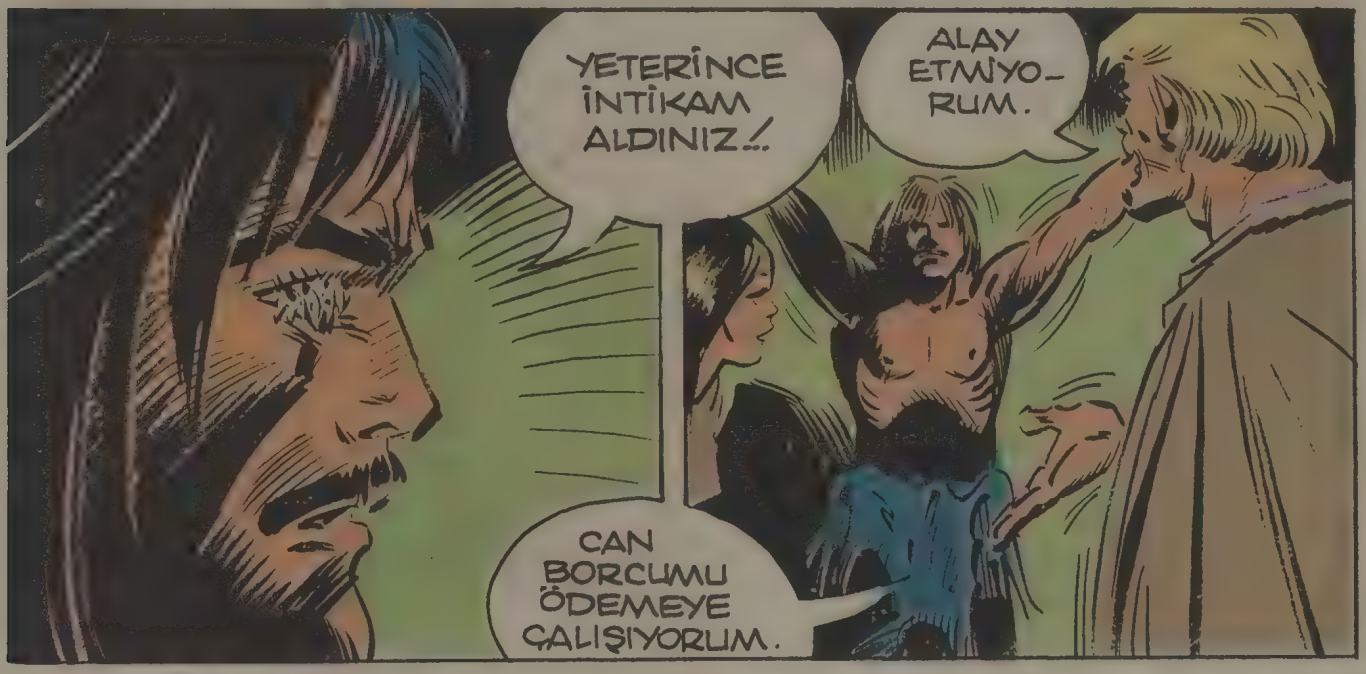

Elen coşkun bir seviç çığlığı atarken, Kara Murat duyduklarına inanamadı. Hazin bir sesle söylendi:

—Bu kadar zalim olma Kabasakal... Yeterince intikam aldınız... Benimle alay etme...

Kabasakal Kara Murat'a derin bir sevgiyle baktı:

—Alay etmiyorum yiğit genç. Sana olan can borcumu ödemeye çalışıyorum...

Kara Murat'ın görmeyen gözlerinde şaşkın bir ifade belirdi... Kabasakal'ın böylesine mert bir kişi olabileceğini düşünmemişti hiç...

Akıncı Ömer, Midilli Sarayı'nın kapısına geldiği vakit, iki muhafızın mızraklarını çatarak yolunu kestiğini gördü. Yüzüne sevimli bir ifade vermeye çalışarak gülümsedi:

—Selam yiğit silahşörler...

—Selam, diye karşılık verdi asık suratlı muhafızlardan biri...

İkinci muhafızın sesi ise tehdit edici bir sertlikte çıktı:

—Kimi arıyorsun?

Ömer başını yana büktü, yumuşak bir sesle cevap verdi:

—Kosta'yı arıyorum.. Prenses Julya'nın muhafızı Kosta'yı...

—Nesi olursun sen onun?

—Arkadaşıyım.

Muhafızın gözlerinde garip bir parıltı belirdi:

—Peki, gel benimle beraber...

Yürüyerek çiçekli bahçeyi geçip, saraya girdiler.. Ömer, asık yüzlü muhafızı iki adım geriden takip ediyor, içinden: "Saraya girmenin bu kadar kolay olabileceğini bilmiyordum doğrusu" diye düşünüyordu.

Akıncı Ömer, on dakika sonra Prens Nikol'un karşısındaydı.

Zalim Prens kuşku dolu gözlerle süzerek onu sorguya çekiyordu:

—Demek sen Kosta'nın arkadaşısın?

—Evet efendim... Onunla içtiğimiz su ayrı gitmez...

Prens Nikol'un sesi alaylı bir hal aldı:

—Güzel... Çok güzel... Demek sen de bir hain, bir casussun?

Akıncı Ömer şaşırdı, gözlerinde endişe dolu bir ifade belirdi. Bir adım geri çekilerek, elini belindeki kılıca attı:

—Dikkat et Prens... Bana kimse hakaret edemez.

Prens Nikol'un yüzünü hain bir gülüş kapladı:

—Ben ederim.. Sen pis bir casussun. Cezanı göreceksin...

Akıncı Ömer, hızla çevresine göz attı.. Kaçacak hiç bir yer yoktu:

—"Vay canına!.. Kapana fena kısıl-dim!" diye düşünürken, Prens Nikol adamlarına emretti:

—Yakalayın şu herifi!.. Götürün, gözlerine mil çekin!..

Ömer hızla kılıcını çekerek kükredi:

—Gelin rezil köpekler!.. Gelin de sizden biraz kan alayım...

Ömer'in, şimşek gibi çakan kılıcı, bir anda iki muhafızı cansız yere serdi... Yiğit Türk, sırtını duvara yaslayarak bağırdı:

—Beni yakalamanız kolay olmayacak!

Prens Nikol, ağzından köpükler saçılarak haykırdı:

—Fazla konuşturmayın şu köpeği... Yakalayın diyorum size...

Askerler hep birden atıldılar, on kılıç birden Ömer'in üzerine indi... Delikanlı, akıl almaz bir hızla kendini yana atıp bu ölüm saldırısından kurtuldu ama, aynı anda den-

gesini kaybedip yere yuvarlandı, başına inen kalleş bir kargı darbesiyle kendinden geçti...

Prens Nikol emretti:

—Bu haini de zindana götürün ve mil çekerek gözlerini oyun!

Midilli Celladı Hristo, ateşte kor haline getirdiği demir çubukları Akıncı Ömer'in gözlerine soktuğu vakit, talihsiz genç bunu duymadı bile... Çünkü hala baygındı...

Delikanlı korkunç acılar içinde kendine geldiği vakit, kör edildiğini anladı, umutsuz çığlığı zindanın ıslak duvarlarında yankılandı:

—Aaaaah!...Alçaklar!... Dinsiz, vicdansız reziller! Tanrım! Neden canımı almadın? Neden beni kahpelerin elinde bu hale düşürdün? Neden? Neden?..

Akıncı Ömer'in acıklı hıçkırıkları günlerce sürdü... Dayanılmaz bir ıstıraptı bu.. Hiçbirşey görmüyordu.. Her taraf zifiri karanlıktı onun için...

—Allahım! Beni bu rezil hayattan kurtar! diye inledi.

Ölmek istiyordu... Onun için, yaşamanın bir anlamı yoktu artık...

Fakat, günler geçtikçe acıları dindi, yaraları kapandı, bu karanlık hayata alışmaya başladı..

Şimdi tek düşündüğü şey intikamdı ama bu kör haliyle intikamını nasıl alabilirdi?

Bu sırada Prens Nikol, gözleri görmeyen Kara Murat ile Akıncı Ömer için çok zalim plan hazırlamaktaydı..

Bütün saray halkını o gün büyük bir şölene davet etti.. Herkes, Prens'in hazırladığı eğlenceyi görmek için sarayın avlusuna koştu.

Kadınlar, kızlar, gençler, yaşlılar, heyecanla birbirlerine soruyorlardı:

Devamı Gelecek sayıda

FATİH 'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

10 ARALIK 1986 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 672 ✻ FİYATI: 70 LİRA KDV DAHİLDİR

—Ne var? Ne oluyor?

—Prens Nikol, gülüp eğlenmek isteyen herkesin avluda toplanmasını istedi.

—Nasıl bir eğlence hazırlamış?..

—İki kör esiri, birbiri ile dövüştürecekmiş..

—Bunun fazla ilginç bir yanı yok ki...

—Hayır var... İki esir de birbirlerinin en yakın arkadaşı.. Adeta kardeş gibiler.. Fakar kör oldukları için bunu anlamayacaklar.. Düşmanla çarpıştıklarını sanıp birbirleriyle kıyasıya vuruşacaklar...

—Vay canına!.. Desene kardeş kardeşi

öldürecek!

—Evet, aynen öyle olacak!.. Ne eğlenceli değil mi?.

—Doğrusu ilk defa böyle bir dövüş seyredeceğim!

Muhafızlar, gözleri görmeyen Kara Murat'ı sarayın küçük kapısından çıkarıp, iterek avlunun ortasına getirdiler.. Delikanlı, çevresine bomboş, görmeyen gözlerle bakıyor,kulaklarında kalabalığın uğultusu yankılanıyordu..

Öteki kapıdan Akıncı Ömer'i çıkardılar... O da aynı durumdaydı...

O da görmüyor, zifiri karanlık içinde sadece saray halkının seslerini duyuyordu...

İkisinin de eline birer kılıç tutuşturdular..

Prens Nikol vahşi bir sesle onlara bağırdı:

—İkinizin de gözleri görmüyor.. Eşit şartlar altında dövüşeceksiniz.. Hanginiz galip gelirse, onun hayatını bağışlayacağım!.. Haydi, başlayın bizi eğlendirmeye.

İki kör rakip, kılıçlarını görmeden havada salladılar...

İkisinin de kılıçları boşa gitti. Dengele-

rini kaybederek yere yuvarlandılar...

Seyirciler arasında bir kahkaha tufanı yükseldi... Herkes katıla katıla gülüyordu..

—Hah, hah, ha...
—Çok komik!..
—Hey... Kör serseri.. Düşmanın arkanda.. Dönüp vur kılıcını...
—Vur, vur!.. Haydi vur..

—İki adım sola git, sonra ileri doğru saldır..

—Haydi dövüşün be... Kim öldürürse o kazanacak!..

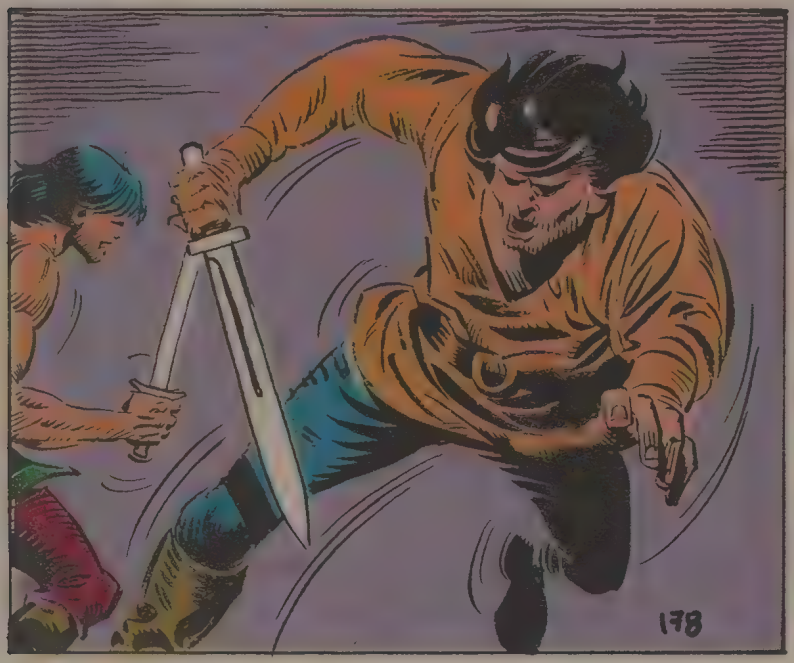

Kara Murat ile Akıncı Ömer düşer düşmez ayağa kalkmışlardı. Bir o yana bir bu yana saldırıyorlardı. Kılıçları yine havada ıslık çalıyordu.. Sendeleyip, tekrar düştüler.

İkisi de birbirlerinin soluk alışından, hedefi tespit etmeye uğraşıyor, gözleri görmediği için, kulaklarıyla duyarak dövüşmeye çalışıyorlardı.

Tekrar ileri doğru atılırken, birbirlerine çarparak sendelediler.. Kara Murat:

—"Tamam! Adamı buldum!" diye düşündü..

Aynı anda Akıncı Ömer de:

—"Herifi nihayet elime geçirdim!" diye mırıldandı..

Hızla birbirlerine dönüp vuruşmaya başladılar.. Kılıçlar havada birbirlerine çarptı..

Çok garip bir dövüştü bu...

Seyirciler kahkahadan kırılıyordu.. Onların ıstırabı, saray halkına zevk veriyordu sanki..

Birbirlerini kaybedip, bir süre sonra tekrar buldular.. Tam bir kör dövüşüydü bu..

Kara Murat, Akıncı Ömer'in öldürücü bir darbesinden o sırada tesadüfen eğildiği için kurtuldu...

Aynı anda da onun şiddetli soluğunu duyup bulunduğu yeri anladı.. Şimşek gibi bir düşünce, kafasının karanlıklarını aydınlattı sanki...

"—İşte, düşmanım üç karış solumda.. Şimdi tam sırası.. Hızla dönüp işini bitirmeliyim!"

Kara Murat düşündüğünü aynı anda uyguladı. Yay gibi gerilip, topuklarının üzerine topaç gibi dönerek kılıçlı kolunu yıldırım hızıyla uzattı...

Yönü, mesafeyi ve zamanı çok iyi hesaplamıştı.. Kılıç hedefi buldu ve olanca hızıyla Akıncı Ömer'in göğsüne saplandı..

Ömer şiddetle sarsıldı, yüzünü derin bir acı kapladı, gerilen dudaklarının arasından boğuk bir çığlık fırladı:

—Yandım anam!

Kara Murat birden dehşetle ürperdi.. Kulaklarına inanamadı adeta.. Sonsuz bir ıstırap kalbini deldi:

—Tanrım!.. Bu ses.. Bu ses Ömer'in sesi...

O an, düşürüldüğü acı oyunu anladı.. Istırabıyla alay eden düşmanları kahkahalarla gülüyordu.. Prens Nikol:

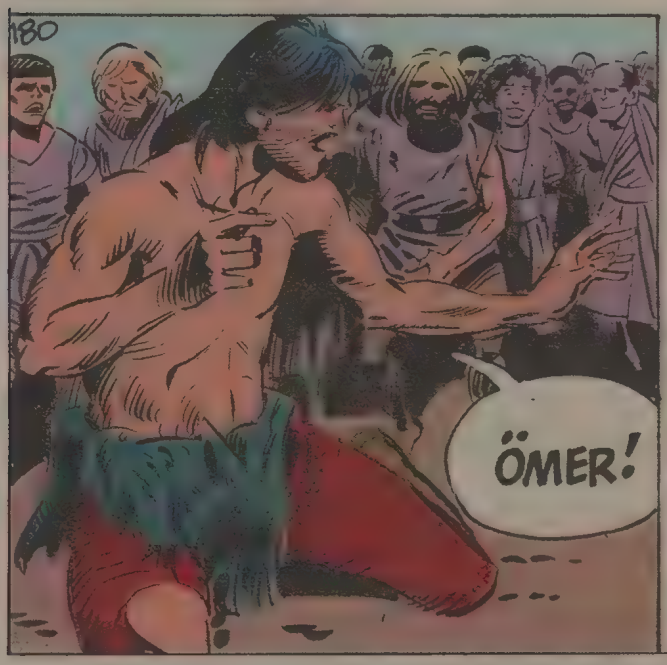

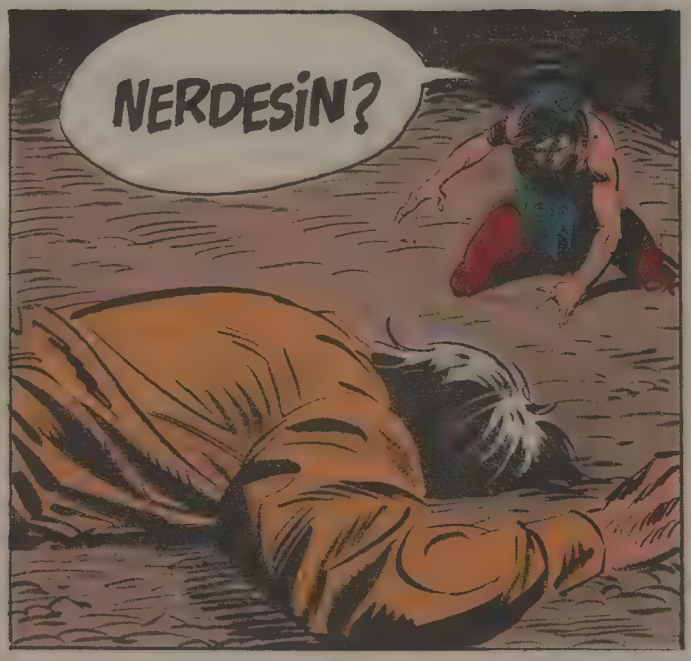

—Hah, hah, ha.. Şahane bir olay bu! diye zevkle sırıttı...

Prens Julya "Harika" diye çığlık attı..

Kara Murat'ın o anda duyduğu acıyı anlatmak mümkün değildi.. Ellerini boşluğa uzatarak atıldı. Yere çökerek yaralı arkadaşını aramaya başladı..

—Ömer... Ömer... Neredesin?

Seyreden zalimlerin acı tablo karşısında kahkahaları daha da artarken Akıncı Ömer kanlar içinde can çekişiyordu..

Kara Murat, inilti sesinin geldiği yana doğru emekledi, hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyor ama kuruyan gözlerinden yaş akmıyordu..

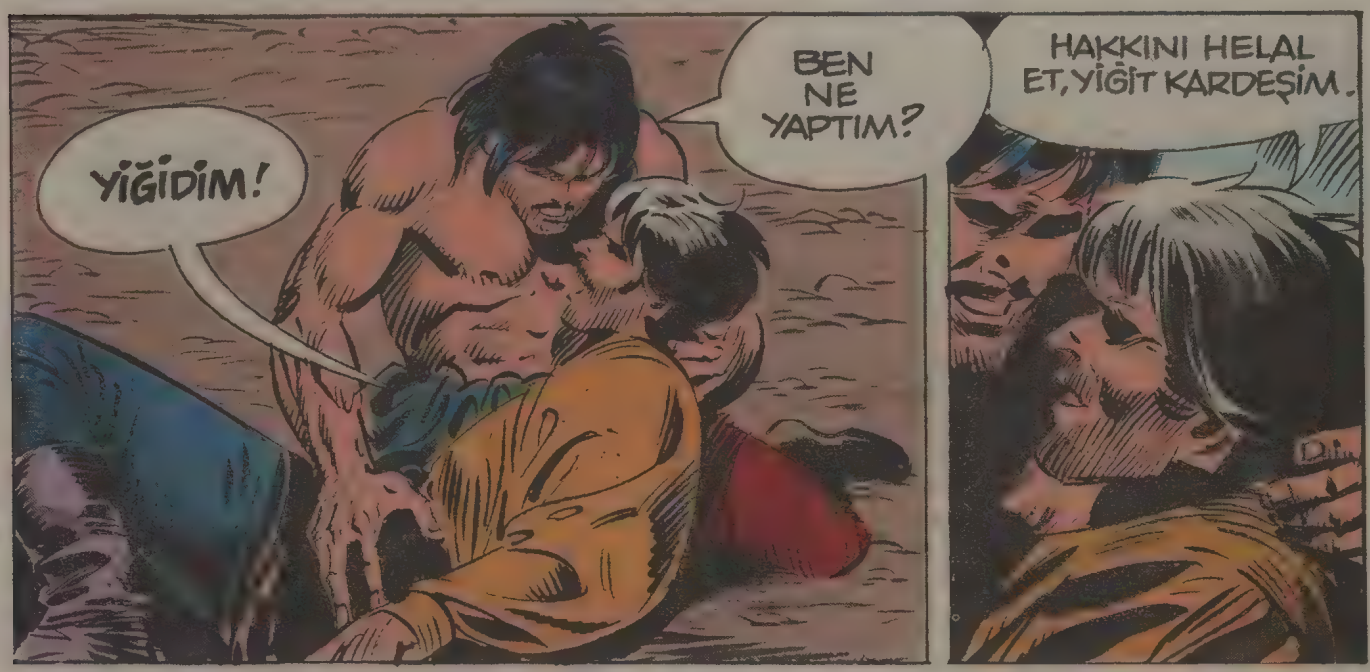

Nihayet yaralı arkadaşını buldu, sevgiyle, şefkatle kucakladı.. Akıncı Ömer de Kara Murat'ı sesinden tanımıştı:

—Yiğidim, diye inledi.

Kara Murat hıçkırdı:

—Ah... Ömer... Ben ne yaptım?..

Ömer ölmek üzereydi... Buna rağmen sevgiyle gülümsedi:

—Hakkını helal et yiğit kardeşim..

Son bir defa titredi, derin bir soluk aldı ve başı cansız yana düştü..

Saray halkının kahkahaları devam ediyordu.

Hele Prens Nikol'un neşesine diyecek yoktu. Getirttiği şarap kupasını kafasına dikerken:

—Türklerin ıstırabı bana zevk veriyor.. Bunun şerefine içelim.. diye bağırdı..

Prens'in çevresindeki asilzadeler haykırdı:

—Yaşasın Prens Nikol!.. Bütün Türklere ölüm!..

Kara Murat, bilmeden öldürdüğü arkadaşının üzerine kapanmış inliyordu:

—Ömer.. Ömer...

Prens Nikol, kupadaki şarabı son damlasına kadar içtikten sonra, iki kolunu birden havaya kaldırarak çevresindekileri susturdu..

—Bu kadar eğlence yeter dostlarım, dedi. Şimdi, oyunumuzun son sahnesine sıra geldi.. Kendisini Kosta adıyla tanıtan bu keratanın gerçekten bir Türk casusu olduğunu biliyorum.. Sorarım size.. Casuslara ne ceza verelim..

Saray halkı hep bir ağızdan:

—Ölüm!.. diye haykırdı.

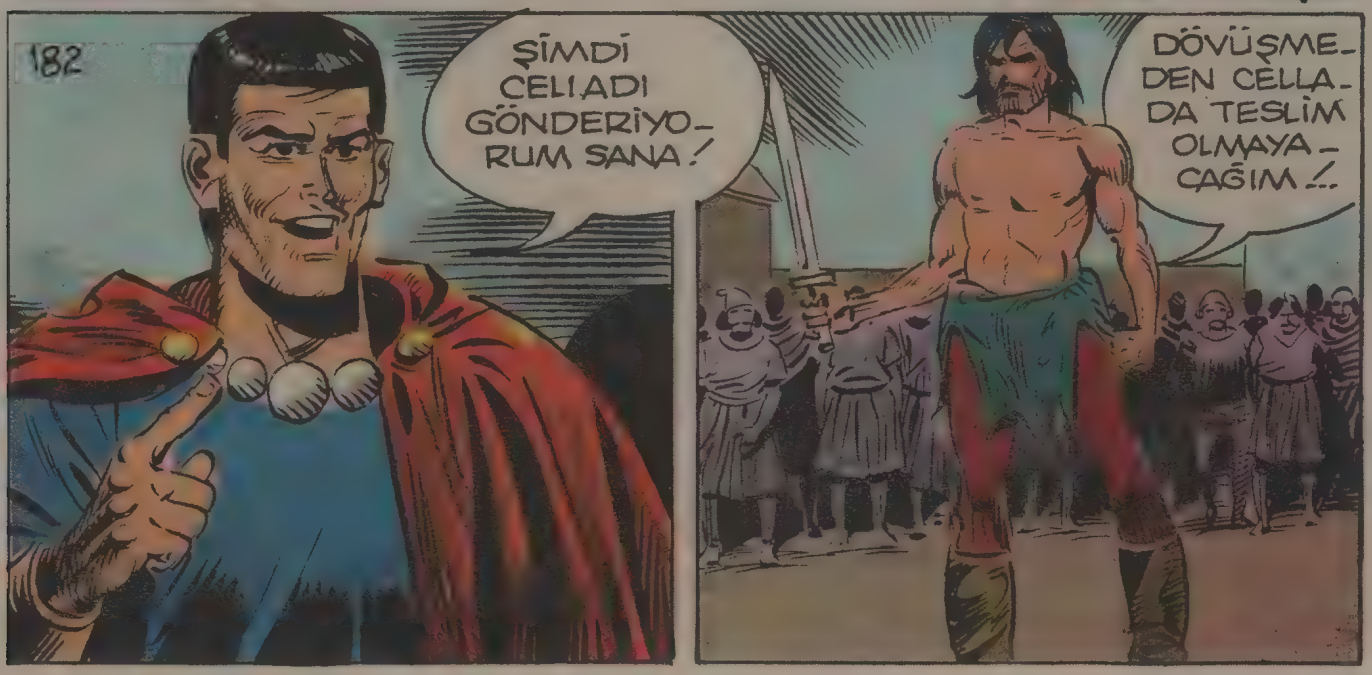

Prens Nikol uğursuz bir şekilde sırıttı:

—Kararınıza saygı duyuyorum... Evet, sonun geldi Kosta.. Şimdi celladı gönderiyorum sana..

Kara Murat,arkadaşının ölüsü üzerinden kalktı.. Hırsla kılıcına sarılarak ayaklarının üzerinde dimdik durdu.. Görmeyen gözlerine rağmen, bütün düşmanlarına meydan okur gibi bir hali vardı.

Dişlerini kinle gıcırdatarak:

—Dövüşmeden cellata teslim olmayacağım! diye mırıldandı.

Bütün sinirleri gerilmiş bir halde, kılıcını sımsıkı tuturak üzerine gelecek celladı beklemeye başladı..

Oysa Prens Nikol ona yeni bir oyun hazırlıyordu..Gerçekten celladı filan yolladığı yoktu..

Askerler, Prens Elen'i elleri ve ağzı bağlı olarak getirip Kara Murat'ın üzerine attılar.

—İşte celladın geldi serseri! Şimdi senin canını alacak!

Kara Murat iki adım geriye sıçrayarak kılıcını salladı..

Prens Elen'in elbisesi yırtıldı.

Genç kız gözleri dehşetle büyüyerek geri kaçtı.. Bağırmak istiyordu ama ağzı o kadar sıkı kapatılmıştı ki, en ufak bir ses bile çıkaramıyordu.

Askerler yakalayıp kızı tekrar Kara Murat'ın üzerine attılar .. Delikanlının kılıcı yine havada vınladı.. Elen son anda eğilerek bu ölüm darbesinden kurtuldu.. Kılıç, saçlarını yalarcasına geçti..

Prens Nikol zalim bir kahkaha atarak haykırdı:

—Kendini iyi savunuyorsun Kosta.. Fakat celladım eninde sonunda senin canını alacak..

Askerler, Prenses Elen'i yine kurbanlık koyun gibi Kara Murat'ın önüne doğru ittiler..

Genç kızın gözlerinden ıstırap yaşları boşalıyordu:

"—Ah, zalimler! Beni sevdiğim adama öldürtecekler!.. Kosta benim, ben.. Elen!" diye bağırmak istedi ama sesi çıkmadı..

Bu işin sonu yoktu.. Mutlaka ölecekti..

Onu düşmanı sanan Kara Murat, sonunda yakalayacak, kılıcıyla ikiye biçecekti..

Askerler Elen'i bu defa o kadar yakına itmişlerdi ki, genç kız kaçamadı...

Devamı Gelecek sayıda

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

17 ARALIK 1986 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK ÇOCUK DERGİSİ ✱ SAYI: 673 ✱ FİYATI: 70 LİRA KDV DAHİLDİR

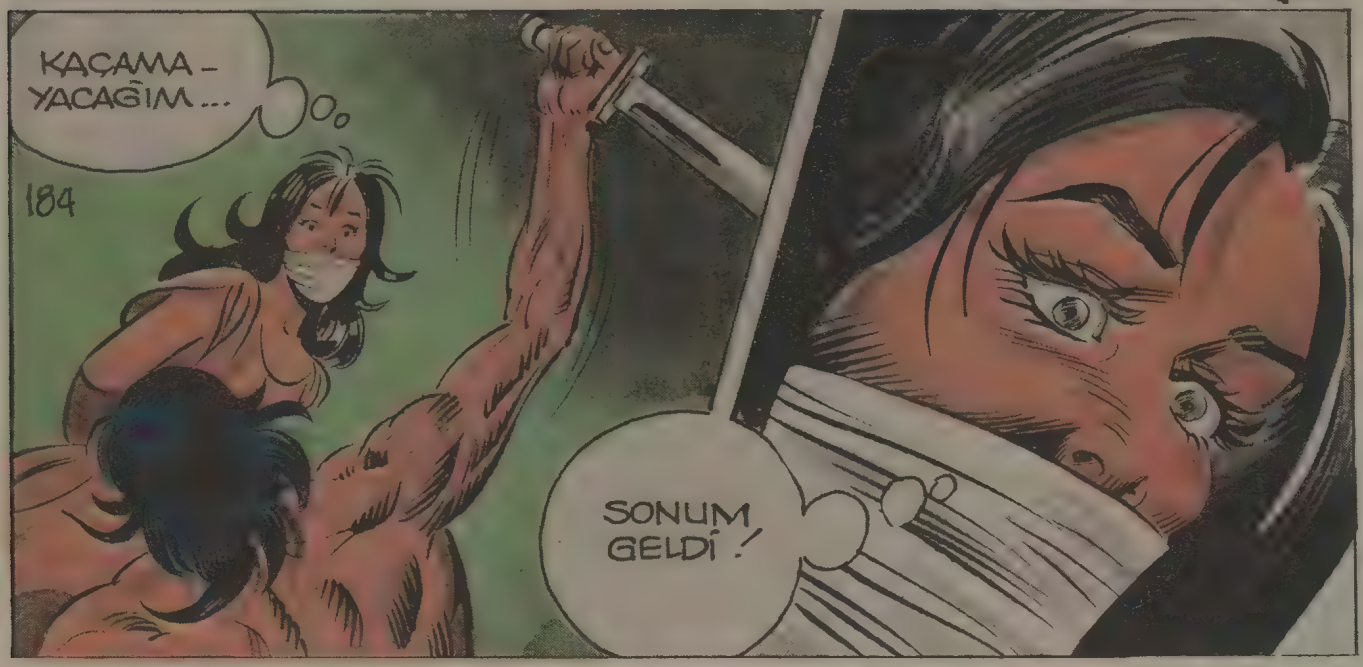

Kara Murat hedefin nerede olduğunu hissetti ve kılıçlı kolunu hızla kaldırdı...

Prens Nikol'un gözleri sadist bir zevkle parlıyordu:

"—İşte şimdi, arkadaşından sonra, sevdiği kadını da öldürecek.." diye düşündü...

Prenses Elen, kalkan kılıcı gördü, kaçamayacağını anladı.. Artık ölüm vakti gelmişti.. Yüreği acıyla burkuldu.. Gözlerini kapadı ve kılıcın kendisini parçalamasını bekledi..

Aynı anda meydanda, kalın bir ses top gibi gürledi:

—Dur Kosta, vurma! Karşındaki Prenses Elen...

Bu ses, Kabasakal'ın sesiydi..

Herkes dondu kaldı sanki.. Prens Nikol'un yüzü öfke ve kinle gerildi..

Kara Murat son anda durdu, yüzünü şaşkın bir ifade kapladı..

Prenses Julya, bu olaya Prens Nikol'dan daha çok öfkelendi.

Gözlerinde ölüm şimşekleri çaktı sanki.. Bir an Kabasakal'a baktı:

—Demek sen de bir hainsin? diye bağırdı..

Dev yapılı adam acı acı güldü:

—Hayır, ben hain değilim.. Zalimlerin elinde oyuncak olmaktan bıkan biriyim. Kosta'ya olan can borcumu ödemek istiyorum..

Prenses Julya ayağını hızla yere vurarak haykırdı:

—Allah kahretsin seni.. Oyunumuzu bozdun ama cezanı çekeceksin..

Zalim Prenses muhafızlara dönerek emretti:

—Yakalayın şu haini!..

Prens Nikol da haykırdı:

—Öldürün!.. Gebertin domuzu!..

Askerler, aldıkları emri yerine getirmek için atıldılar ama aynı anda, sert kayalara çarpan dalgalar gibi kırıldılar..

Midilli'nin en yaman silahşörü olan Kabasakal yıldırım hızıyla kılıcını çekip sağlı sollu darbelerle iki muhafızı cansız yere serdi, diğerlerini ise geri püskürttü:

—Sersemler! Beni kolay ele geçiremezsiniz!

Prenses Julya tepiniyordu:

—Yakalayın! Öldürün! Kaçanın kafasını vurdururum!.

Kara Murat'ın yüzündeki şaşkın ifade kin ve nefrete dönüşmüştü..

Kılıç şakırtılarını duyuyor ama kendisini kurtarmak için vuruşan Kabasakal'a yardım edememenin ıstırabı içinde kıvranıyordu..

Birden..

Bir mucize oldu sanki..

—Aman Tanrım!.. Bu da ne? diye heyecanla titredi..

Kabasakal'ın daha önce söylemiş olduğu sözler geldi aklına... Dev adam "Kör olmadın sen.. Sadece göz kapaklarını yaktım. Birkaç gün sonra görmeye başlarsın!" demişti..

Kara Murat çevresini önce, kalın bir sis perdesi altından bakıyormuş gibi gördü.. Sonra bu sis yavaş yavaş açıldı.. İleride askerlere emirler yağdırmakta olan Prenses Julya'yı hayal meyal görür gibi oldu..

Zalim kadın:

—Öldürün!.. Hiç birini yaşatmayın! diye yırtınıyordu..

Kara Murat:

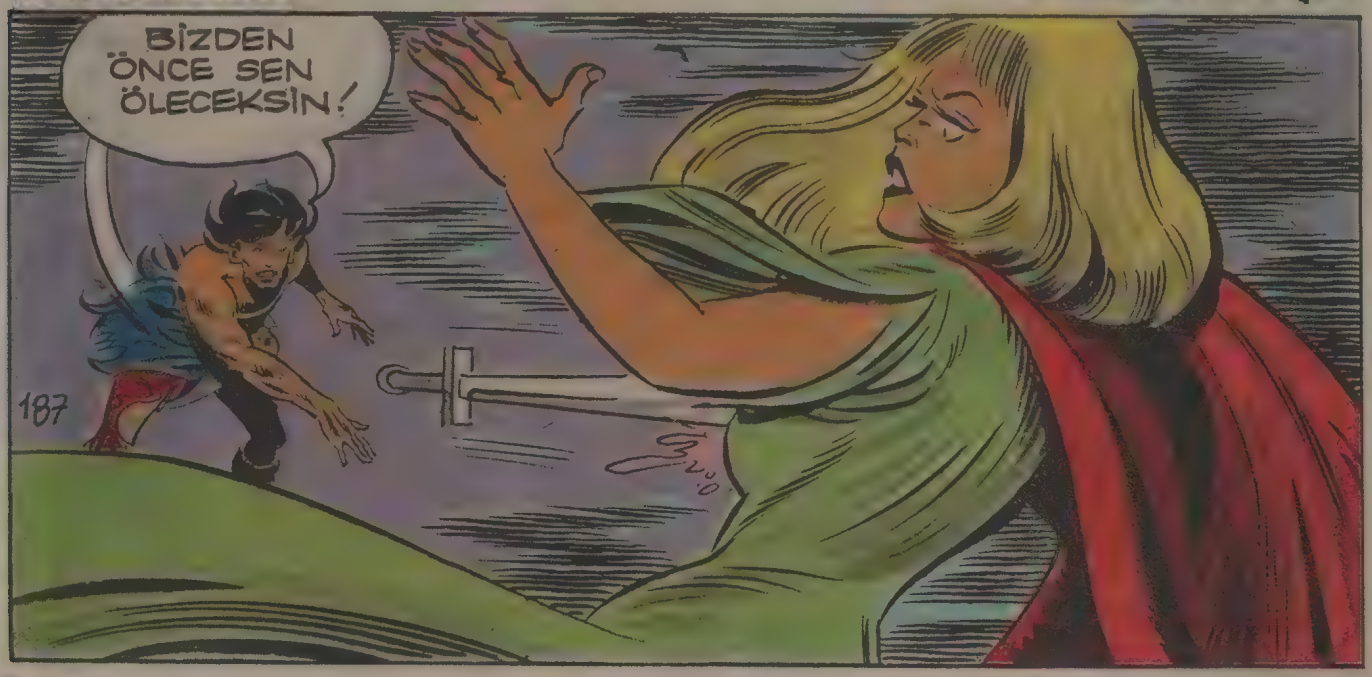

—Bizden önce sen öleceksin! diyerek elindeki, kılıcı kinle fırlattı.. Havada mızrak gibi uçan keskin kılıç tüyler ürpertici bir hışırtı çıkararak Prenses Julya'nın göğsüne saplandı..

Ortalık bir anda karıştı.. Muhafızlar korkunç çığlıklar atarak Kara Murat'ın üzerine saldırdılar.

Göğsünden girip, sırtından çıkan kılıcı iki eliyle tutan Prenses Julya inleyerek yere çöktü.. Parmaklarının arasından oluk gibi kan akıyordu..

Zalim kadın, son nefesinde bile:

—Öldürün onları!.. Yaşatmayın!" diye

inledi ve cansız devrildi.

Kara Murat yavaş yavaş görmeye başlamıştı ama daha kendisini savunacak durumda değildi..

Üzerine sel gibi gelen muhafızlar onu mızrak ve kılıçlarıyla delik deşik edeceklerdi..

İşte o anda, Kabasakal yıldırım gibi yetişti, havada şimşek gibi döndürdüğü kalın kılıcıyla muhafızları ezdi, biçti, geri püskürttü..

Adamlar korkunç bir öfke içinde, ulur gibi haykırdılar:

—Alçak!..Hain köpek!.. Seni de geberteceğiz!..

Kabasakal, askerlerin geri çekilmesinden faydalanarak, Kara Murat ile Elen'i bir kapıdan içeriye itti.

Muhafızlar kendilerini toparlayıp tekrar saldırdıkları vakit kapı çoktan kapanmış ve arkasından kitlenmişti..

Öfkeden kudurucasına atılan adamlar tekmelediler, yumrukladılar, omuz vurdular ama demir kapıyı açamadılar..

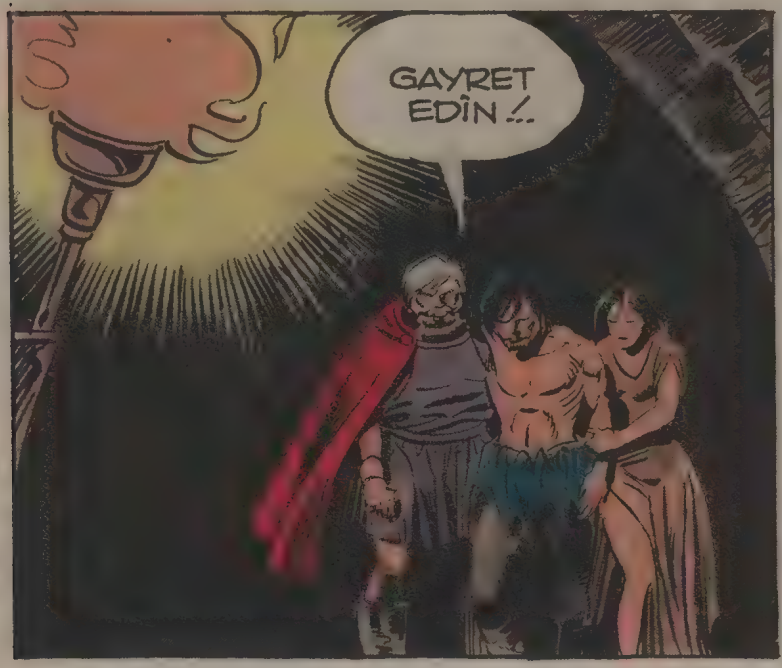

Kara Murat çok bitkin bir haldeydi.. Yaşadığı acı dolu saatler onu sarsmış, tüm enerjisini tüketmişti..

Zindanın rutubetli koridorunda ilerlerlerken Prenses Elen ile Kabasakal ona destek oluyorlardı.

Islak duvarlara asılmış demir halkalara takılan meşaleler koridoru aydınlatıyor, uzaklardan nöbet değiştiren devriyelerin ayak sesleri duyuluyordu..

Prenses Elen endişeli bir sesle:

—Buradan kurtulabilicek miyiz? diye sordu..

Kabasakal sakin ve güvenliydi:

—Yolları iyi biliyorum prensesim.. Fakat muhafızlara yakalanırsak dövüşmek zorunda kalabiliriz.. Bu da bizim sonumuz olur..

Koridorların kesiştiği yerde bir devriyenin geçmekte olduğunu görerek ürperdiler. Üçü de telaşla duvara yapışarak bekledi..

Devriyenin ayak sesleri koridorda yankılar yapıyordu:

—Rap.. Rap... Rap...

Soluk almadan durdular.. Devriye geldi, geçti..

Askerin yürüdüğü yönün aksine saptılar... Elen, yüzünü umutsuzlukla buruşturarak:

—Tanrım.. Şu berbat yerden bir çıkabilsek! diye inledi.

Kara Murat, bütün bitkin haline rağmen, genç kadına bakarak gülümsedi:

—Çıkacağız Elen.. Buradan mutlaka kurtulacağız.. Hiç kuşkun olmasın!...

Kabasakal elini dudaklarına götürerek onları susturdu:

—İleride bir devriye daha var.. Çok dikkatli olalım.. Yakalanırsak bizi hiç acımadan parça parça ederler..

İkinci kavşakta yanan meşalenin altında bir nöbetçi volta atıyordu.. Onun önünden geçmeden kapıya yaklaşmaları mümkün değildi..

Elen, Kara Murat'ı tutarak kuytu bir köşeye çekti.. Delikanlı, o ölüm anında bile, kadının vücudunun ılıklığını ve yumuşaklığını hissetti.. Aşk dolu bir titreyiş gövdesi-

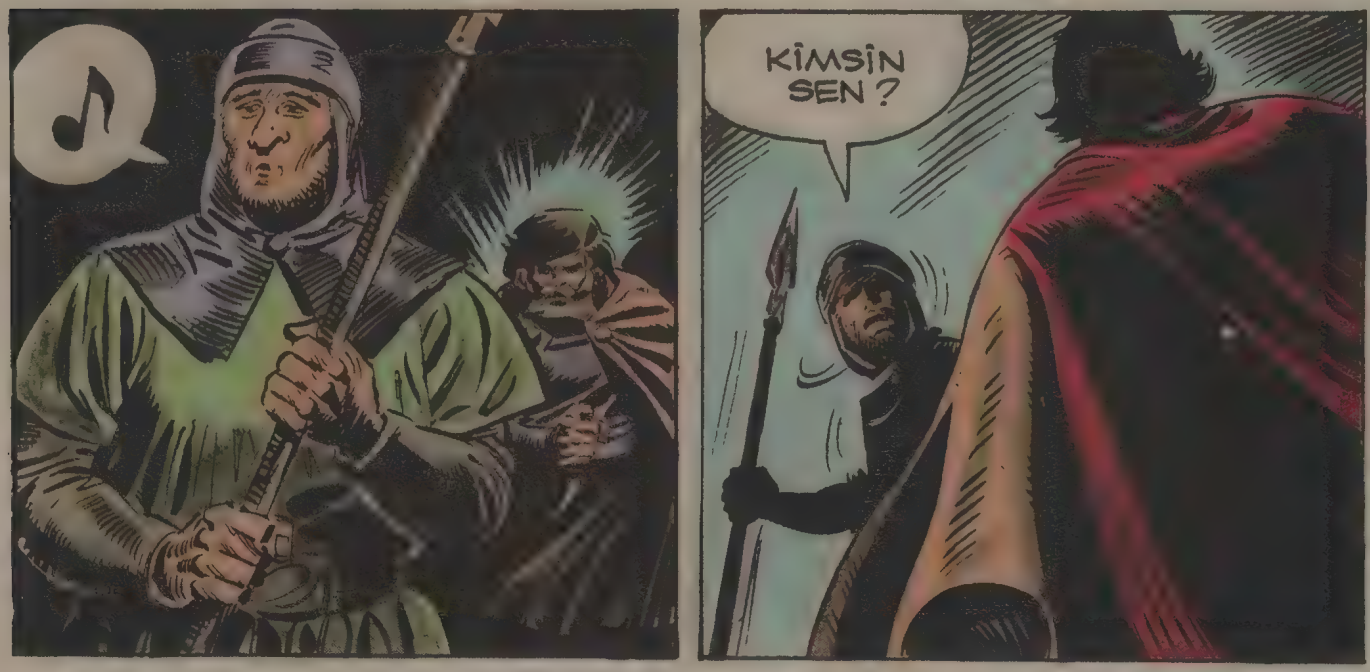

ni sardı.. Bu ona garip bir kuvvet verdi. Canlandı adeta..

Kabasakal, sırtını duvara dayayarak sürtünürcesine yavaş yavaş ilerledi.. Nöbetçi, karanlık koridoru göremediği için, ışığın altında gezinmeye devam ediyor, dudaklarının arasından hafif bir ıslık çıkıyordu.

Birden arkasında duyduğu gürültüyle irkildi, kılıcına sarılarak hızla geri döndü..

Kabasakal'ı karşısında görünce ağzından müthiş bir çığlık çıktı:

—Kimsin sen?..

Devamı Gelecek Sayıda

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

24 ARALIK 1986 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 674 ✱ FİYATI: 70 LİRA KDV DAHİLDİR

GÖK

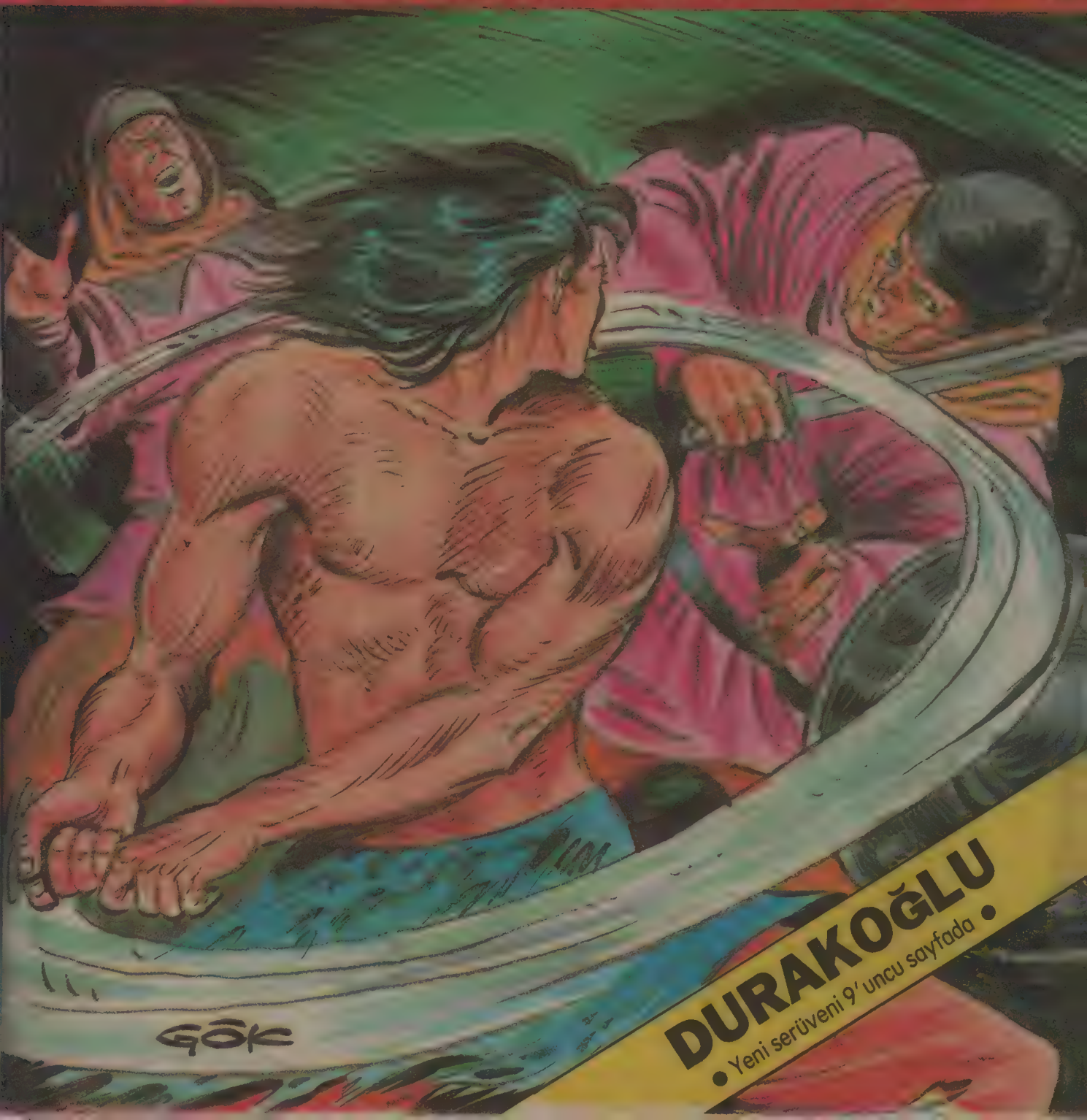

DURAKOĞLU

• Yeni serüveni 9'uncu sayfada •

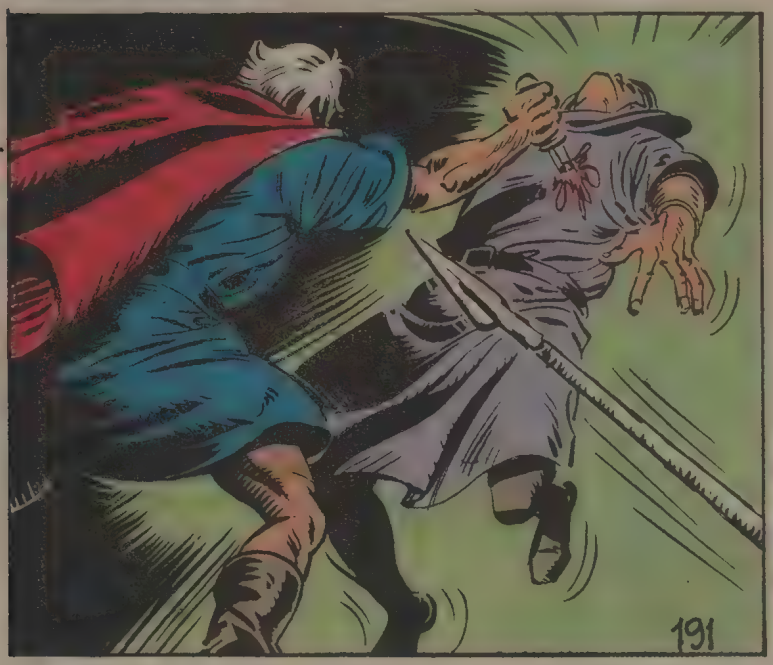

Kabasakal, nöbetçinin üzerine panter gibi atıldı ve elindeki bıçağı olanca hızıyla kalbine sapladı..

Boğuk bir hırıltı duyuldu, bıçağın girdiği yerden kan fışkırdı. Nöbetçi cansız bir külçe gibi yere yığıldı...

Kabasakal geriye dönerek işaret etti:

—Gelin...Bunun işi tamam! Kara Murat ilerledi. Kendini artık daha iyi hissediyordu...

Karanlık koridorda bir süre daha yürüdüler...Her taraf ıssız ve sessizdi..Bu ölüm

geçidi bir türlü bitmek bilmiyordu..

Nihayet yolun sonuna geldiler...Ama henüz kurtulmamışlardı..Çünkü dışarıya açılan kapıda iki nöbetçi bekliyordu..

Kabasakal, daha önce yaptığı gibi, duvara sürünerek sessizce yaklaştı..Terleyen avucunun içinde bıçağın kabzasını sıkıyordu:

"—İşi sessizce halletmeliyim" diye düşündü.

Sarayda kum gibi kaynayan askerlerin en ufak bir gürültüde koridora üşeşeceğini biliyordu.

Kabasakal yaklaştı, yaklaştı ve şimşek gibi bir darbeyle nöbetçilerden birini cansız yere serdi...

Hızla döndü, öteki nöbetçiyi de öldürmek için bıçaklı kolunu savurdu...Fakat ikinci muhafız çevik bir insandı...Hızla yana kaçarak ölüm darbesinden kurtulurken, kılıcını sıyırıp, Kabasakal'ın üzerine atıldı..

Çarpışan kılıçlardan kıvılcımlar fışkırdı, çelik sesleri koridorda şiddetli yankılar yaptı...

Kabasakal ustaca bir hamle ile nöbetçiyi şaşırtıp kılıcını onun karnına gömdüğü

an, koridorun öbür ucundan üç askerin kendilerine doğru koştuğunu görerek titredi:

—Eyvah!..Gürültüyü duydular. Şimdi yandık işte!

Koridor bir anda savaş alanına döndü..Kabasakal bir ölüm makinesi gibi, önüne çıkan muhafızı biçiyor, kanlar içinde yere seriyordu:

—Savulun!..Savulun köpekler!..

Askerler, birer birer vurulup düşüyor ama her düşenin yerine iki kişi birden koşup geliyordu...

Prenses Elen denk olmayan bu dövüşe dehşet içinde baktı...Güzel gözleri iri iri açılmış, yüzünü derin bir umutsuzluk ifadesi kaplamıştı. Kara Murat'a dönerek korkuyla ona sarıldı:

—Kosta...Sevgilim..

Kara Murat, her geçen an gücünün yerine geldiğini hissediyordu.

Elen derin bir ıstırap içinde:

"—Kosta...Sevgilim..sonumuz geldi galiba!" diye inleyince delikanlı sanki birden uykudan uyanmış gibi silkindi, durumu bir anda kavradı..

Kabasakal, nöbetçilerle umutsuz bir ölüm-kalım savaşı yapıyordu....Delikanlı, duvardaki meşaleyi kaparak onun yanında yer aldı..

—Dayan Kabasakal...Şimdi iki kişi olduk!...

Dev adam gülümsedi:

—Kavgaya hoş geldin yiğidim!

Meşaleyi silah gibi kullanan Kara Murat iki muhafızı alevler içinde bıraktı, sonra bir üçüncüsünün üzerine atarak onu da yere serdi..

Fakat askerler bitmiyor, bitmiyordu..

—Tut Kosta!...

Kara Murat, Elen'in yerden alarak kendisine attığı kılıcı havada kaptı ve muhafızların arasına gülle gibi dalarak kendisine kanlı bir yol açmaya başladı..

Tek kurtuluş umutları, asker yığınını yararak geçip kapıya ulaşmaktı...

Tüyler ürpertici sesler koridoru doldurmuyor, yaralıların iniltileri, insanın yüreğini titretiyordu...

Kara Murat ve arkadaşları askerleri

yarıp geçtiler..

Kalabalık bir muhafız grubu, küfürler yağdırarak, tehditler savurarak peşlerinden koşuyordu..

Tüm gücünü toplayarak geçici bir süre için harcayan Kara Murat yine bitkin düşmüştü....Sendeledi...Düşmemek için Elen'e tutundu.

Her yanı kan içindeydi..Askerler arasında kendisine ve arkadaşlarına kanlı bir yol açarken yediği kılıç darbeleriyle o da yaralanmıştı....

Elen, sesi titreyerek bağırdı:

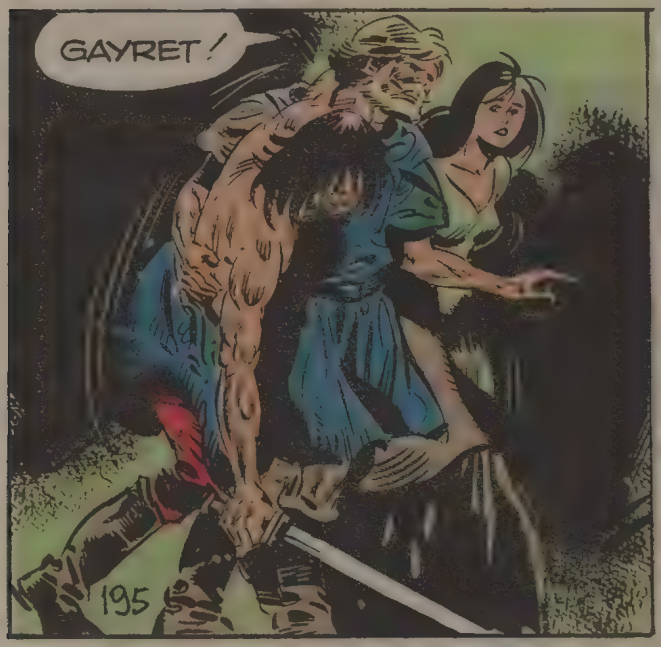

—Kosta! Yaralanmışsın sen!

Kara Murat'ın dudakları acı dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı:

Önemli değil.. Ufak birkaç çizik.. Hepsi o kadar..

Kara Murat yere yığılmak üzereyken Kabasakal onu belinden kavradı, Elen'in yardımıyla sürükledi...

Öfkeli muhafız grubu iyice yaklaşmıştı..

Yakalanmak, ölmek demekti.

Prens Elen:

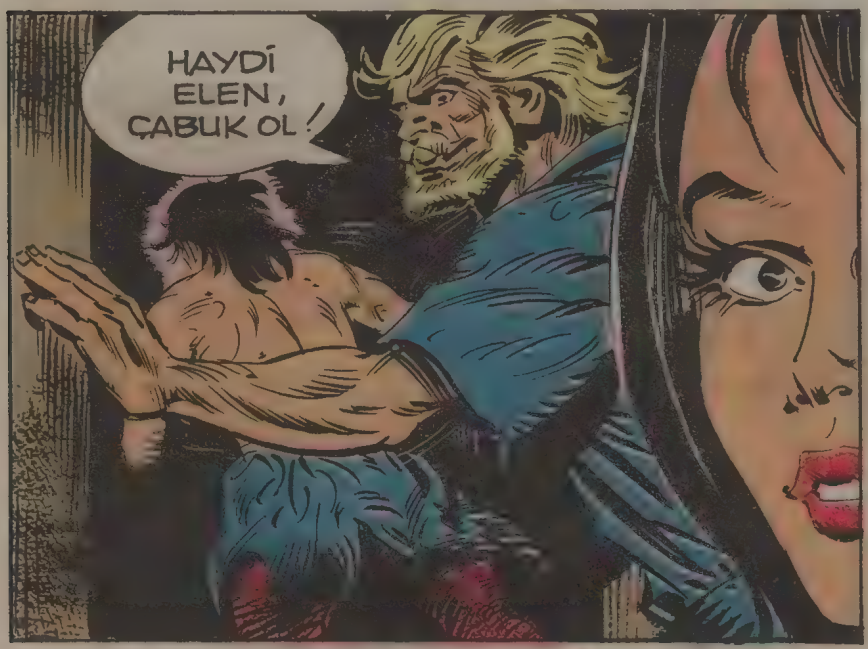

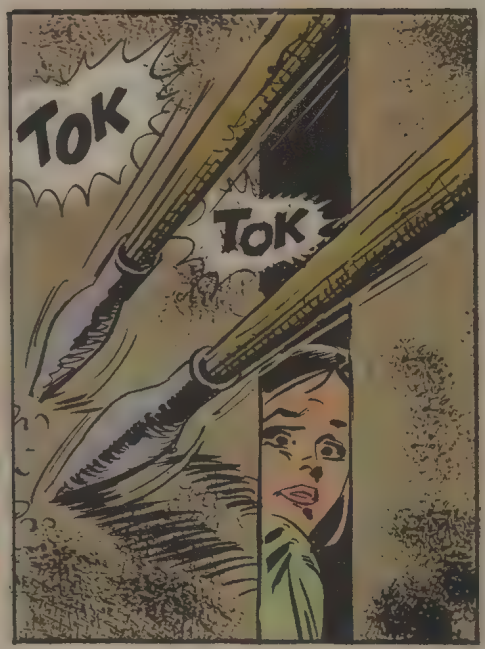

—Kapıya geldik! diye haykırdı...Kabasakal bir bir gayretle atıldı, kapıdan geçti, Kara Murat'ı da çektikten sonra bağırdı:

—Haydi Elen, çabuk ol..

Genç kadın soluk soluğa yanına geldikten sonra Kabasakal demir kapıyı muhafızların yüzüne kapadı, sürgüyü çekti ve derin bir soluk aldı:

—Ohhh! Şimdilik kurtulduk!..

Kızgın nöbetçilerin savurdukları kılıç ve mızraklar kapıya çarpıp, madeni gürültüler çıkararak koridorun taş zeminine düştüler..

KARA MURAT Sahibi İleri Yayınlar Geliştirme ve Gazetecilik A.Ş. adına HALDUN SİMAVİ
Genel Müdür: Kemal KINACI Müessese Müdürü: Berkan KILIÇ
İdare: Alayköşkü Cad. Eryılmaz Sok. Cağaloğlu/İSTANBUL

Kara Murat, sırtını demir kapıya dayayarak soluk soluğa durdu. Yaralı ve bitkindi. Yarasından kanlar akıyordu.

Prenses Elen onun koluna girerek koridorda ilerlemeye çalıştı..

Askerler kapıyı olanca güçleriyle zorluyor, kırmaya çalışıyorlardı... Duvara gömülü demir menteşeler yaylanıyor, sıvalar, taşlar yere dökülüyordu...

Kabasakal hızla çevresine bakındı:

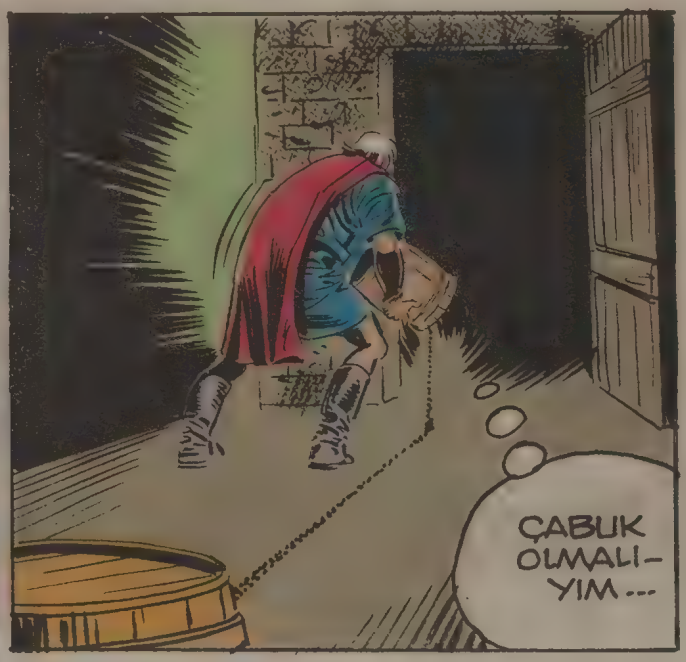

—Bu kapı daha fazla dayanmaz.. Yıkıldığı an işimiz bitik demektir! diye söylenirken birden gözleri sevinçle parladı..

—Barut fıçıları!...Şu kenara dizilen fıçılar barut fıçıları değil mi?

Dev adamın sesi, dudaklarının arasından bir sevinç çığlığı halinde fışkırdı...

Gerçekten koridor bir barut deposu gibiydi.. Kabasakal, barut fıçılarından ikisini demir kapının arkasına yerleştirdi. Sonra bir başka fıçıdaki barutu, ince bir şerit halinde yere dökerek öbür kapıya kadar uzattı...

•Yazışleri Müdürü: YALMAN AKNAR• İLYAY A.Ş. Tesislerinde basılmıştır. •Telefon: 512 00 50

Askerlerin kalın bir direkle dövdükleri kapı yıkılmak üzereydi. Dışarıdan küfür ve tehdit sesleri birbirine karışıyordu. Öfkeli sürü, avlarını ele geçirip parçalamak arzusundaydı..

Kara Murat, Kabasakal ve Elen öbür kapıya vardıkları vakit peşlerindeki askerler demir kapıyı devirmişler ve koridora dolmaya başlamışlardı..

Koridora devrilen demir kapı gümbür gümbür öterken yolun açıldığını gören muhafızların attıkları sevinç çığlıkları duvarlarda kulakları uğuldatan yankılar yarattı.

—Yol açıldı!
—Yakaladık hainleri!
—Artık hiçbir yere kaçamazlar!

Fakat birden, oldukları yerde donakaldılar..

Koridordaki barut fıçılarını görünce hepsi de dehşete kapılarak titredi.

Öbür kapının ağzında duran Kabasakal:

—Gelin.. Gelin rezil herifler! Size güzel bir karşılama töreni hazırladım! diye bağırdı.

Devamı Gelecek Sayıda

Demek hayatta en sevdiğim kadın beni aldatıyor?

— Ne yazık ki öyle efendim...

— Sözlerini doğru olarak kabul etmem için bana delil göstermelisin...

Casusun yüzünü hınzırca bir ifade kapladı:

— Bu gece de sevişiyorlar efendim. Sizi onların yanına götürebilirim...

— Sen onları sevişirken hiç gördün mü?

— Evet... Size doğru haber verebilmek için bunu yapmaya mecburdum. Gizli geçitten konuşmalarını bile dinledim...

— Ne konuşuyorlardı?

— Sevgilinizin vücudu çok beyazmış... Gül kokusu ile vücudunu ovarmış... Siz gül kokusunu çok sever misşiniz...

Çar'ın bakışlarında korkunç bir öfkenin ışıltısı belirdi, boğuk bir sesle sordu:

— Sevişirken bunları mı konuşuyorlar

— Evet efendim... Türk beyi Prenses Aleksandra'ya çok ateşli bir kadın olduğunu da söyledi...

Çar başını salladı:

— Evet öyledir... Peki bu gizli ilişkiyi senden başka bilen var mı?

— Hayır efendim... Benden sonra ilk öğrenen sizsiniz...

— Peki... Arkanı dön ve hiç kımıldamadan bekle.

Casus Vladimir, Çar'ın bu emrine pek anlam veremedi,yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona arkasını dönüp öylece durdu.

O zaman Çar,yavaş yavaş kendisine yaklaştı. Parmaklarının arasında ışıl ışıl parlayan bir hançer tutuyordu. Bunu ansızın, casusun sırtına, kalbinin hizasına kadar sapladı.

FATİH 'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

31 ARALIK 1986 ÇARŞAMBA * HAFTALIK RESİMLİ DERGİSİ * SAYI: 675 * FİYATI 70 LİRA KDV DAHİLDİR

Elinde alev alev yanan meşale vardı.

Muhafızlar daha ne olduğunu anlayamadan, Kabasakal meşaleyi baruta tuttu. İnce şerit halindeki barut tutuşarak yerde kıvılcımlar çıkararak hızla kapıya ilerledi.

Ağızlarından korku dolu acı feryatlar fışkıran muhafızlar paniğe kapılarak geri dönüp kapıya hücum ettiler.. Hepsi de kaçmak istiyordu ama, geriden gelen öteki muhafızlar da içeri girmek istediklerinden sıkışıp arada kaldılar.

Kıvılcımlar koşarcasına, barut fıçılarına yaklaştı.. Bir alev fışkırdı. Korkunç bir patlama bütün sarayı sarstı.

Acı feryatlar, iniltiler, çığlıklar, duvarlar arasında boğuk yankılar yaptı.

Kollar uçtu, kafalar koptu, gövdeler duvarlara yapıştı, kan ve duman her yeri kapladı.

Birkaç dakika sonra koridorda üst üste yığılmış cesetlerden, yavaş yavaş dağılan dumandan ve keskin bir barut kokusundan başka bir şey kalmamıştı.

Bu arada Kara Murat, Kabasakal ve Prens Elen, öbür kapıdan çıkıp çoktan oradan uzaklaşmışlardı bile...

* * *

Midilli Kralı korkunç bir öfke içindeydi. Gözlerinden alevler fışkırıyordu sanki.. Yüzü, fırtınalı bir deniz gibi allak bullak olmuş, öfke içinde kükrüyordu:

—Bu nasıl iştir? Bir serseri tek başına yüzlerce askerimizin arasından nasıl kaçar? Bu kadar adamımızı nasıl öldürür?

Prens Nikol üzgün bir sesle kendisini savundu:

—Kosta yalnız değildi asaletmeap... Ona Prenses Elen ile Kabasakal yardım etti... Kabasakal yolları çok biliyor..

Salonda, ellerini arkasına kavuşturarak sinirli adımlarla dolaşan kral birden hayretle irkilerek durdu, soran bakışlarını Prens Nikol'a dikti:

—Kabasakal ile Prenses Elen mi? Elen neden yaptı bunu?

—Elen, Kosta'ya aşıktı asaletmeap! Şerefini ayaklar altına alarak bir hainin tarafını tuttu.. Kabasakal da aynen onun gibi yaptı.

Kral'ın sesi adeta ulurcasına çıktı, salonda bulunan herkes, bu korkunç sesle titredi:

—Böyle bir suç asla cezasız kalamaz! Derhal yakalayın onları!

—Emredersiniz asaletmeap!...

Kabasakal önde, Kara Murat ile Elen arkada, dehlizden çıktıkları vakit kendilerini denize yakın bir yerde, kayalıklar arasında buldular.

Parlak gün ışığı, Kara Murat ile arkadaşının karanlığa alışan gözlerini bir süre kamaştırdı.

Uzaktan Midilli sarayının silüeti görülü-

yordu. Göğe doğru yükselen burçlarda nöbetçiler sürekli boru öttürüyorlardı. Bu boru sesleri, alarm işaretiydi.

Sesleri duyan her askeri birlik Ada'da sıkı bir araştırma yapacaktı. Bir süre sonra boru sesleri adanın dört bir yanından gelmeye başladı. Sesi duyan askerler, daha ilerideki arkadaşlarına borularıyla durumu bildiriyorlardı.

Her yer karış karış taranmaya başlanmıştı.

Kabasakal:

—Çabuk kaçalım! dedi.

Prenses Elen:

—Kosta yaralı.. Hızlı yürüyemez! diye itiraz etti...

Gerçekten Kara Murat'ın adım atacak hali yoktu ama, olağanüstü iradesi ve inanılmaz direnme gücüyle kendisini zorlayıp ilerlemeye başladı. Kabasakal onun koluna girmiş, yürümesine yardım ediyordu..

Birden, uzaklardan köpek havlamaları duyuldu. Her an yaklaşan bu köpek havlamalarına, küfürler ve homurtular karışıyordu.

Kabasakal, köpek seslerini duyunca, canı sıkılarak durdu, çevreyl gözleriyle taradı, denizle kayalıklar arasına sıkışmışlardı:

—Vay canına! Bu köpekler hesapta yoktu! diye söylendi.

Kara Murat bir süre köpek seslerini dinledikten sonra :

—Durmayalım, dedi. Bu kayalıklarda köpekler izimizi kolay kolay bulamaz. Kaç köpek var?

—Sarayda takip işleri için kullanılan sadece iki köpek var.

—İnşallah izimizi bulamazlar... Allah yardımcımız olsun!...

Kayalıklar arasında dağa doğru tırmanmaya başladılar...

Yol dik, yorucu ve yıpratıcıydı..

Bir su başında Kara Murat bitkin ve perişan bir halde durdu.. Sırtındaki yarası onu çok zorluyordu.. Alnında boncuk boncuk terler birikmişti... Onun yerinde bir başkası olsa, çoktan düşüp bayılırdı...

Prenses Elen elbisesinin eteğinden bir parça yırtarak suya sokup ıslattı..Sonra şefkatle Kara Murat'ın terli alnını sildi.. Hâlâ "Kosta" olarak tanıdığı bu gence iyice aşık olduğunu artık kendi kendine itiraf etmekten çekinmiyordu.

Köpek seslerinin uzaklaştığını duyan Elen:

—Galiba atlattık onları! diye söylendi. Kabasakal acı acı gülümsedi.

—Orası daha belli değil... Peşimizi bırakacaklarını hiç sanmıyorum... Bir ölüm kovalamacası bu.. Onların eline geçmektense canıma kıymayı tercih ederim...

★ ★ ★

Prens Nikol adamlarına çılgın gibi emirler veriyor, kaçakların bir an önce yakalanmasını istiyordu.. Bu onun için çok önemliydi..

KARA MURAT
Sahibi İleri Yayınlar Geliştirme ve Gazetecilik A.Ş. adına HALDUN SİMAVİ
Genel Müdür: Kemal KINACI Müessese Müdürü: Berkan KILIÇ
İdare: Alayköşkü Cad. Eryılmaz Sok., Cağaloğlu/İSTANBUL

Kral'ın gözünde itibarı beş paralık olmuş, hem de için için göz koyduğu Prenses Elen'i, ne idüğü belirsiz bir yabancıya kaptırmıştı.

Nikol, hışımla girdiği bir hanın sahibine,

—**Kaçakları gördün mü?** diye sordu.

Adam ellerini ovuşturarak boynunu büktü:

—**Hayır efendimiz, hiç kimseyi görmedim!**

Prens Nikol:

—**Görmedin ha! Görmedin demek?** diye kükreyerek kamçısını adamın yüzüne vurup,

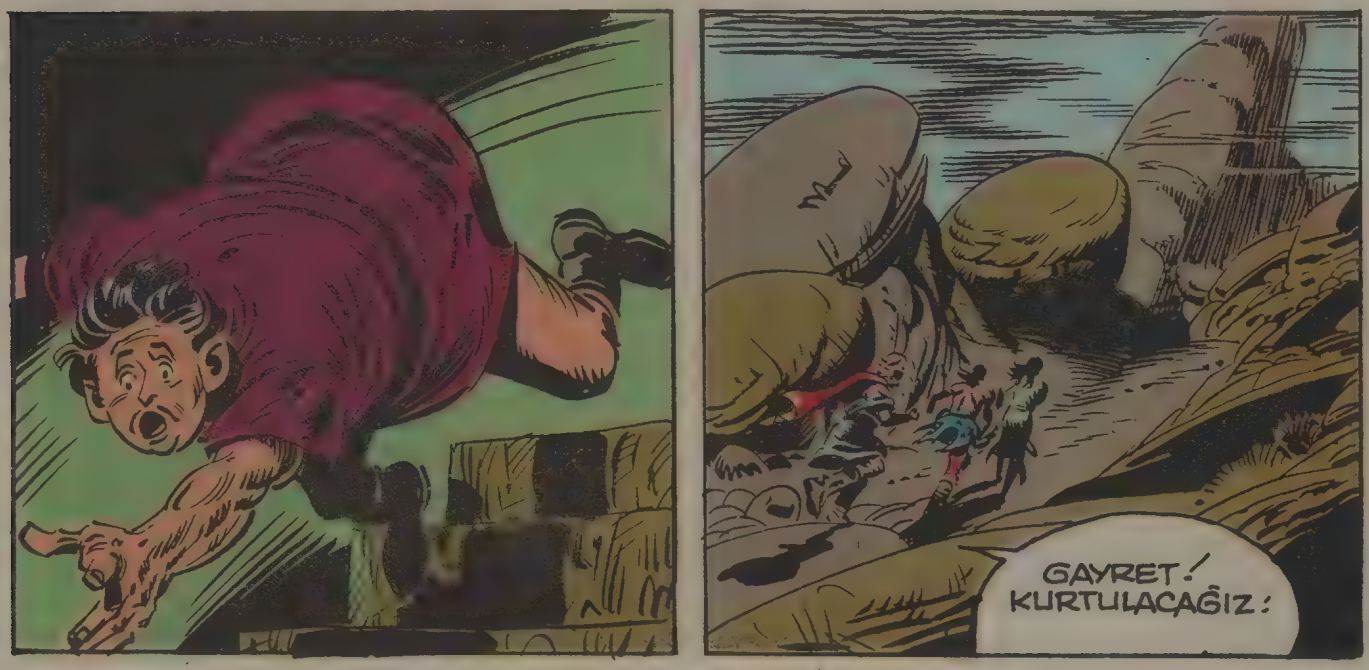

kıpkızıl bir iz açtı.. Kamçının değdiği yerden kan fışkırdı.. Öfkesini alamayan Prens Nikol, hırsla atıldı, adamı bir tekmede merdivenlerden aşağıya yuvarladı.. Zavallı adam merdivenlerden top gibi düşerken tüyler ürpertici acı çığlıklar atıyordu..

Herkes korku ve dehşetle Prens'e bakmaktaydı.. Çılgın adam önüne gelen her şeyi yakıp kavuran bir yangın gibiydi..

Kara Murat. Prenses Elen ve Kabasakal hiç durmamacasına kaçıyor, bir an önce tehlikeli bölgeden uzaklaşmak istiyordu..

•Yazışleri Müdürü: YALMAN AKNAR• İLYAY A.Ş. Tesislerinde basılmıştır. •Telefon: 512 00 50

Yaralarından akan kanlar, Kara Murat'ı çok bitkin düşürmüştü. Dağ yolunda güçlükle ilerliyor, ara sıra Kabasakal'ın omuzuna tutunmak zorunda kalıyordu..

Dik ve kayalık bir yokuşu çıkıyorlardı. Her yanlarından terler su gibi boşanıyor, göğüsleri körük gibi kalkıp inliyordu.

Prenses Elen:

—Daha fazla yürümeyeceğim! diye inleyerek yere çöktü.. Dağ yolundaki çalıların dikenleri elbisesini parça parça etmiş, gözler önüne serilen güzel ve beyaz bacaklarını yer yer yırtarak kanatmıştı..

Kabasakal:

—Biraz daha gayret edin, dedi. Büyük mağaraya geldik sayılır. Bizi burada kimse bulamaz..

Prenses Elen'in kuruyan dudaklarının arasından derin bir inilti çıktı, güçlükle kalkarak Kabasakal'ın arkasından yürümeye çalıştı...

Kara Murat'ın da başı dönüyor, adımlarını güçlükle atıyordu.

On dakika sonra durdular. Kabasakal,

—İşte geldik! dedi.

Önlerinde bir mağaranın deliği vardı.. İki insanın yan yana zorla geçeceği kadar küçük, dar ve karanlık bir delikti bu..

Fakat içeri girince akıl almaz büyüklükte bir mağarayla karşılaştılar.. Sol tarafta iri taşların yan yana konulmasıyla yapılmış bir ocak, sağ tarafta kuru samanlardan oluşmuş iki döşek vardı. Bunlar daha önce mağarada bazı kişilerin kaldığını gösteriyordu. Kabasakal:

—Burayı çok az kişi bilir, dedi. Kosta iyileşinceye kadar bu mağarada kalabiliriz...

biliriz...

Delikten giren gün ışığı, mağarayı kısmen aydınlatıyordu. Kabasakal, topladığı çalı çırpı ile ocakta hemen bir ateş yaktı, üzerine birkaç odun attı, sonra bıçağını ateşe sokup kor haline gelinceye kadar kızdırdı.

Prenses Elen, hayretten büyüyen gözleriyle ona bakıyordu:

—Neden kor haline getiriyorsun o bıçağı?

—Kosta'nın yaralarını dağlayacağım.. Kanamayı durduramazsak ölür...

Devamı Gelecek Sayıda

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

1 OCAK 1981 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK ÇİZGİ-ROMAN DERGİSİ ✻ SAYI: 626 ✻ FİYATI 70 LİRA KDV DAHİLDİR

Vuruşma sırasında kılıçların açtığı yaralardan hala kan sızıyordu..

Kabasakal, ocakta kızgın bir kor haline gelen bıçakla Kara Murat'ın yaralarını bir bir dağladı..

Mağarayı yanık et kokusu kapladı.

Acıyla irkilen koca kahramanın dişleri birbirine kenetlendi sanki.. Ağzından en ufak bir inilti bile çıkmadı.. Ama duyduğu acı öylesine müthişti ki, bayılmadan önce gördüğü son şey, Elen'in kendisine şefkatle sarılışı oldu.

Genç kadın:

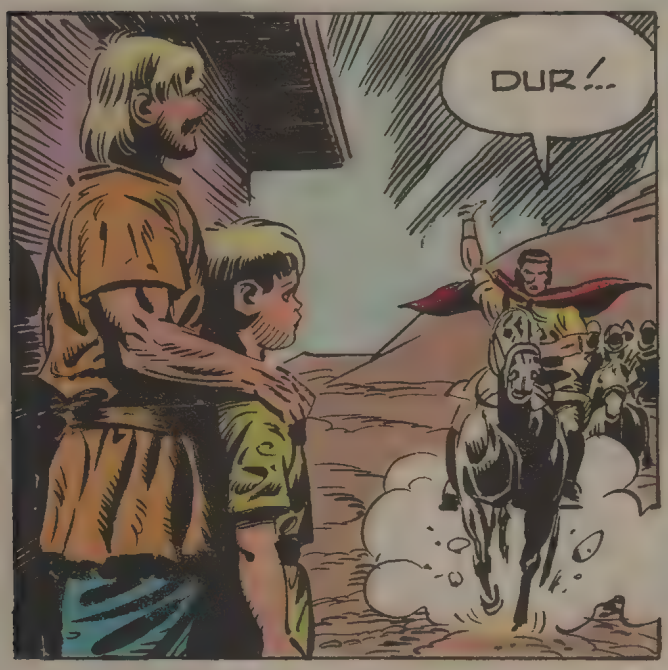

—Sevgilim!... İyileşeceksin! diye fısıldadı sevgiyle...

Bu sırada askerler, bütün Midilli Adası'nı didik didik arıyorlardı.. Akıllarına gelen her yerde bakıyor, insanlara işkenceler yapıyor, kaçakların izlerini bulmaya çalışıyorlardı...

Prens Nikol, elindeki kılıcın tersini bir adamın kafasına indirerek haykırdı:

—Söyle köpek!.. Sen Kabasakal'ı iyi tanırsın.. Nerede olduğunu söylemezsen geberteceğim seni!...

Adam derin bir acıyla inledi.

—Bil..Bilmiyorum efendim.. İnanın ki bilmiyorum..

—Bilmiyorsun ha? Öyleyse geber!

Prens Nikol, bu defa kılıcın keskin yanıyla adamın başına vurarak onu kanlar içinde yere serdi.

Bu korkunç sahneyi gören herkes, dehşet içinde dondu kaldı.

★ ★ ★

Ocaktan yükselen alevlerin kızıl ışıkları mağarayı aydınlatıyordu. Kara Murat hala baygındı.. Prenses Elen onun başucunda

duruyor, elindeki ıslak bezle ateş gibi yanan alnını silerek onun rahatlamasına çalışıyordu..

Kabasakal, mağaradan çıkmaya hazırlanarak:

—Ben yakındaki köye kadar gidip, yiyecek bir şeyler alayım , dedi. Elen gözlerini Kara Murat'tan ayırmadan dev adama cevap verdi:

—Olur.. Fakat geç kalma sakın..

—Merak etmeyin Prenses.. En geç bir saate kadar dönerim..

Kabasakal mağaradan çıktıktan sonra Elen sevgi ve şefkatle Kara Murat'a baktı.. Ne kadar temiz, yiğit görünüşlü ve güzel bir yüzü vardı.. Ona bakarken, kalbini ılık bir duygunun kapladığını ve damarlarında coşkun bir sevgi ırmağının aktığını hissetti sanki..

Eğildi, Kara Murat'ı dudaklarından öptü.. Onu incitmemek için usul usul öpüyor, yumuşak elleri delikanlının vücudunu hafifçe okşuyordu..

Genç kadın:

—Kosta.. Sevgilim.. Ne olur ölme.. Çabuk iyileş.. diye fısıldarken bir mucize oldu sanki...

Kara Murat'ın göz kapakları titredi, dudakları aralandı ve ağzından hafif bir inilti çıktı.

Delikanlının bütün vücudu sızlıyor, kafasının içi fırtınalı bir gün gibi uğulduyordu.

Gözlerini zorla açtı.. Önce her tarafı bulanık gördü.. Karşısında bir kadın vardı. Önce hatırlayamadı. Kimdi bu? Neredeydi? Buraya nasıl gelmişti?

Birden o korkunç kavga ve Prenses Elen aklına geldi...

Saraydan kaçışlarını, dağlarda bir süre yol aldıklarını, bu arada devamlı kan kaybetmekte olduğunu hatırladı. Sonra her şey kafasından silinmişti.

Gözlerinin önündeki sis perdesi yavaş yavaş dağılınca, üzerine doğru eğilmiş olan Prenses Elen'i tanıdı, dudaklarından mutlu bir gülümseme belirdi, mırıldanarak sordu:

—Ben cennette miyim?

Elen tatlı sesiyle cevap verdi:

—Bunu da nereden çıkardın?

Kara Murat bitkin bir halde olmasına rağmen yeniden gülümsedi:

—Kendimi bir meleğin kolları arasında görüyorum da ondan..

Prenses Elen'in yüzü pembeleşti, iri güzel gözlerini utangaç bir ifade kapladı:

—Çok şakacısın Kosta...

Kara Murat'ın sesi ciddileşti.

—Elen.. Seni tekrar görebilmek benim için öyle büyük bir mutluluk ki, anlatamam..

Genç kadın, kalbinin sevinçle çarptığını hissetti, içinden kopup gelen duygularını bastıramadı dudaklarının arasında şu kelime döküldü.

—**Sevgilim..**

Kara Murat'ın yüzünü şaşkın bir ifade kapladı.

—**Sevgilim dedin bana...**

—**Evet...Daha önce de dedim ama baygındın duymadın..**

Kara Murat bir an yaralarını, acılarını, içinde bulunduğu tehlikeleri unutarak genç kadını tutup göğsüne çekti..

İki gencin dudakları sevgiyle birleşti..

Delikanlı o anda ruhunda bir kasırganın dolaştığını hissetti. Görevini hatırladı.

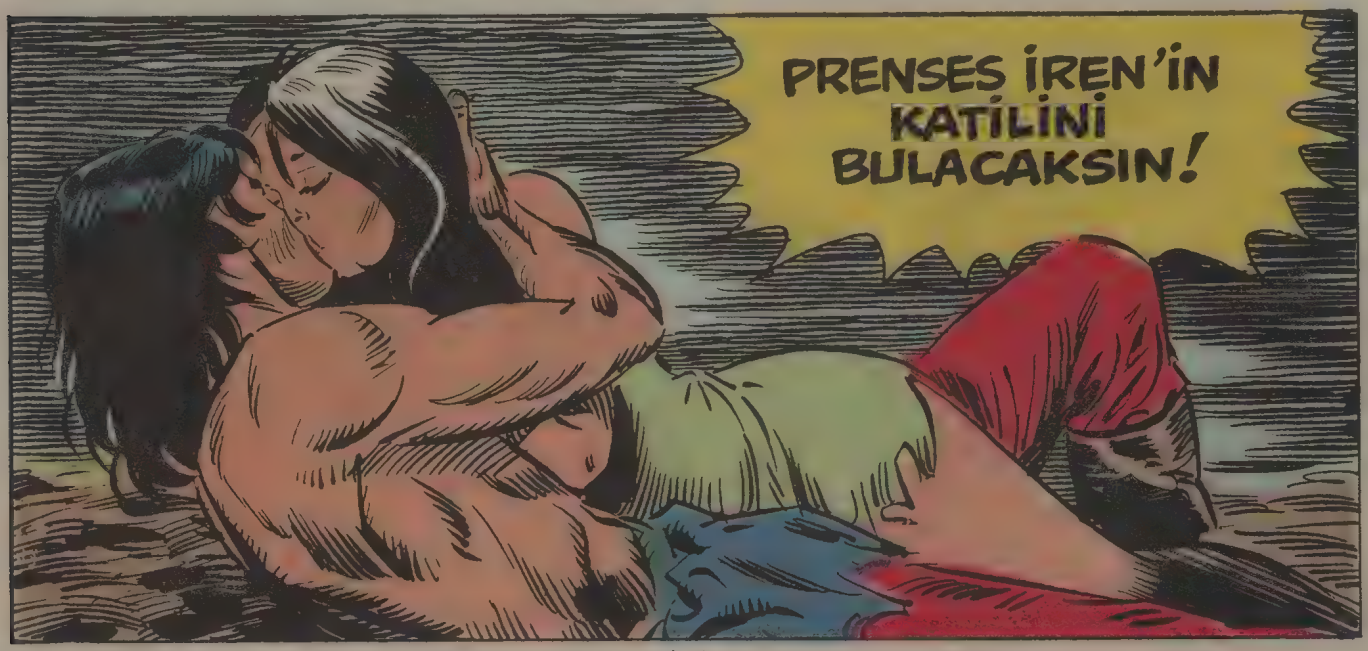

Birden kulaklarını Fatih Sultan Mehmet'in gür sesi kapladı sanki.. Padişah şöyle diyordu: "Bak Kara Murat.. Senden çok önemli bir hizmet bekleriz.. Prenses İren'in katilini bulacaksın. Bulacak ve ona cezasını vereceksin."

Kara Murat kararsızlık içinde bunaldı.. Delikanlı, katilin Prenses Elen olduğunu düşünüyordu.. Bütün izler ve bütün deliller İren'i kardeşi Elen'in öldürdüğünü gösteriyordu çünkü..

Kara Murat'ın kalbini derin bir sızı kapladı.. Sevdiği kadına nasıl ceza verecekti?

Aşkı ile görevi arasında bocalıyordu.

KARA MURAT Sahibi İleri Yayınlar Geliştirme ve Gazetecilik A.Ş. adına HALDUN SİMAVİ
Genel Müdür: Kemal KINACI Müessese Müdürü: Berkan KILIÇ
İdare: Alayköşkü Cad. Eryılmaz Sok. Cağaloğlu/İSTANBUL

Bu sırada korkunç takip devam ediyordu.. Prens Nikol, kaçakları bulamamanın öfkesiyle kuduracak gibi oluyor , adamlarına emir üstüne emirler yağdırıyordu.

—Onları mutlaka yakalamanız lazım.. Yoksa size öyle bir ceza veririm ki, dünyaya geldiğinize pişman olursunuz!

Nikol'un komutasındaki birlik izleri takip ederek dağın yamacındaki kavşağa kadar geldi. İzler orada birdenbire karışıyordu. Kafile ikiye ayrıldı. Bir kısmı ilerideki ağaçlıklara doğru atlarını sürerken bir kısım asker de dağ yoluna saptı. Bu sarp ve çetin patika gizli mağaraya giden yoldu..

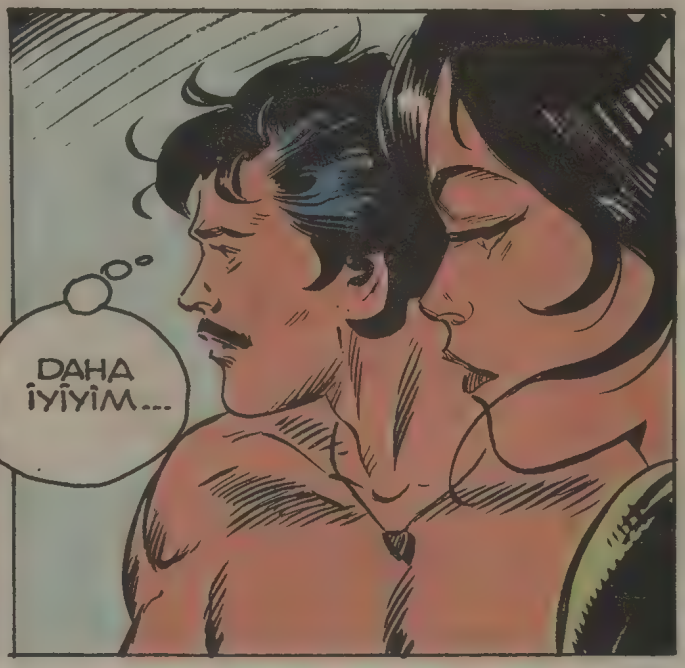

★ ★ ★

Kara Murat biraz daha iyileşmişti..

Mağaranın dışına çıkıp dolaşmak istedi. Yakında gürül gürül akan suyun başına oturdular.. İleride, Ege denizinin maviliği, göz alabildiğine uzanıyordu..

Prenses Elen, hala Kosta olarak tanıdığı Kara Murat'a derin bir sevgiyle baktı..

Ona adeta tapıyordu.

•Yazışleri Müdürü: YALMAN AKNAR• İLYAY A.Ş. Tesislerinde basılmıştır. •Telefon: 512 00 50

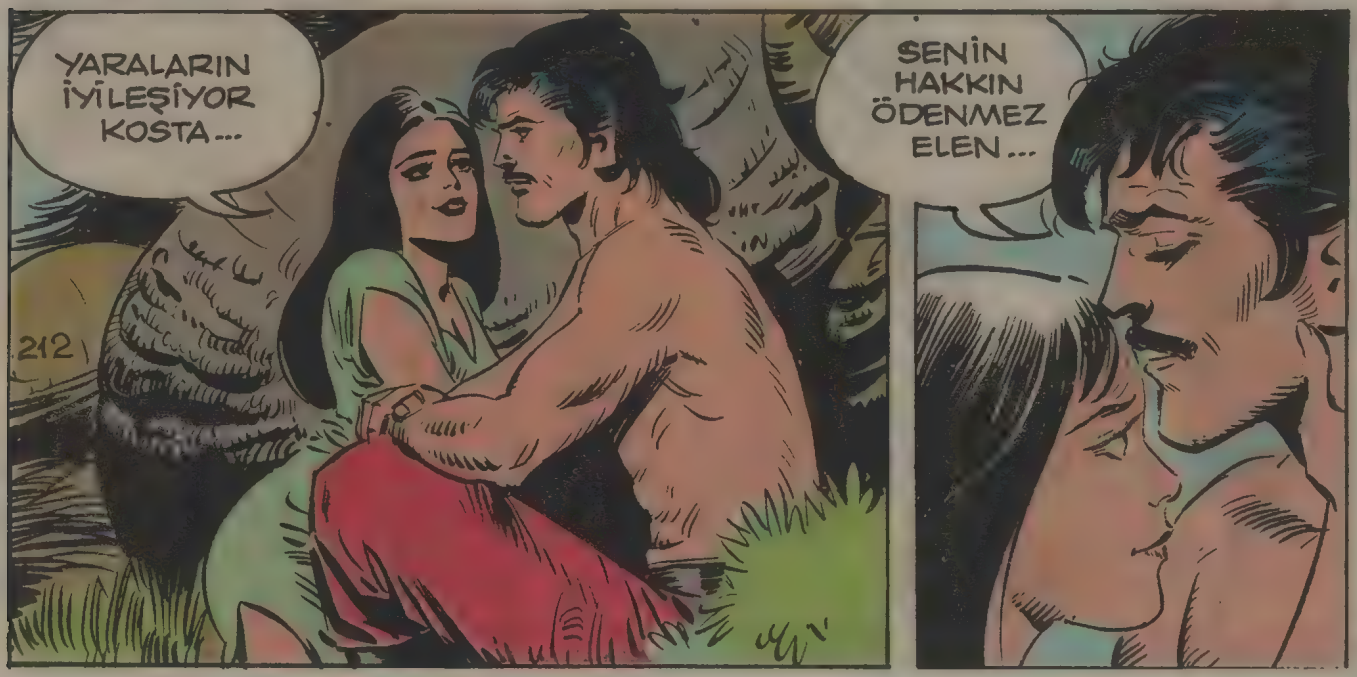

Elini uzatarak parmaklarının ucuyla Kara Murat'ın göğsüne dokunup gülümsedi:

—Yaraların iyileşiyor.. Kosta..

Kara Murat da ona aynı sevgiyle baktı.. Bakışları bir öpüştü sanki..

—Benim için katlandığın fedakarlığı düşünüyorum da.. Senin hakkın ödenmez Elen..

—Böyle konuşma lütfen.. Seviyorum seni.. Sen bana dünyanın en büyük mutluluğunu verdin..

—Teşekkür ederim.

—Tek dileğim hep yanında olmak, senden hiç ayrılmamak..

Birden genç kadının yüzünü derin bir hüzün gölgesi kapladı.

—İçimde bir korku var Kosta. Sanki mutluluğumuz bozulacak gibi...

Bu sözler, Kara Murat'ı daldığı alemden uyandırdı sanki.. Yüzü gerildi, bakışları kıvılcımlandı.. Kulaklarında Fatih Sultan Mehmet'in sesi yankılandı:

"—Bu gördüğün, Prenses İren'i öldüren bıçaktır. Ona kıyan hain ellerin Midilli'de olduğunu öğrendik.. Katili bulup, cezasını ver!"

Kara Murat'ın yüreğinde iki ayrı duygu çarpışıyordu. Biri aşk, diğeri ise görev duygusuydu. Düştüğü bunalımın pençesi altında kalbi ezildi, yüzü asıldı.. O anda:

"İren'in katili Elen mi acaba?" diye düşünüyordu. Bütün deliller, sevdiği kadının aleyhindeydi çünkü..

★ ★ ★

Prens Nikol, yanında ve arkasında tepeden tırnağa silahlı askerlerle at sırtında dağ yolunu tırmanıyordu. Yüzünde korkunç ve zalim bir ifade vardı:

—Galiba yakalayacağız! İzler bizi onlara götürüyor..

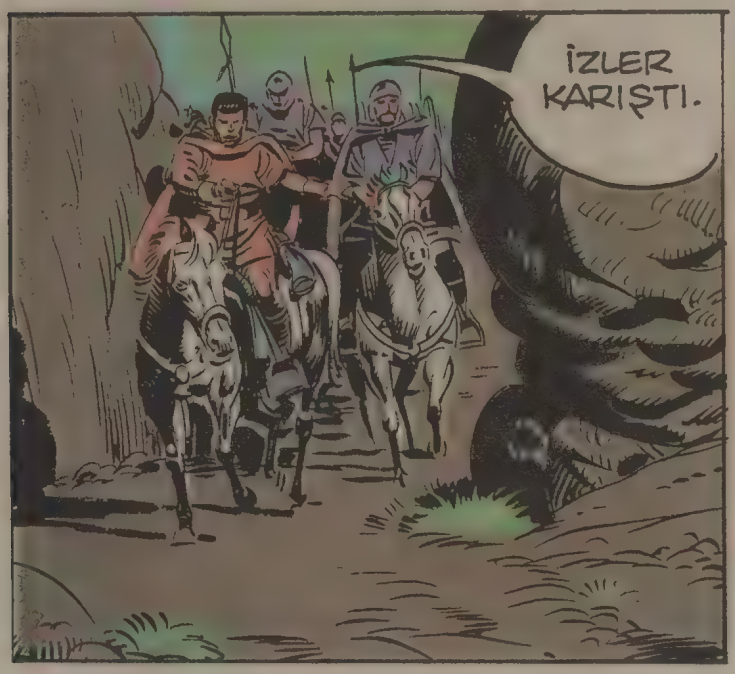

Bir süre daha ilerledikten sonra Prens Nikol yolun ikiye ayrıldığını görerek kararsızlıkla durdu:

—İzler karıştı.. Hey Mavro.. Sen askerlerin yarısını alıp sağdan git.. Ben öbür yolu izleyeceğim..

Mavro adındaki subay:

—Emredersiniz efendim, diyerek atını sürdü. Askerlerden kalabalık bir grup onun peşinden gitti...

★ ★ ★

Bu sırada Kara Murat mağarada uyuyordu..

Devamı Gelecek Sayıda

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

14 OCAK 1987 ✱ ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK ÇOCUK DERGİSİ ✱ SAYI: 677 ✱ FİYATI: 70 LİRA KDV DAHİLDİR

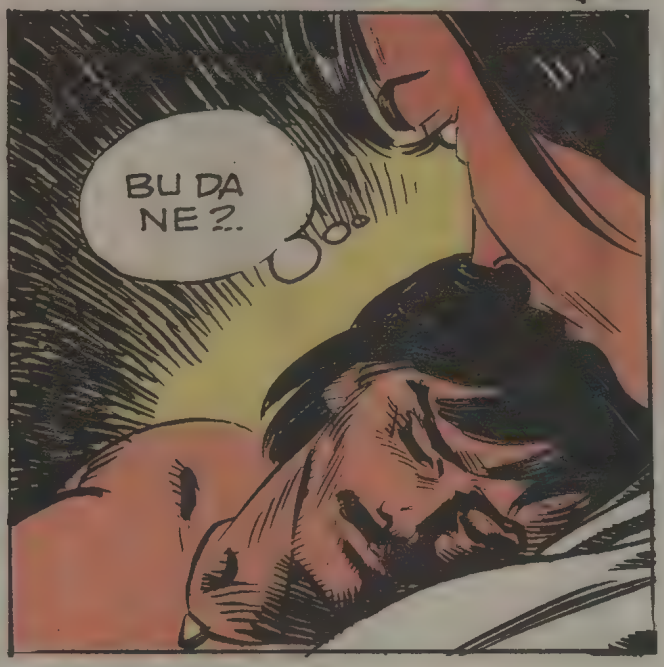

Ocaktaki ateşin ışıkları yüzünü aydınlatıyor, Elen başucunda hayranlıkla delikanlıyı seyrediyordu:

—Tanrım.. Ne kadar seviyorum onu.. Böyle bir aşkın var olabileceğini hiç bir zaman düşünmemiştim..

Elen, Kara Murat'ın üzerini, elindeki pelerinle örtmek için eğildi. Birden gözleri, delikanlının boynuna saplandı kaldı sanki...

—Bu da ne?

Genç adamın boynunda bir muska asılıydı. Elen bu muskayı nasıl olup da daha

önce görmediğine şaşırdı.. Derin bir merak içinde eğilip aldı, kararsız bir tavırla parmaklarının arasında çevirdi..

—İçinde ne var acaba?

Derin bir merak, Elen'in kalbini kemiriyordu. Sonunda dayanamayıp açtı.. Birden dondu kaldı sanki.. Gözleri dehşet içinde açıldı:

—Aman Allahım! Bu, Arap harfleriyle yazılmış Türkçe bir yazı.

Kosta'nın boynundaki muskada Türkçe yazının ne işi vardı? Elen'in merakı, bir yangın gibi yüreğini kavurmaya başlamıştı.

Kaşlarını çatarak bir elindeki kağıda, bir Kara Murat'a dikkatle baktı. Yüzü kuşkuyla dolmuştu.. Birden, yazının altında Türklerin padişahının tuğrasını görünce iliklerine kadar ürperdiğini hissetti.. Şimdi, bütün vücudu heyecandan tir tir titriyordu.

Elen, iyi bir öğrenim gördüğü için Türkçe okuyup yazmasını biliyordu.. Satırlara hızla göz gezdirdi.

"İş bu fermanımın gösterilmesi halinde, Kara Murat nam yiğidime her türlü kolaylığı yapın.. Yardımlarınız asla karşılıksız kal-

maz.. Fatih Sultan Mehmet Han."

Prenses Elen'in yüzü dehşet ifadesiyle karmakarışık olmuştu. O an kulaklarını korkunç uğultular kapladı, dünya başına yıkıldı sanki.

Gözleri dönüyor, bayılmamak için kendisini güç tutuyordu.

Demek ki sevdiği adam " Kosta " değil "Kara Murat" adında bir Türk'tü.. Bu nasıl olurdu? Derin bir nefret duyduğu halde bir Türk'e aşık olabilir miydi? Kalbinde onlara karşı sönmeyen bir kin vardı. Böyle olduğu halde bir Türk'ü sevebilir miydi?

Prenses Elen, uyumakta olan Kara Murat'a nefretle baktı.

—Alçak adam! diye mırıldandı.. Kendisini Kosta diye tanıtarak beni aldattı. Alay etti benimle.. Küçük düşürdü, yalan söyledi, kalbimi çaldı, her kötülüğü yaptı..

Genç kadın öfkeyle uzandı ve Kara Murat'ın belindeki Bizans kamasını çekip aldı..

—Öldüreceğim onu! İntikamımı alacağım!

Elen'in kalbi öylesine yoğun bir kinle doluydu ki, o anda delikanlıyı dilim dilim doğrasa içinde en ufak bir sızı duymazdı..

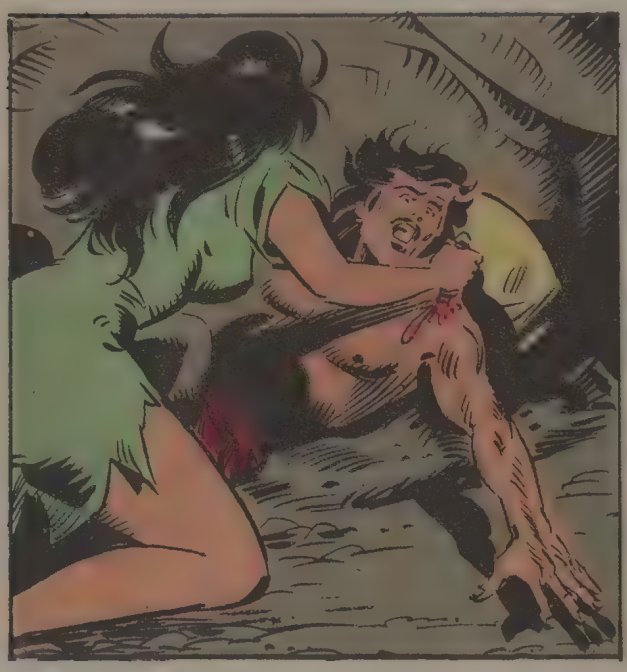

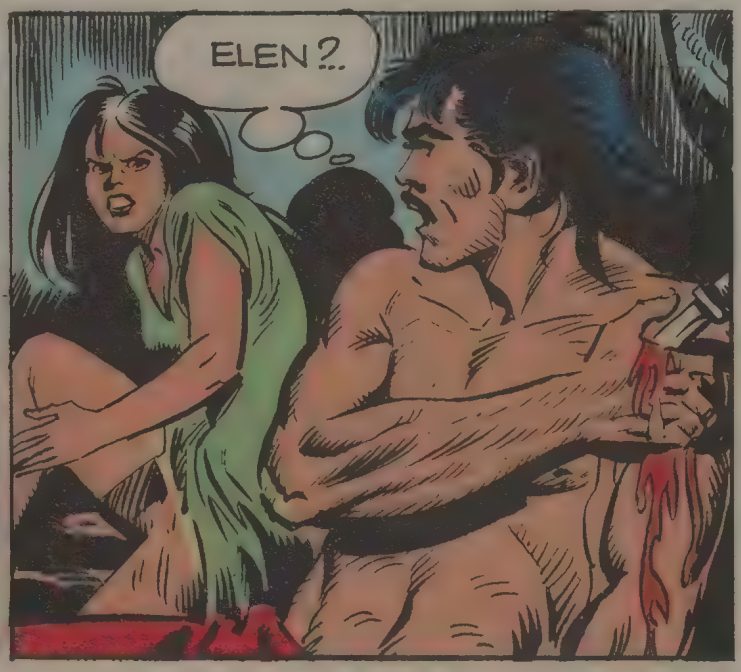

Bıçakla kolu hızla havaya kalktı ve şimşek gibi indi..

Hançer, alevlerin kızıllığında parladı bir an.. Sonra Kara Murat'ın omuzuna saplandı..

Elen'in kolu son anda titremiş ve bıçak hedefini şaşırarak Kara Murat'ın kalbi yerine omuzuna saplanmıştı..

Delikanlı derin bir acı içinde sıçrayarak uyandı..

Omuzuna doğru götürdüğü eli bir anda kan içinde kaldı.. Ne vardı? Ne olmuştu böyle?

Elen'i görünce daha da şaşırdı.

Genç kadın kendisine kin ve nefretle bakıyordu.

Bizans bıçağı omuzuna saplanıp kalan Kara Murat acıyla inledi:

—Elen, niçin öldürmek istedin beni?

Genç kadın adeta kükredi:

—Alçak!..Bizanslı değilsin sen.. Türksün.. Adın Kosta değil Kara Murat.. Fatih'in Fedasi Kara Murat..

Delikanlı duyduğu şiddetli acıya rağmen büyük bir çaba sarfederek doğrulmak istedi:

—Dur Elen, beni dinle..

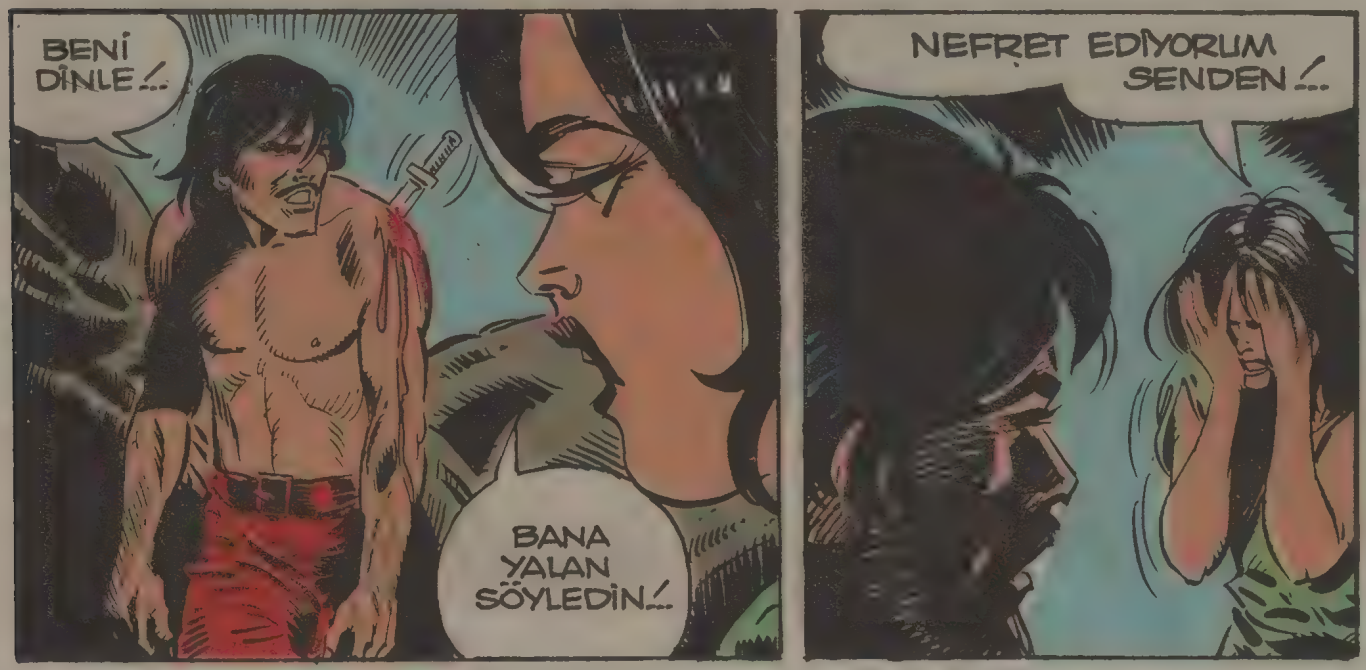

Genç kadın derin bir hayal kırıklığı içinde çığlıklar atarak onu suçlamaya devam etti:

—Bana yalan söyledin. Beni hiçbir zaman sevmedin.. Artık inanmıyorum.. Ne sevgine, ne aşkına.. Gururumla oynadın.. Beni küçük düşürdün. Nefret ediyorum senden..

Kara Murat bir şeyler söylemek istedi ama Elen onu dinlemedi bile..

Elleriyle yüzünü örtüp, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı:

Nefret ediyorum senden.. Nefret ediyorum..

Ayağa kalktı, koşarak mağaranın kapısına doğru kaçtı. Bir yandan da hala "Nefret ediyorum " diye haykırıyordu.

Kara Murat yarasından kanlar akarak kalktı, sendeleyerek onu takip etti. Bizans kaması hala omuzuna saplanmış halde duruyordu:

Elen önden,Kara Murat arkadan,peşpeşe mağaradan çıktılar.. Birden.. İkisi de dehşete kapılarak zınk diye duruverdi.

Muhafız subayı Mavro'nun komutasındaki askerler karşılarına dikilmişlerdi..

Kara Murat umutsuzluk içinde:

—Eyvah! Şimdi mahvolduk işte! diye söylendi..

Tek başına, bu yaralı haliyle muhafızlara nasıl karşı koyacaktı?

Komutan Mavro kaba bir kahkaha atarak askerlere emretti:

—Siz kızı yakalayın. Ben casus Türkün icabına bakarım..

Subay, kalın kılıcını çekip, Kara Murat'ın üzerine atıldı.. Delikanlının yaralı olması adama büyük cesaret vermişti.. Böyle belalı birini öldürerek ün yapmak istiyordu.

KARA MURAT Sahibi İleri Yayınlar Geliştirme ve Gazetecilik A.Ş. adına HALDUN SİMAVİ
Genel Müdür: Kemal KINACI Müessese Müdürü: Berkan KILIÇ
İdare: Alayköşkü Cad. Eryılmaz Sok. Cağaloğlu/İSTANBUL

Prenses Elen, çevresini saran askerlere hiç direnmedi.. Korkuyla Kara Murat'a bakıyordu.. Yüzündeki nefret ifadesi kaybolmuş, yerini derin bir endişe almıştı..

Usta bir silahşör olan Komutan Mavro saldırırken, Kara Murat güçlükle kılıcını çekti..

Elen'in sapladığı bıçak hâlâ omuzunda duruyor, yaradan devamlı kan akıyordu..

Buna rağmen, Komutan Mavro'nun kılıcını havada çeldi ve aralarında amansız bir ölüm-kalım savaşı başladı.

Kara Murat kendisini güçlükle savunuyor, her an biraz daha güçten düşüyor, tükeniyordu.

Muhafızlar, Komutan Mavro'nun yırtıcı bir kaplan gibi peşpeşe saldırarak Kara Murat'ı güç durumda bırakmasını zevkle seyrediyorlardı..

Prenses Elen ise derin bir ıstırap içindeydi:

—Hepsi benim yüzümden oldu.. Onu ben yaraladım.. Onun sonunu ben hazırladım.. Tanrım!.. Affet beni diye inliyordu.

•Yazışleri Müdürü: YALMAN AKNAR• İLYAY A.Ş. Tesislerinde basılmıştır. •Telefon: 512 00 50

Sevdiği adamı ölüme terk etmenin acısı Elen'in yüzüne yansıyor, bakışlarını sınırsız bir keder bulutu kaplıyordu..

Askerler sevinç içinde, Mavro'yu alkışlıyordu:

—Yaşa komutan!..

—Vur.. Vur.. Elin dert görmesin!..

—Gebert haini!..

Komutan Mavro, adamlarının bu çığlıklarıyla daha da coşuyor, ölüm hamlelerini sıklaştırıyor havada şimşek gibi ışıltılı daireler çizen kılıcı, sağdan, soldan, her yandan

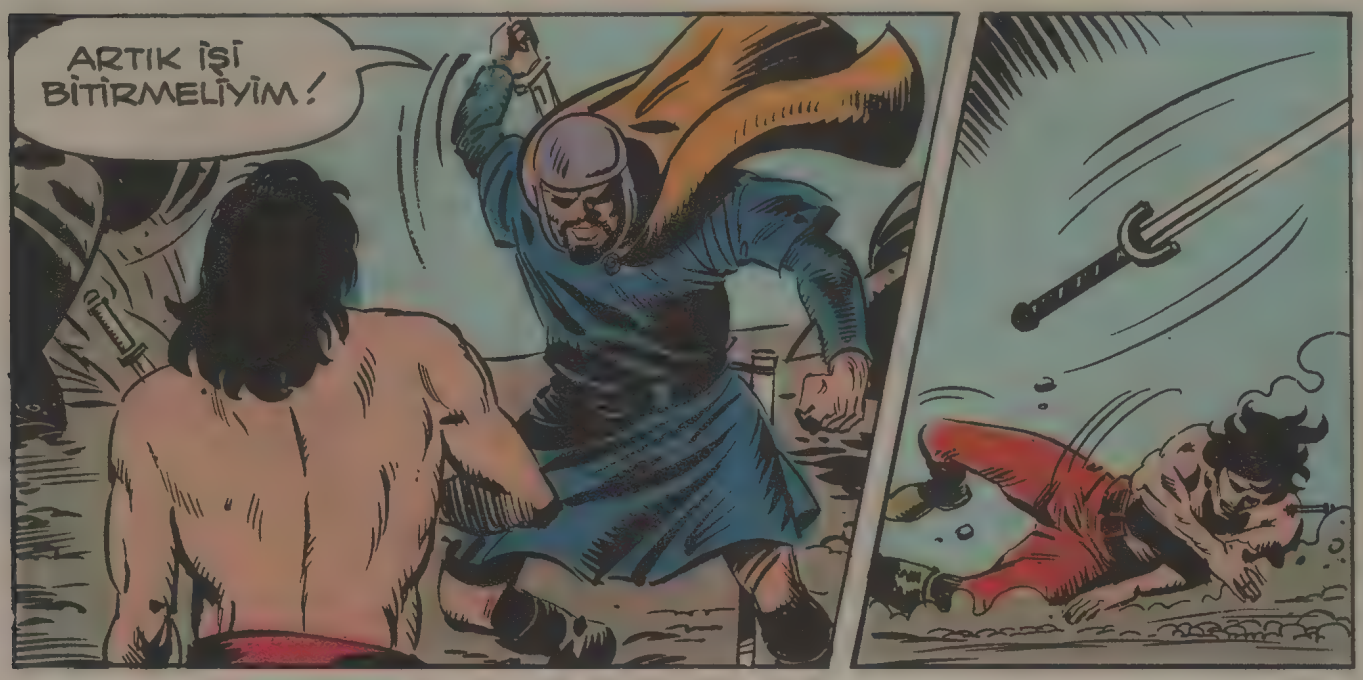

Kara Murat'ın üzerine iniyordu..

Delikanlı, bu korkunç saldırıları güçlükle karşılıyor, bir süre sonra kendisini savunamaz hale geleceğini anlıyordu.

Komutan Mavro, yüzünde zafer gülümsemesiyle yeniden atıldı. Artık işi bitirmek istediği anlaşılıyordu.. Kara Murat geriye sıçrarken ayağı iri bir taşa takıldı, meyilli bir yardan aşağıya yuvarlandı.. Düşüş oldukça sertti.. Kılıcı bir yana, kendi bir yana gitti..

Prenses Elen, gözleri dehşetle büyüyerek:

—Eyvah! diye haykırdı..

Komutan Mavro acımasızca atıldı:

—İşin bitik kabadayı!.. Şimdi seni geberteceğim!

Prenses Elen fırlayıp Komutan Mavro'ya engel olmak istedi ama askerler onu tutarak ters yöne sürüklediler. Genç kadın derin bir acı içinde haykırdı:

—Yalvarırım öldürme onu!

Eskiden, Prensesin her sözünü bir emir olarak kabul eden Komutan Mavro, bu defa ona aldırış bile etmedi, dudaklarında vahşi bir gülümsemeyle Kara Murat'ın üzerine gitti:

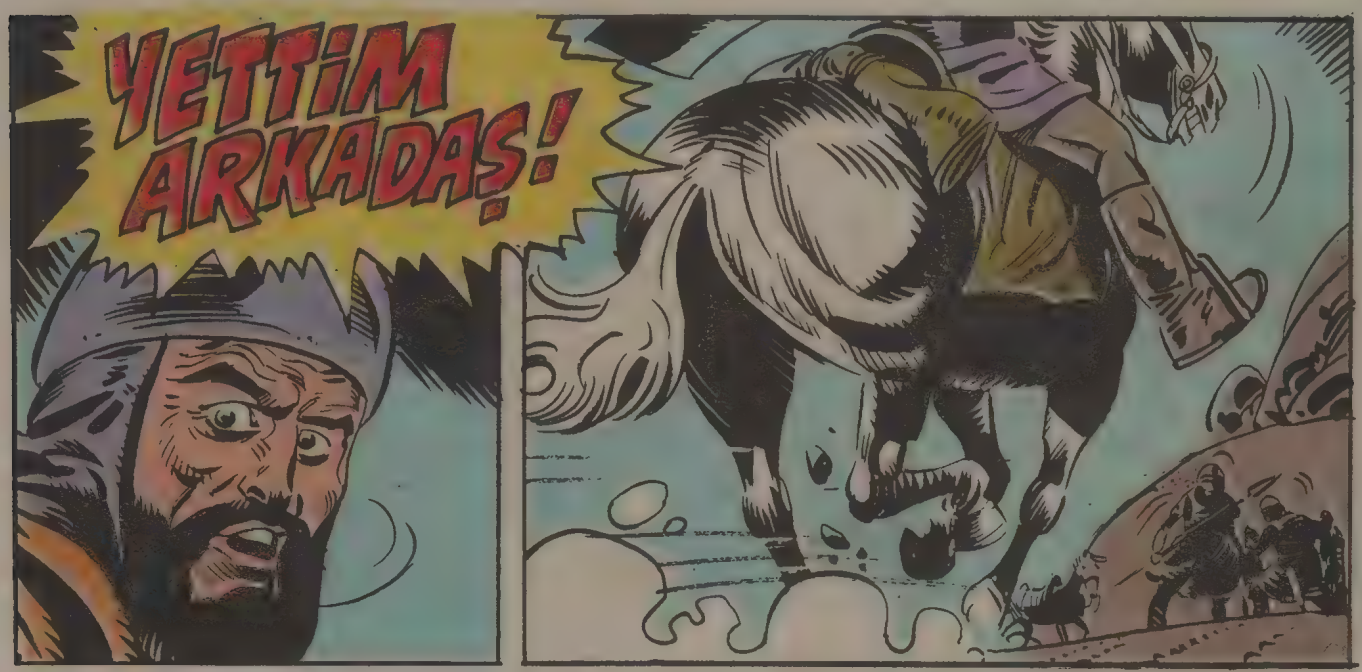

—Görevim onu öldürmek.. Buna kimse engel olamaz..

Gök gürültüsü gibi bir ses, ansızın kayalıklarda patladı:

—Ben engel olurum!.. Yettim arkadaşım, dayan!

Komutan Mavro birden irkildi.. "Kim bu edepsiz?" dercesine şaşkın bir şekilde çevresine bakınınca birden ürperdi.. Dondu kaldı adeta..

Doludizgin atını süren Kabasakal, askerlerin arasına fırtına gibi dalmış bir anda iki kişiyi yere sermişti..

Devamı Gelecek Sayıda

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

21 OCAK 1987 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 678 * FİYATI 100 LİRA KDV DAHİLDİR

Çevrede bir şaşkınlık rüzgarı esti...

Kabasakal bu duraklamadan yararlanarak atıldı, Prenses Elen'i sürükleyen askerlerin tepelerine kartal gibi indi, sağlı sollu amansız vuruşlarla adamları tepeleyip Elen'in serbest kalmasını sağladı..

Bu olay, Kara Murat'ın toparlanıp, düşen kılıcı yerden kaparak tekrar savunma durumunu almasını sağlamıştı.

Komutan Mavro, Kabasakal'ın her vuruşta birer birer eksilttiği adamlarına bakıp:

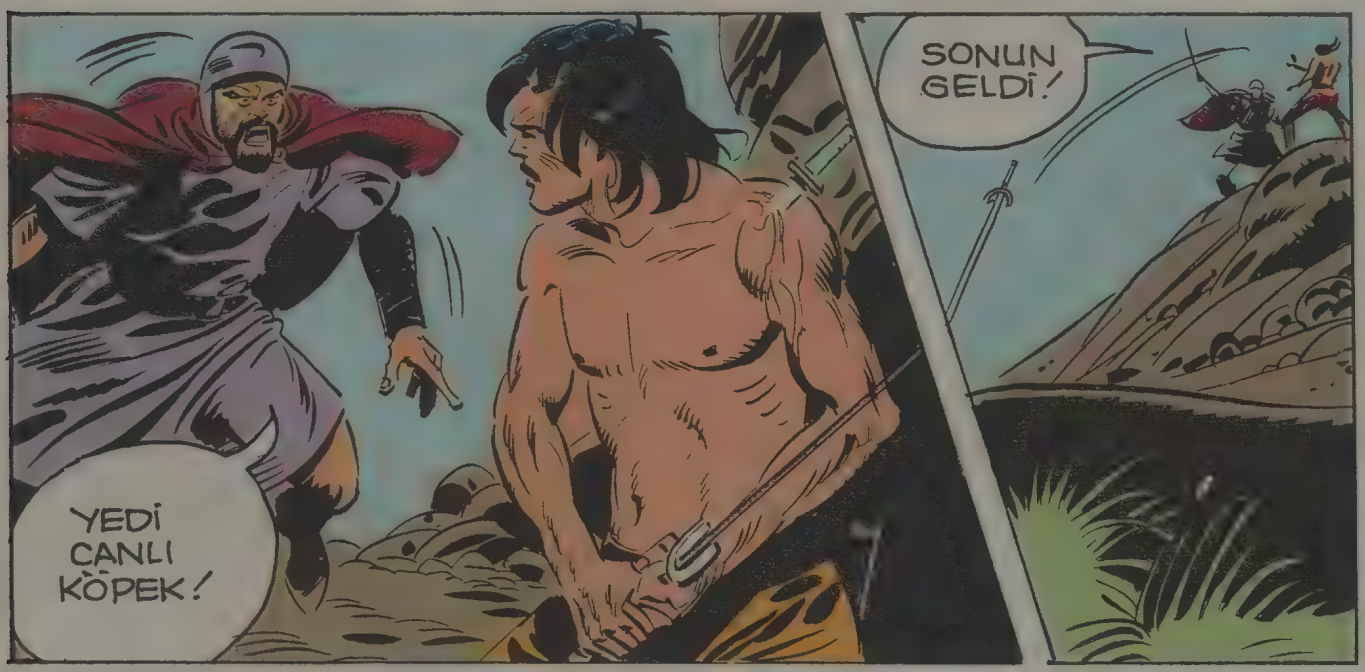

—Salak herifler! Bir kişinin hakkından gelemiyor musunuz?

Öldürün... Kızı da, onu da gebertin! diye bağırdı. Sonra dönüp Kara Murat'ın üzerine hışımla saldırdı:

—Yedi canlı köpek! Sonun geldi!

Kara Murat, adalelerinde kalan son gücü de kullanarak kendisini bir süre daha savundu ama sonunda kolu kalkmaz hale geldi.

Komutan Mavro'nun sert bir darbesiyle kılıcı parmaklarının arasından fırlayıp kayalardan aşağıya düştü..

Kara Murat, taşlara çarpıp, zıplaya zıplaya boşluğa inen kılıcına hüzünle baktı... Artık kendisini koruyacak silahı da kalmamıştı.

"—Sonum geldi!" diye acı acı düşündü.

Komutan Mavro, yüzünde zafer sevinciyle ilerledi, kılıcını kaldırıp ölüm darbesini vururken, Prenses Elen çığlık çığlığa atılıp onun koluna yapıştı:

—Hayır! Hayır!

Komutan Mavro sert bir silkişle genç kadını fırlatıp attı. Gözlerini öldürme hırsı bürümüştü:

—Kaltak... Bir düşmanı koruyorsun ha? Ondan önce seni geberteceğim!...

Yere düşen Elen'in yırtılan elbisesinden uzun, güzel bacakları olanca çıplaklığıyla gözler önüne serilmişti.. Böyle bir güzelliği yok etmek insanca bir olay değildi. Ama o sırada Komutan Mavro'nun insanlıkla ilgisi kalmamıştı ki...

Sadece öldürmeyi düşünüyordu...

Kılıcını kaldırıp Elen'e ölüm darbesini indirmeye hazırlanırken Kara Murat ona dehşetle baktı...

Aralarında beş metre kadar mesafe vardı. Yetişip kızı kurtarması mümkün değildi. Yüreği sanki kızgın bir demirle dağlanmış gibi yandı:

"—Elen ölecek!.. Ve ben silahsızım... Onu kurtarmak için hiçbir şey yapamıyorum...."

Ansızın Kara Murat'ın kafasında bir şimşek çaktı sanki... Aklına omuzuna saplı duran harçer geldi... Elen'in mağarada kendisine sapladığı hançer hâlâ omuzunda duruyor ve açtığı yaradan kan akmaya devam ediyordu.

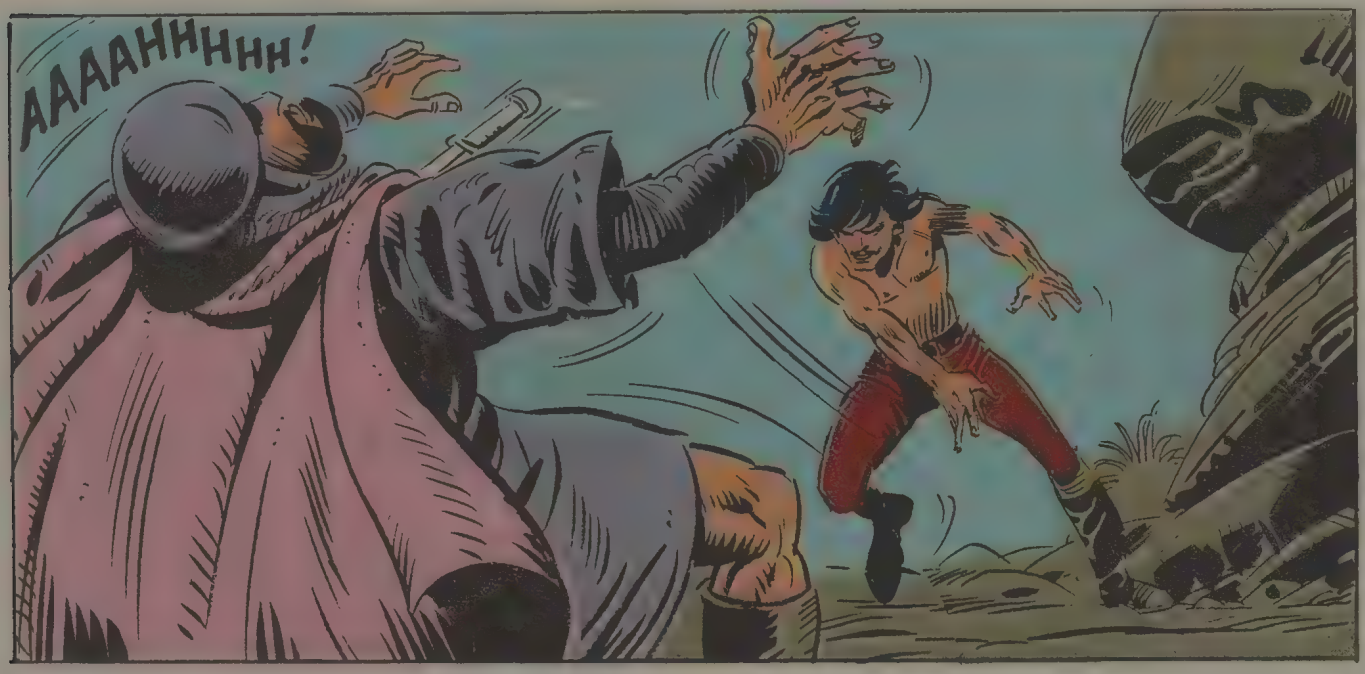

Hırsla bıçağın sapını tutup çekti. O anda duyması gereken büyük acıyı hissetmedi bile... Bileği ustaca kıvrıldı ve fırlattığı bıcak havada vınlayarak uçup, Komutan Mavro'nun göğsüne saplandı.

Komutanın, havaya kalkan kılıçlı kolu düştü, adam acıyla haykırarak kanlar içinde yere yıkıldı...

– Aaaaaah! Yandım!

Bir süre çırpınarak can çekişti, sonra hareketsiz kaldı.

Kara Murat son gücünü de harcamanın bitkinliği içinde arkasındaki kayaya yaslandı.

Yüzünde, sevdiği kadını kurtarmış olmanın mutlu ifadesi vardı.

Düştüğü yerden kalkan Prenses Elen koşarak onu kucakladı:

—Affet beni sevgilim. Aklım başımda değildi... Ne yaptığımı bilmiyordum..

Kara Murat ona şefkatle baktı. Genç kadının gözlerinden inci taneleri gibi yaşlar süzülüyordu. Güzel gözlerinde, masum yüzünde seven bir kadının tüm ifadesi vardı.

Fakat... Kara Murat'ın kaşları birden çatıldı. Yüzünü bir kuşku bulutu sardı. Kulak-

larında Fatih'in sesi yankılandı:

"—Bak Kara Murat... Senden önemli bir hizmet beklerim... İren'in katilinin kellesini getireceksin!"

Delikanlının kalbinde esen fırtına yüzüne yansıdı:

—Tanrım! Ben ne yapacağım?

Ne yapmalıyım? Sevdiğim kadını öldürecek miyim? Öldürmelimiyim? diye içinden inledi.

Bu sırada Kabasakal ayakta kalan son iki askeri de tepelemişti...

Dönerek baktığı vakit, Elen'in Kara Murat'a sevgiyle sarılmış olduğunu gördü:

—Tahmin etmiştim. Prenses sırılsıklam âşık! diye mırıldandı.

Elen gözlerinden sicim gibi inen yaşlara aldırmadan, derin bir sevgiyle kesik kesik konuşuyordu:

—Dökülen her damla kanın için bin defa ölmeye hazırım sevgilim. Seviyorum seni.... Türk de olsan seviyorum... Ne olursan ol seviyorum... Kara Murat'ım benim...

Kabasakal yanlarına gelerek konuşmalarını yarıda kesti:

—Bırakın, şimdi sevişmenin sırası değil. Bir an önce uzaklaşmalıyız buradan...

Elen Kara Murat'tan ayrıldı, gözlerinin yaşını kurulayarak Kabasakal'a sordu:

—Nereye kaçabiliriz? Bütün yollar tutulmuştur.

Kabasakal bilgiç bir tavırla başını salladı:

—Sizi gizleyecek bir yer buldum...

Kara Murat yüzünü acıyla buruşturarak:

—Benim bir adım atacak halim yok! diye mırıldandı.

KARA MURAT Sahibi İleri Yayınlar Geliştirme ve Gazetecilik A.Ş. adına HALDUN SİMAVİ
Genel Müdür: Kemal KINACI Müessese Müdürü: Berkan KILIÇ
İdare: Alayköşkü Cad. Eryılmaz Sok. Cağaloğlu/İSTANBUL

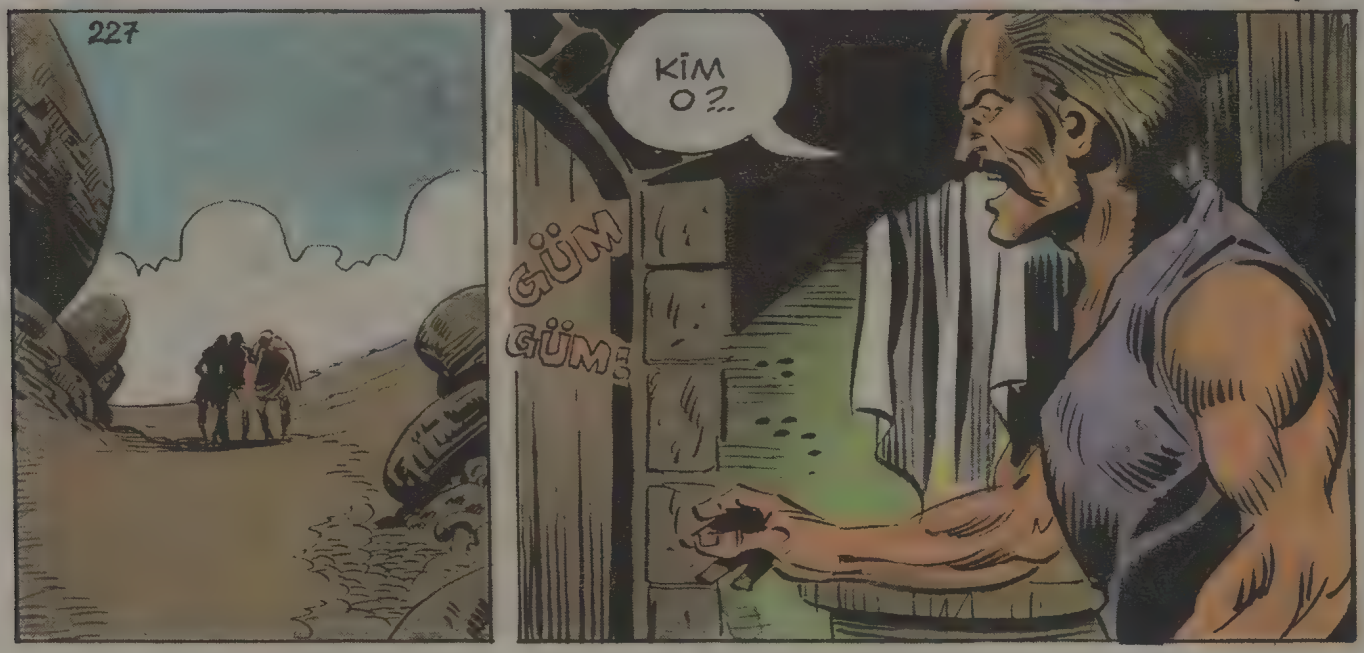

Kabasakal'la Elen Kara Murat'ın koluna girdiler, ona destek olarak kayalık yolda ilerlediler. Bir an önce buradan uzaklaşmaları gerekiyordu. Ölüm tehlikesini henüz atlatmış değillerdi...

★ ★ ★

Denizkızı Hanı'nın sahibi Andre iri-yarı, kabadayı bir adamdı. Bir zamanlar onun yaman bir kavgacı olduğu, daha sonra gürültülü hayatı bırakarak bu hanı açtığı söylenirdi.

Andre, hanın kapısının yıkılırcasına yumruklandığını duyunca yerinden fırladı. Kalın

sesi top gibi patladı:

—Kim o? Hangi edepsiz, kapıya böyle vuruyor?

İri-yarı hancı, kaşlarını çatarak, asık bir yüzle koştu, öfke içinde kapıyı açarak kükredi:

—Yavaş olun be... Kapıyı kıracaksınız!...

Adam birden durdu... Gerilmiş yüzündeki öfke ifadesi dağıldı,şaşkın gözlerle karşısında duran dev yapılı adama baktı:

—Neee? Sen miydin Kabasakal?

•Yazışleri Müdürü: YALMAN AKNAR• İLYAY A.Ş. Tesislerinde basılmıştır. •Telefon: 512 00 50

Hancının tavrı ansızın değişmiş, bakışlarında sevgi dolu, samimi bir hava belirmişti:

—Hoşgeldin yiğidim, nasılsın?

Kabasakal kısaca:

—Dostlarımı getirdim! dedi.

Sonra döndü, arkadan gelen dostlarını gösterdi.

Kara Murat, bitkin bir halde Elen'in desteğiyle ayakta duruyordu... Görünüşü perişandı.

Hancı Andre, kısa bir an genç kızla delikanlıya baktı... Birden onları tanıdı.. Bunlar,

Prens Nikol ile adamlarının adanın her yanında aradıkları kaçaklardı...

Başının derde gireceğini bildiği halde korkmadı, saygılı bir sesle:

—Buyrun, dedi. Senin dostların benim de dostlarımdır!

★ ★ ★

Prens Nikol, dağdaki mağaranın önüne vardığı zaman birden dehşet içinde kaldı. Dizginlere asılarak atını durdururken boğazından boğuk bir haykırış fırladı:

—Aman Allahım, bu da ne?

Her yerde askerlerin kanlı cesetleri yatıyordu... Mağaranın önü mezbaha gibiydi.

Çukurlarda kan gölcükleri oluşmuştu. Sağda solda, kopmuş kollar bacaklar, parçalanmış kafalar, gövdeler görülüyordu.

Prens Nikol ve yanındaki muhafızlar atlarından inerek cesetler arasında canlı kalan bir kimse olup olmadığına baktılar.

—Akıl almaz bir olay bu.... İnanılmaz bir şey!

—Evet Prensim... Bunca askeri kaç kişi öldürmüş olabilir dersiniz?

—Sadece iki kişi...

—İki kişi mi? Ama imkansız bu.

—O kaçak Türk casusu ile hain Kabasakal birer insan değil canavar. Bu yüzden onları biran önce yakalayıp, kafalarını kesmemiz lazım...

Prens Nikol konuşurken bakışları ileride yatan muhafız subayı Mavro'nun cesedine takıldı.

Bir an dehşetle titredi sanki. Gözleri iri iri açılarak mırıldandı:

—Tanrım! Yanlış mı görüyorum acaba? Hayır, hayır! Yanlış değil....

Korkunç bir şey bu...

Devamı Gelecek Sayıda

FATİH 'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

28 OCAK 1987 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK ÇOCUK DERGİSİ ✻ SAYI: 619 ✻ FİYATI 70 LİRA KDV DAHİLDİR

Prens Nikol'un ilgisini çeken onu, dehşet içinde bırakarak titreten şey, Mavro'nun cesedi değil adamın göğsünde saplı duran bıçaktı.

Bu bıçağı kanlı dövüş sırasında Kara Murat Prenses Elen'i kurtarmak için fırlatarak adamı yere sermişti.

Prens Nikol hızla cesedin yanına gitti, göğüse saplı kamayı bir çekişte çıkardı.. Bakışları korkuluydu.. İstanbul'da, Prenses İren'in göğsüne saplayarak bıraktığı kamayı hemen hatırlamıştı..

—Bu bıçakla İren'i öldürmüştüm ben... İstanbul'dan buraya bıçağı getiren adam, Mavro'yu değil mutlaka beni arıyordu.. Hedef bendim demek ki...

Bu sırada umulmadık bir şey oldu ceset kımıldadı, öldü sanılan Mavro inleyerek gözlerini açtı.

Prens Nikol, elindeki kamayı göstererek korku ve panik içinde sordu;

—Bu benim kamam.. Onu İstanbul'da bırakmıştım.. Nasıl geldi buraya?..

—Kosta getirmiştir... O bir Türk.. Adı Kara Murat..

Prens Nikol'un yüzü dehşetle doldu.. Aynı anda Mavro, başı yana düşerek can verdi.. Nikol elinde kamayla doğruldu, kin ve nefretle uzaklara bakarak homurdandı:

—Tam düşündüğüm gibi. Casus Türk benim peşimde!.. Onu bir an önce öldürmezsem, o beni öldürecek! Acaba şu anda nerede?.. Ah alçak! Yakaladığım an onu paramparça edeceğim!

★ ★ ★

Kara Murat, Denizkızı Hanı'nın geniş bir odasında, yatağın üzerine oturmuştu.. Prenses Elen delikanlının yaralarını büyük

bir özenle sarıyor, zaman zaman şefkatle soruyordu:

—Canın çok acıyor mu?

Kara Murat'ın yüzünde sevgi dolu bir gülümseme vardı:

—Hayır.. Senin şifalı elinin deydiği yaralar sanki hemen iyileşiyor gibi.. Ağrı-sızı kalmıyor.

—Teşekkür ederim.. Bir zamanlar kız kardeşimi kınamıştım. Şimdi aynı şey, benim de başıma geldi. Ben de onun gibi bir Türk'e gönül verdim..

—Pişman mısın?

—Çok mutluyum..

Bir an göz göze kalıp, tatlı tatlı bakıştılar.. Bu bakışlarda derin bir sevgi, coşkun bir aşk vardı. Elen, Kara Murat'ın göğsüne sokularak içini çekti:

Bir de kaçıp kurtulsak bu uğursuz adadan..

Kara Murat'ın yüzündeki sakin ifade birden değişti, yüzü fırtınalı bir deniz gibi karıştı:

—Kaçmak mı? Hiç öyle bir niyetim yok!

Prenses Elen endişeyle doğruldu. Soran bakışlarını genç adama dikti. Sesi korku doluydu:

—Burada kalırsan öldürürler seni!..

—Öldürsünler! Görevimi yapmadan bir yere gitmem..

Elen şaşkınlıkla sordu:

—Görevin mi? Görevin nedir?

Kara Murat kesin ve kısa bir cevap verdi.. Sesi çok serttl:

—Görevim, Prenses İren'in katilini bulup öldürmek!

Bir an bakıştılar.. Kara Murat'ın bakışlarında sanki, genç kızın idam hükmü vardı.. Prenses Elen elinde olmadan titredi. İçinden: "Kara Murat benden şüpheleniyor!" diye acıyla inledi...

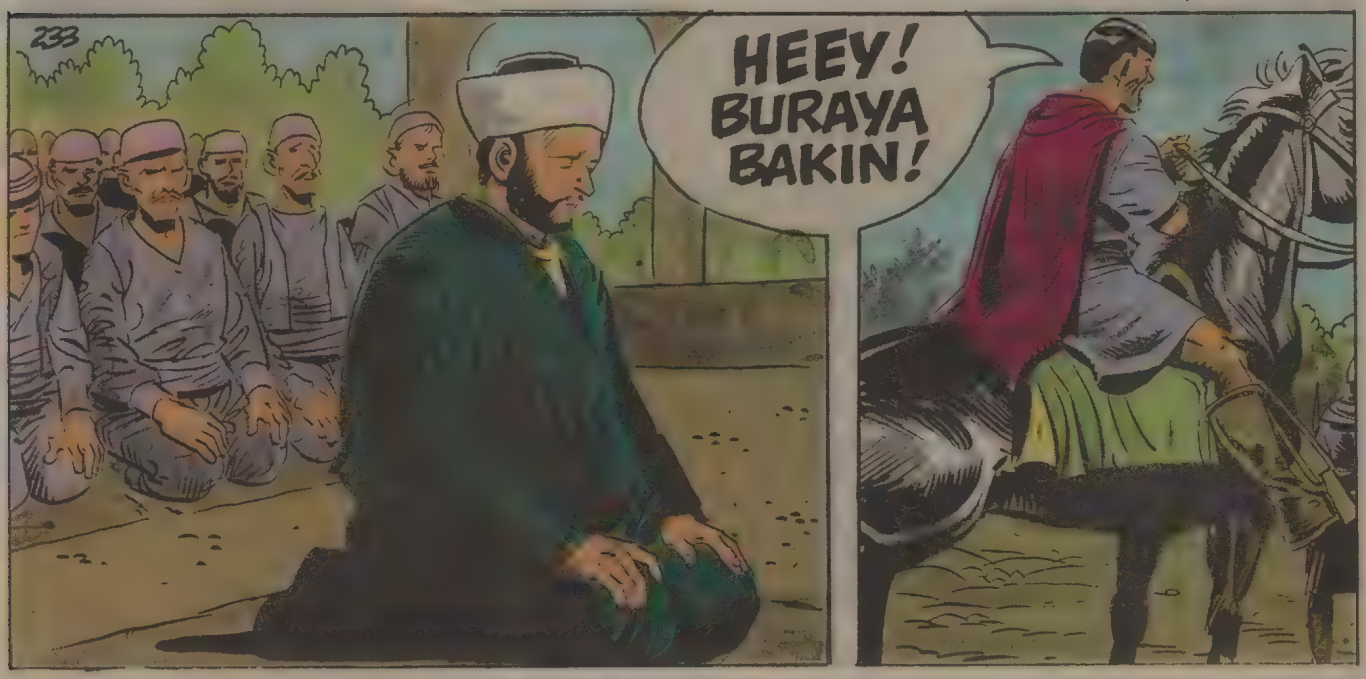

Adada küçük bir Türkköyü vardı.. Hemen hemen bütün halkı balıkçılıkla geçiniyordu.. O gün günlerden cuma idi.. Herkes, küçük caminin avlusunda namaz kılıyordu..

Birden, Prens Nikol'un vahşi sesi çevreyi çınlattı...

—Heeeey! Buraya bakın!..

Bütün askerler avluyu çepeçevre sarmışlardı.. Bir kısmı, yaylarını gererek oklarını Türklerin üzerine çevirmişti..

Fakat imam ve cemaat, Nikol'un vahşi sesine aldırış bile etmeden ibadete devam

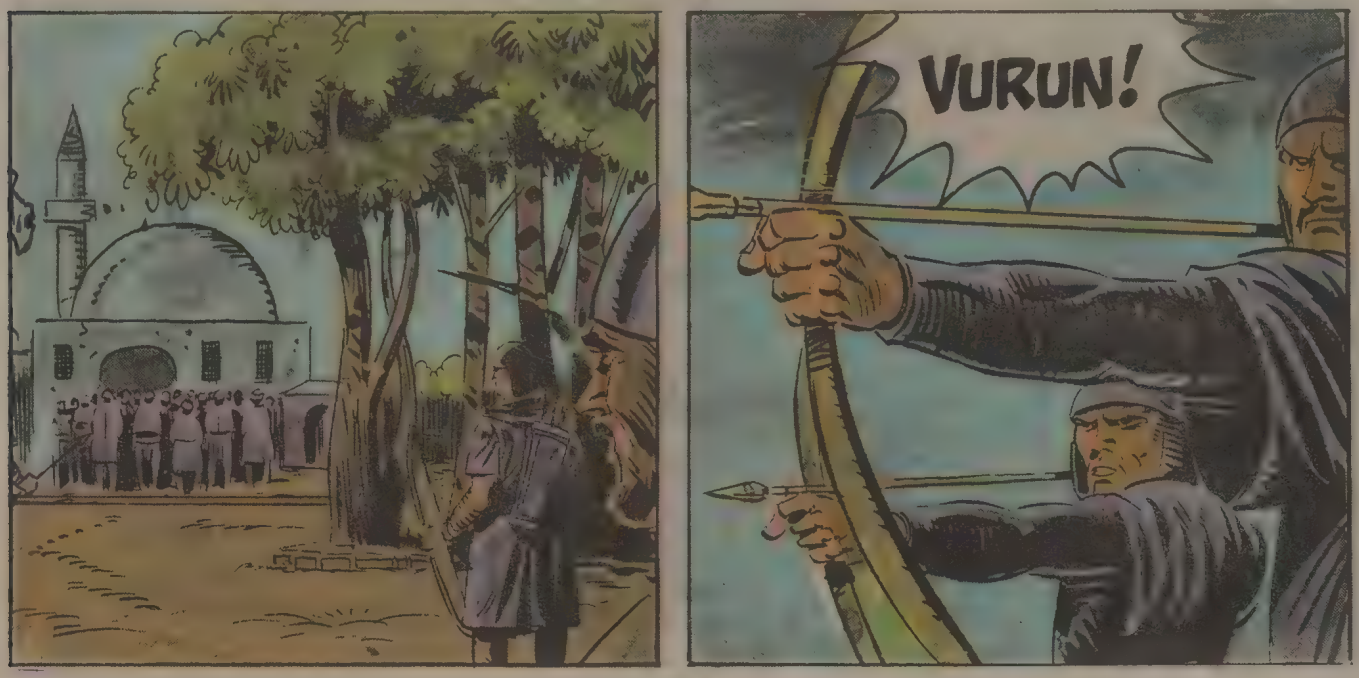

etti.

Nikol, atının üzerinden haykırdı:

—Size söylüyorum.. Kesin şu namazı..

Kimse ona aldırmadı.. Aynı sakin tavırla ve derin bir sessizlik içinde namaza devam ettiler..

Prens Nikol, öfkeden çılgına dönerek adamlarına haykırdı:

—Vurun!

Nikol'un emriyle, yayları gerilmiş askerler, oklarını Türklerin üzerine fırlattılar..

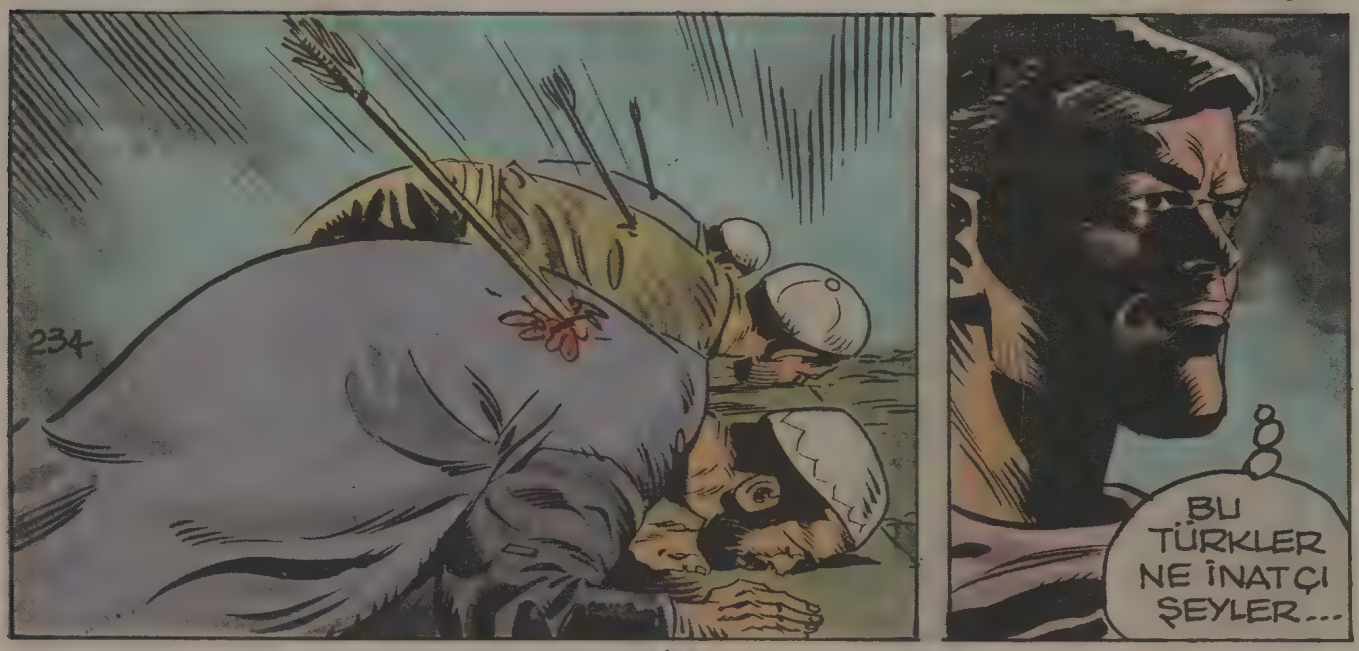

Keskin bir vınlamayla havayı yırtan oklar, en arka sırada namaz kılan bir sıra Müslüman'a saplandı. Hepsi de secdede can vererek şehit oldular..

Diğerleri aldırmadı, namaza devam etti.. Ölüm onlara vız geliyordu.. Şehit olmak ulaşabilecekleri en yüce mertebeydi çünkü.

Prens Nikol, elini kaldırarak adamlarına "Dur" işareti verip, çaresizlik içinde ve sabırsız bir halde beklemeye başladı..

İçinden:

"—Bu Türkler ne inatçı şeyler!" diye söyleniyordu..

Bir süre sonra namaz bitti. İmam iki yanına selam verip doğruldu..Cemaat da aynı şekilde hareket etti. Hepsinin yüzünde, hem kızgınlık, hem de dehşet ifadesi vardı.

Cesur imam yerde, seccadelerin üzerinde kanlar içinde vatan şehit Müslümanlardan başını kaldırıp, Prens Nikol'a sert bir dille hesap sordu:

—Zalim herif! Sende vicdan merhamet, Allah korkusu yok mudur? Ne istersin masum dindaşlarımızdan?

Nikol sinirli bir kahkaha attı:

KARA MURAT Sahibi İleri Yayınlar Geliştirme ve Gazetecilik A.Ş. adına HALDUN SİMAVİ
Genel Müdür: Kemal KINACI Müessese Müdürü: Berkan KILIÇ
İdare: Alayköşkü Cad. Eryılmaz Sok. Cağaloğlu/İSTANBUL

PRENSES'İN AŞKI

—**Emrimi dinlemeyenlerin sonu budur..**

İmam kaşlarını çattı:

İbadet Allah'ın buyruğudur. Onun yüce varlığı yanında sen kim oluyorsun?

Prens Nikol, dikildi göğsünü gerdi, sesi yılan ıslığı gibi uğursuz ve ürkütücü bir şekilde çıktı:

—**Ben, Midilli ordularının başkomutanıyım.. Sorduklarıma doğru cevap vermezseniz, siz de dindaşlarınız gibi cehennemi boylarsınız..**

İmam, kahramanca cevap verdi.

—**Takdiri ilahi neyse, o olur..**

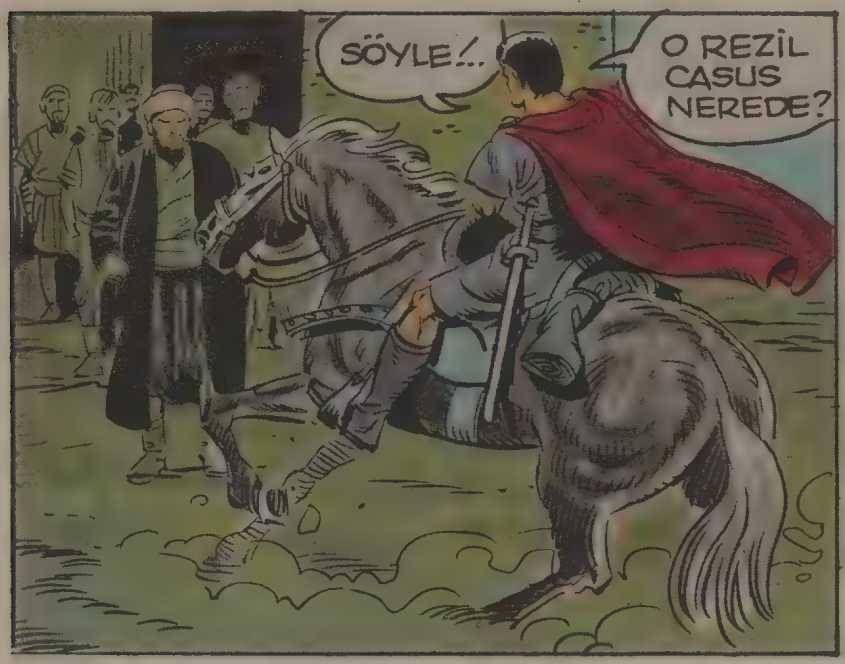

Nikol, atını İmamın üzerine sürerek kükredi:

—**Söyle.. Kara Murat denilen o rezil casus nerede?**

İmam umursamaz bir tavırla dudaklarını büktü:

—**Boşuna yorulma.. Yerini bilsem de söylemem..**

Prens Nikol, hızla kılıcını sıyırdı. Gözlerinde vahşi bir ışık yanıyordu. O kadar çılgına dönmüştü ki, kılını kıpırdatmadan herkesi öldürebilirdi..

Ulurcasına bağırdı:

—**Son kez soruyorum, söyle!**

•Yazışleri Müdürü: YALMAN AKNAR• İLYAY A.Ş. Tesislerinde basılmıştır. •Telefon: 512 00 50

—Bilmiyorum..

—Geber öyleyse..

İmam ve cemaat, kelimeyi şehadet getirirken Nikol kılıcını acımasızca indirdi.. İmamın başı bir anda kanlar içinde kaldı.. Yiğit adam, inleyerek düşüp, ölürken, Prensin adamları da saldırıya geçip diğer Türkleri doğramaya başladılar. Canavarca bir katliamdı bu.

Prens Nikol, öldürme sarhoşluğuna kapılarak durmadan vuruyor, bir yandan da ölüm kokan sesiyle haykırıyordu:

—Gebertin.. Tekini bile sağ komayın.. Bu dünyada Türklere yer yok!

Müslümanların kelimeyi şehadeti camiinin avlusunda yankılanıyordu.

—Eşşedü en lâ ilahe illallah..

...Ve hepsi birer birer vurulup kahramanca ölüyordu..

Kara Murat yaralı haline rağmen Elen'in ateşine dayanamamış genç kadının kollarında mutlu geceler geçirmişti.. Şimdi Elen yanıbaşına uzanmış, uyuyordu. Uzun beyaz, muhteşem bacakları çarşafların arasından ihtirasları kamçılayan bir şekilde dışarıya çıkmıştı.

Kara Murat kendisine az önce sınırsız bir zevk tattıran güzel kadına dalgın dalgın bakıyordu. Delikanlının kalbinde amansız bir mücadele vardı. Bakışlarındaki kederli ifade, aşkıyla görevi arasında bocaladığını gösteriyordu. Kulaklarında Fatih Sultan Mehmet'in gür sesi yankılanıyordu:

"—O melunun kellesini bana getireceksin. Kellesini istiyorum.. Kellesini.. Kellesini.. Kellesini.."

Delikanlı, geçirdiği korkunç bunalımın etkisiyle ansızın kılıcına sarıldı, hızla çekti..

Elen'i öldürmesi gerekiyordu..

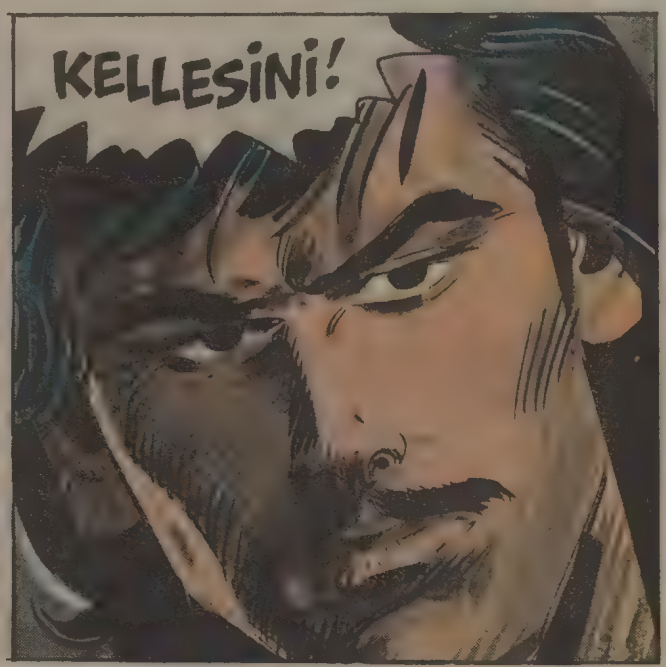

Hıçkırmamak için kendisini güç tuttu. Gözleri kızarmıştı, fakat kupkuruydu. Ağlamıyordu. Çünkü gözyaşları kalbine akıyordu..

Padişahın sesi hâlâ beyninde uğulduyordu:

"—Kellesini bana getir.. Kellesini..Kellesini..."

Kara Murat o devrin en iyi kılıç kullanan bir kaç silahşöründen biriydi.. Bir vuruşta Prenses Elen'in kafasını uçurabilir, ona hiç acı çektirmezdi. Genç kadın uykusunda, ne olduğunu anlayamadan, öbür dünyaya göçüp giderdi..

Devamı Gelecek Sayıda

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

4 ŞUBAT 1987 CARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 6 80 ✻ FİYATI: 70 LİRA ADV. DAHİBİR

Kara Murat son anda durdu, genç kadına baktı. Elen yatakta uyurken bir melek gibi gülümsüyordu. Kimbilir belki de rüyasında kendisini görüyordu...

Delikanlının yüzündeki ölüm ifadesi birden değişti, bakışları yumuşadı. Kılıcı tutan eli, umutsuzlukla aşağıya sarktı. Sevdiği kadına kıyamamıştı...

Kara Murat iradesizliği yüzünden kendi kendisinden utandı. Katil olduğunu bildiği bu güzel kadını nedense cezalandıramıyordu. Kalbini bir isyan duygusu sardı, başını

inatla iki yana sallayarak,

—Hayır, bu işi asla yapamam! dedi. Fakat içindeki görev duygusu ona hâlâ: "Yapmalısın..Katili öldürmelisin.." diyordu.

Ruhundaki çatışma ona büyük azap verdi. Kendine karşı duyduğu müthiş öfkeyle odadan çıktı...Şaşkın ve umutsuzdu...

★ ★ ★

Kabasakal ile dev yapılı hancı avluda karşılıklı oturmuş, şarap içiyorlardı..İkisinin de dünyayı umursamayan bir görünüşü vardı...Şarap kupalarını devirdikçe kahkahaları artırıyorlardı...

Kara Murat hızla onların yanından geçti, avlunun öbür ucunda bağlı duran atına doğru yürüdü..

Onu gören Kabasakal, arkasından seslendi:

—Nereye yiğidim?...

Kara Murat atına binerken, başını omuzunun üzerinden geriye çevirip, cevap verdi.

—Köye kadar gidip imamı göreceğim...

Kabasakal düşünceli gözlerini delikanlıya dikti, biraz şaşkın bir sesle:

—Kaç gündür buradayız dedi. Sen ilk defa kalkıp odadan çıkıyor ve bize selam bile vermeden imamı görmeye gidiyorsun. İyileşince bizi tanımaz mı oldun yoksa?

Kara Murat zoraki gülümsedi.

—Size hayatımı borçluyum. Kabasakal!..Bunu asla unutamam. Fakat kafam çok dolu...Çözmem gereken meseleler var...Beynimi kurcalayan soruya belki imam bir cevap verebilir..

—Ben de seninle beraber geleyim...

—Hayır. Sen burada kalıp, Elen'e göz kulak ol..

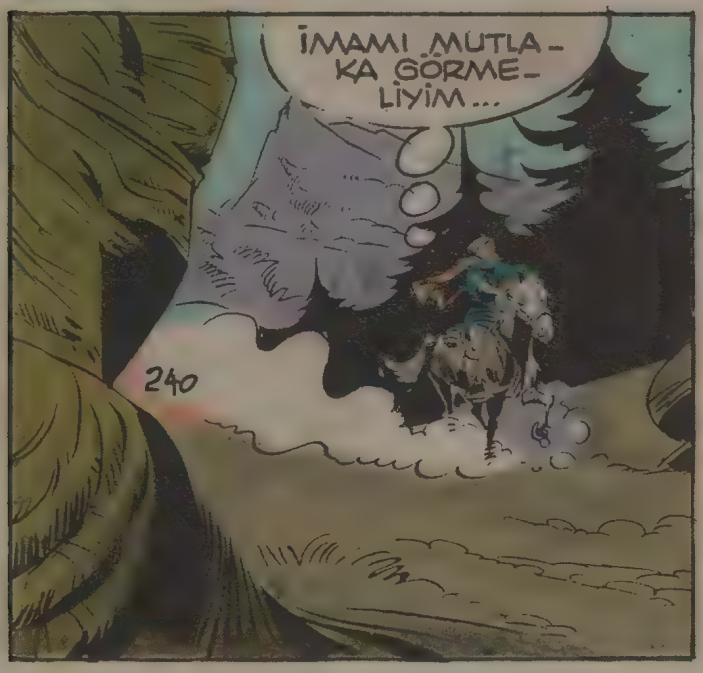

Kara Murat atını çevirerek mahmuzladı ve dört nala handan uzaklaştı..

Aynı anda hanın geniş odasında Elen gerinerek gözlerini açtı, yanıbaşına bakarak Kara Murat'ı aradı...Genç kadın yarı çıplak haliyle o anda beyaz bir zambak kadar güzel ve iç açıcıydı...Bakışları odada dolaştı, sevdiği adamı göremeyince endişeyle seslendi.

—Murat...Neredesin?..

★ ★ ★

Kara Murat arkasında bir toz bulutu bırakarak dört nala köye girdiği vakit adeta

tokat yemiş gibi sarsıldı...Çevrede uğursuz bir sessizlik vardı:

—Garip şey...Herkes gitti mi bu köyden? diye söylendi...

Gerçekten cami avlusundaki o korkunç katliamdan sonra muhafızlar sağ kalan herkesi zincire vurup götürmüşlerdi...

Kara Murat cami önünde atından inerek avluya girdi. Birden hayatında o ana kadar duymadığı bir dehşet hissiyle olduğu yere çakıldı kaldı sanki..Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldı, hıçkırmamak için kendisini güç tutarak çevresine bakındı.

Vücudunu buz gibi bir ter basmış, mosmor olan yüzü korkunç bir şekil almıştı.

Yere düşmemek için kapıya tutundu.

Caminin avlusu cesetlerle doluydu..İmam kanlar içinde yatıyordu. Gözleri ve ağzı açıktı..Öldürülen Türklerin hemen hepsinin gövdeleri başka kafaları başka yerdeydi....Parça parça olmuşlardı..

Kara Murat bütün soğukkanlılığına rağmen kusmamak için kendisini güç tuttu. Midesi bulanıyor, başı dönüyordu:

—Tanrım!. Bu vahşeti yapanlar insan olamaz! diye inledi.

Oysa böyle kanlı sahneleri, sâdece insanlar yapardı.

Kara Murat'ın çektiği acı, duyduğu ıstırap büyüktü.. Başını gökyüzüne doğru kaldırdı, yumruklarını sıkarak haykırdı:

—Tanrım. Bu acıya hangi yürek dayanır? Bu kutsal yerde o korkunç cinayetleri işlemekten çekinmeyen zalimlere aman verme Tanrım...Türk'ü düşmanın merhametine bırakma Tanrım...Huzurunda katliama uğrayan bu masum insanların öcünü almam için bana güç ver Tanrım...

Kara Murat'ın sesi avluda çın çın öttü, duvarlardan yankılandı:

—Güç ver, güç ver...Tanrım, güç ver bana...Güç ver!..

★ ★ ★

Günlerdir iz peşinde olan Prens Nikol, kaçakları bulamadıkça öfkeleniyor, her yakalandığına işkence yapıyor, köyleri kasırga gibi altüst ediyordu...

Prens Nikol ile askerlerinin hanın önünde durduğunu gören hancı kısa bir an onları süzdü...Tehlikeyi hemen kavradı...Kabasakal'la Elen'e haber vermek için hana

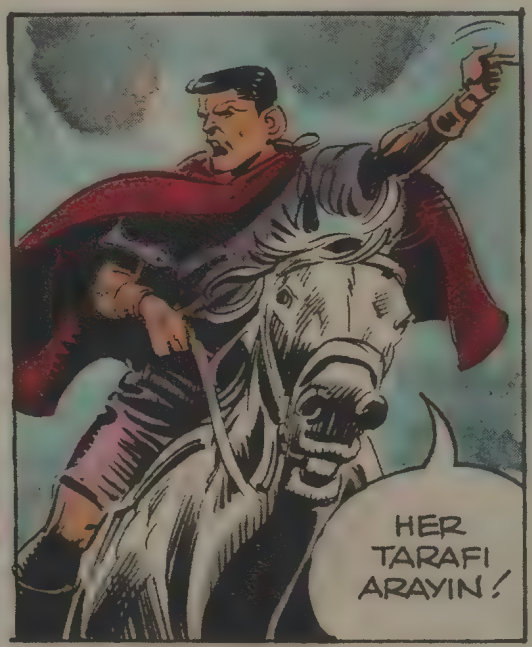

doğru koştu ama aynı anda iki ok peş peşe havada uçup birer saniye arayla sırtına saplandı.

—Aaah!...Yandım!..

Hancı kanlar içinde yere yuvarlanırken, Prens Nikol adamlarına emretti:

—Her yanı aravın!...Kaçaklar burada olabilir!...

Askerler atlarından inip, bağrışarak içeri daldılar. Önlerine gelen her şeyi yıkıp parçalıyorlardı.

Prens Nikol, hana baskın yaparken. Rahip Stefanos yakındaki Lakatos köyünün kilisesinde kitap okuyordu.

KARA MURAT Sahibi İleri Yayınlar Geliştirme ve Gazetecilik A.Ş. adına HALDUN SIMAVI
Genel Müdür: Kemal KINACI Müessese Müdürü: Berkan KILIÇ
İdare: Alayköşkü Cad. Eryılmaz Sok. Cağaloğlu/İSTANBUL

İstanbul'un fethinden hemen sonra Bizans'tan kaçıp Midilli'ye sığınan Rahip Stefanos birden dehşetle yerinden sıçradı..

Havada keskin bir vınlama sesi duyulmuş ve ışıl ışıl parlayan bir bıçak önündeki masanın üzerine saplanmıştı..

Bu, İstanbul'da Prenses İren'i öldüren Bizans kamasının eşiydi.

Rahip Stefanos'un gözleri iri iri açıldı. Bıçağı hemen tanımıştı. Korku içinde istavroz çıkardı. Başını kaldırdığı vakit karşısında, uzun boylu, çatık kaşlı genç bir adam gördü...Kara Murat'tı bu...Delikanlı, buz

gibi dondurucu bir sesle sordu:

—Bu bıçağı hatırladın mı aziz peder?

Rahip Stefanos şaşkınlık içinde kekeledi:

—Sen...Ne arıyorsun burada?

Kara Murat acı acı gülümsedi:

—Prenses İren'in katilini...

Rahip Stefanos korkudan, rüzgara tutulmuş yaprak gibi titriyordu:

—Katilin ne işi var kilisede? Burası Allahın evi...

Kara Murat'ın çelik gibi pençesi rahibin gırtlağına yapıştı:

•Yazışleri Müdürü: YALMAN AKNAR• İLYAY A.Ş. Tesislerinde basılmıştır. •Telefon: 512 00 50

—**Konuş!!..Onu kim öldürdü?**

—**Bilmiyorum!..kutsal kitap üzerine yemin ederim...**

Kara Murat'ın parmakları gerildi, pençesindeki gırtlağı yavaş yavaş sıkmaya başladı:

—**Konuş!..Yoksa şimdi cehennemi boylarsın!..**

Rahip Stefanos boğulacak gibi oldu, gözleri yuvalarından fırladı. Soluk alamıyordu. Kısık bir sesle ve güçlükle kekeledi:

—**Dur...Yapma...Söyleyeceğim...**

Kara Murat parmaklarını biraz

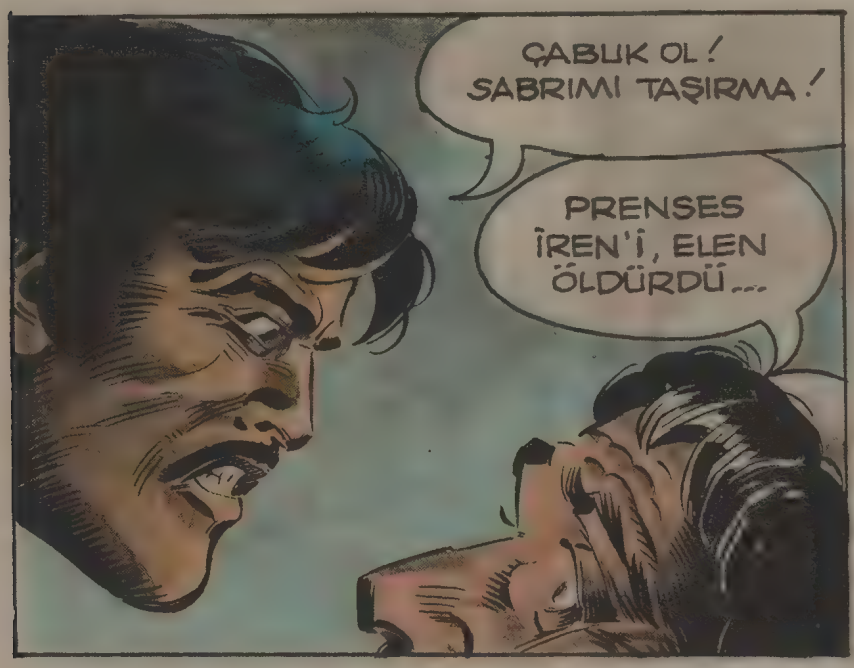

gevşetti:

—**Çabuk ol, sabrımı taşırma!**

Rahip derin bir soluk aldı. Yüzü kırmızı ile mor arası bir renge bürünmüştü:

—**Prenses İren'i, kız kardeşi Elen öldürdü...**

Kara Murat, duymak istemediği bu sözle adeta sarsıldı. Elen'in katil olduğuna bir türlü inanmak istemiyordu...Keskin bakışlarını Stefanos'un gözlerine dikerek sordu:

—**Hani bilmiyordun?**

—**Bilmiyorum ama kuvvetle tahmin ediyorum Türk padişahını sevdiği için kızkardeşine düşman olmuştu.**

Kara Murat papazı öfkeyle iterek doğruldu:

—Alçaklar!...Hepiniz söz birliği etmişsiniz!...

Rahip Stefanos, bir yandan ağlayıp sızlayarak Kara Murat'a yalvarırken, bir yandan da elini masanın üzerinde saplı duran hançere doğru uzatıyordu...

O sırada Kara Murat kilisenin penceresinden gözlerini çok uzaklara dikmiş, dalıp gitmişti...Kalbinin sesi ona, sevdiği kadının katil olmadığını söylüyordu ama bunu nasıl ıspat edecekti?

Rahip Stefanos:

—Ne biliyorsam hepsini söyledim. Tanrı şahidimdir! derken, eli bıçağın kabzasını yakalamıştı. Kara Murat pencerenin yanından uzaklaşıp geri dönerken rahip bıçaklı elini arkasına sakladı...

Delikanlı kendisini bekleyen sinsi tehlikeden habersizce yaklaşıp papazın yakasına sarıldı. Ona nefretle bakarak:

—Sen Tanrı'ya inanıyor musun? diye kükredi.

Devamı Gelecek Sayıda

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

11 ŞUBAT 1982 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK ÇOCUK DERGİSİ ✻ SAYI: 681 ✻ FİYATI: 70 LİRA KDV DAHİLDİR

Stefanos, bıçağı tutan elini usulca hareket ettirdi. Kalleşçe bir darbe indirmeye hazırlanırken:

—Elbette. Ben bir din adamıyım dedi..

Aynı anda bıçaklı kolunu hızla sallad. Keskin çelik Kara Murat'ın karnına saplanmak üzereyken, delikanlının demir pençesi, rahibin bileğine yapıştı.

Kara Murat, papazın korku dolu gözlerine kin ve nefretle bakarak homurdandı:

—Senin ne hain papaz olduğunu çok iyi biliriz...Beni budalaca avlayacağını mı

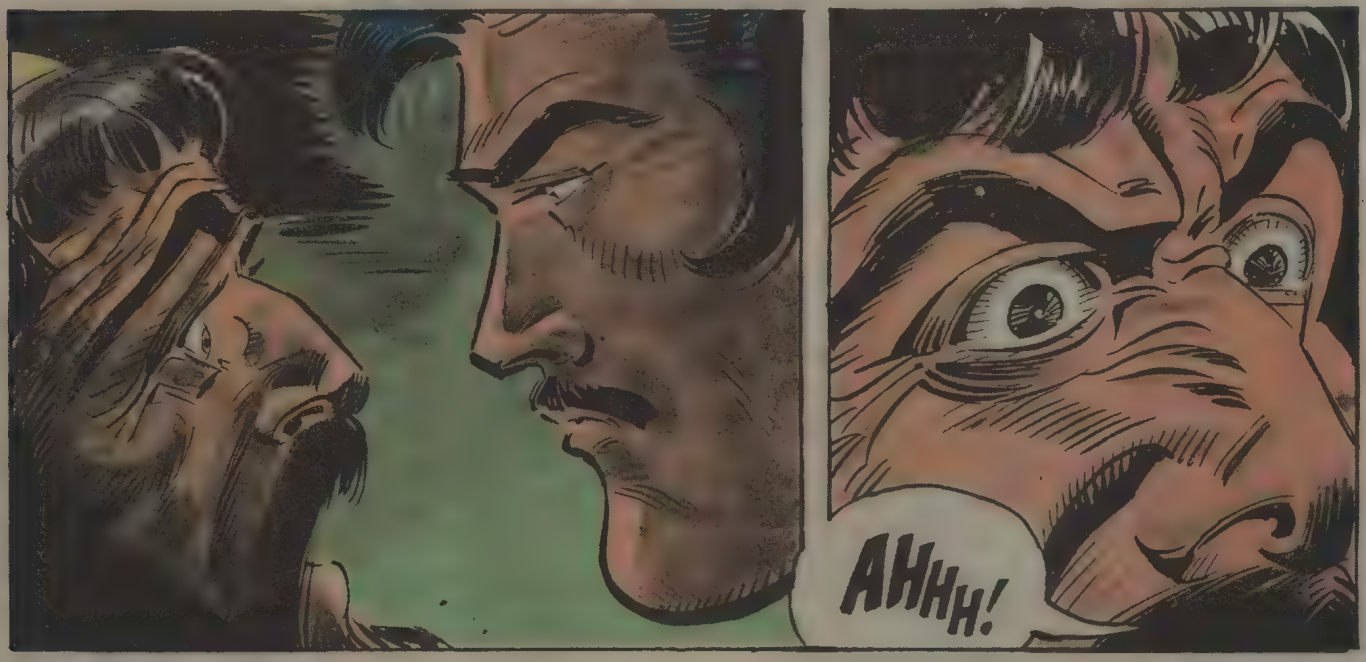

sandın?

Rahip Stefanos, bileğini kerpeten gibi sıkan parmaklardan kendisini kurtarmak istedi, direndi, çırpındı ama başaramadı.

Kara Murat, onun bileğini yavaş yavaş büktü, bıçak ters döndü. Delikanlı hızla itti, bıçak kabzasına kadar papazın karnına gömüldü.

—Aaaah!...

Rahip Stefanos'un gözleri döndü, şiddetli bir acıyla haykırarak iki büklüm olup yere yıkıldı, bir süre çırpındı, kıvrandı ve can verdi.

Kara Murat kanlı cesede son bir bakış fırlatıp:

—Bütün hainlerin sonu budur? diyerek kiliseden çıktı.

İçinde bir burukluk vardı. Bir türlü inanmak istemediği halde tüm deliller Prenses Elen'in katil olduğunu gösteriyordu...

Prens Nikol, hanın önündeki çayırlıkta vahşi bakışlarını karşısındaki adamlara dikmişti. Bunlar, handa çalışan aşçı, aşçı yamağı, temizlikçi gibi personeldi..Askerler hepsini yakalayarak kıskıvrak bağlayıp dışarı

çıkarmışlardı..

—Haydi, konuşun..Kaçak nerede?

—Kimden söz ettiğinizi anlayamıyoruz efendimiz..

Prens Nikol vahşi vahşi güldü:

—Hah ha! anlayamıyorlarmış! Şimdi bir kaçınızın kafasını koparırsam geride kalanlar her şeyi çok iyi anlar..

—Daha açık konuşamaz mısınız?

—Prenses Elen ile Kabasakal ve Kara Murat adlarındaki haydutları arıyorum..

Hanın personeli gerçekten hiçbir şey bilmiyordu. Onlar sadece yemek pişirir, temizlik yapar ama hana gelip gidene karışmazlardı. Bu yüzden söylediklerinde samimiydiler:

—Bahsettiğiniz kişileri tanımıyoruz efendimiz..

Prens Nikol, öfkeden kudurucasına bağırdı:

—Bana bakın..Enayilik etmeyin..Elin iki haydutu için canınızı tehlikeye atmayın.

—Biz hiç bir şey bilmiyoruz..

—Yaaa! Demek söylemiyorsunuz?

—Bilsek neden söylemeyelim?

—Bilmiyorum. Fakat yalan söylüyorsunuz. Bu yüzden hepinizi asacağım!..

Bu sırada bir gürültü oldu. Küfürler birbirini izledi..

Prens Nikol başını çevirdiği vakit, muhafızların Prenses Elen ile Kabasakal'ı sürükleye sürükleye getirdiklerini sevinçle gördü..

—Demek sonunda yakaladık onları? Peki Kara Murat denilen o casus Türk nerede?

—Handa başka hiç kimse yok efendimiz..

Prens Nikol, kanlı bakışlarını Kabasakal'a dikerek sordu:

—Kara Murat nerede?

Kabasakal umursamaz bir şekilde dudaklarını büktü:

—Çıkıp gitti...Nereye gittiğini bilmiyorum..

Prens Nikol sesini yumuşattı. Dostça bir tavır takınmaya çalışarak:

—Bak Kabasakal, dedi. Biz seninle eski arkadaşız. Eğer Kara Murat'ın nerede olduğunu söylersen hayatını bağışlarım..

Kabasakal, böyle oyunlara kanmayacak kadar tecrübeliydi:

—Ben hayatımı zaten Kara Murat'a borçluyum.

Prens Nikol ayağını yere vurararak kükredi:

—Konuş, o alçak nerede?

Kabasakal alay etti:

—Kara Murat dediğin rüzgar gibi bir yiğittir. Rüzgarın nerede olacağı bilinir mi?

Prens Nikol, sorgudan bir sonuç alamayacağını anlayınca askerlere dönüp emretti:

—Hepsini götürün!

Muhafız subayı sordu:

—Ne yapacağız onlara?

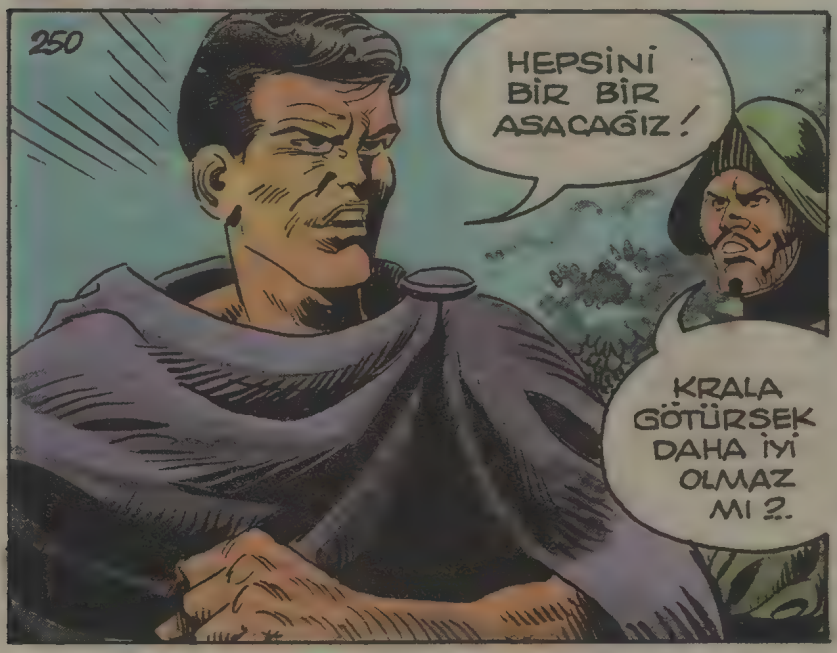

—Bize karşı geldikleri ve kaçakları sakladıkları için hepsini bir bir asacağız..

—Prensesi de mi?

—Evet...Prensesi de asacağız!

—Fakat..Prensesi Krala götürsek daha iyi olmaz mı?

Prens Nikol, öldürücü bakışlarını subayın gözlerine sapladı:

—Ne yapılacağına ben karar veririm. Asacağız dedim mi, öyle olacak demektir...Onları asmadan önce bu hanı ateşe vereceğiz. Eğer içeride bulamadığımız gizli bölümde saklanan varsa, hanla beraber ya-

nıp kül olsun..

Prensin emriyle bina derhal ateşe verildi. Her yanı bir anda alevden diller kapladı. Han çıra gibi cayır cayır yanarken askerler Prenses Elen, Kabasakal ve hanın personeli için darağaçlarını hazırlamaya başladılar..

Atını dört nala süren Kara Murat, tepeyi aştığı vakit dizginlere asılarak hayvanı durdurdu, derin bir üzüntü içinde:

—Geç kaldım! Hanı basmışlar! diye söylendi.

KARA MURAT Sahibi İleri Yayınlar Geliştirme ve Gazetecilik A.Ş. adına HALDUN SİMAVİ
Genel Müdür: Kemal KINACI Müessese Müdürü: Berkan KILIÇ
İdare: Alayköşkü Cad. Eryılmaz Sok. Cağaloğlu/İSTANBUL

Bina korkunç alevler arasında çatır çatır yanıyordu.

Birden gözleri, hanın önündeki düzlükte bulunan insan kalabalığına takıldı..Ansızın dehşetle ürperdi:

—Ağaçlara ip bağlıyorlar! Hepsini asacaklar galiba?

Gerçekten durum öyleydi.

İpler hazırlanmıştı.

Adamların bazıları ağaçlarda çalışıyor bazıları da asılacaklarla uğraşıyordu.

Prenses Nikol vahşi bakışlarla çalış-

maları seyrediyordu. Yüzü korkunçtu. Kesin kararını vermiş insanların katı ifadesi vardı halinde..Prenses Elen dimdik duruyordu..Korkuyordu ama bunu belli etmemeye çalışıyordu. Ölümün karşısında bile güzeldi.

Kara Murat umutsuzluk içinde:

—Tanrım!..Onun asılmasına dayanabilecek miyim? diye inledi.

Tek başına ne yapabilirdi? Bu kadar kalabalığa karşı çılgınca bir savaşa girmek, intihardan farksız olmaz mıydı? Peki, Elen ölüme giderken, o durup bu vahşi sahneyi seyredecek miydi?

•Yazışleri Müdürü: YALMAN AKNAR• İLYAY A.Ş. Tesislerinde basılmıştır. •Telefon: 512 00 50

Kara Murat gibi bir adam, ne olursa olsun sevdiği bir kızın göz göre göre ölüme gitmesine razı olamazdı.

Delikanlı atıyla beraber gizlendiği fundalıktan çıkıp delice bir saldırıya hazırlanırken, aklına gelen başka bir düşünce ile ansızın durdu..

—Hayır, Prenses Elen'in ölmesi daha iyi olur.. diye mırıldandı.

Genç kadını kurtarsa bile, sonunda kendisi öldürmekk zorunda kalacaktı.. Çünkü padişah, Prenses İren'in katilinin öldürülmesini emretmişti ve katili o idi...

Kara Murat:

—"Böylece sevdiğim kadını kendi elimle öldürmüş olmanın ıstırabından kurtulmuş olurum" diye düşündü..

★ ★ ★

Yanan handan alevler çatıyı sarmıştı. Binanın damı az sonra büyük bir gürültüyle çöktü. Kıvılcımlar uçarak kalabalığın bulunduğu yere kadar geldi.

Prenses Elen o sırada Kara Murat'ı düşünmekteydi.

Şu anda neredeydi?
Kendisini bırakıp gitmişmiydi?

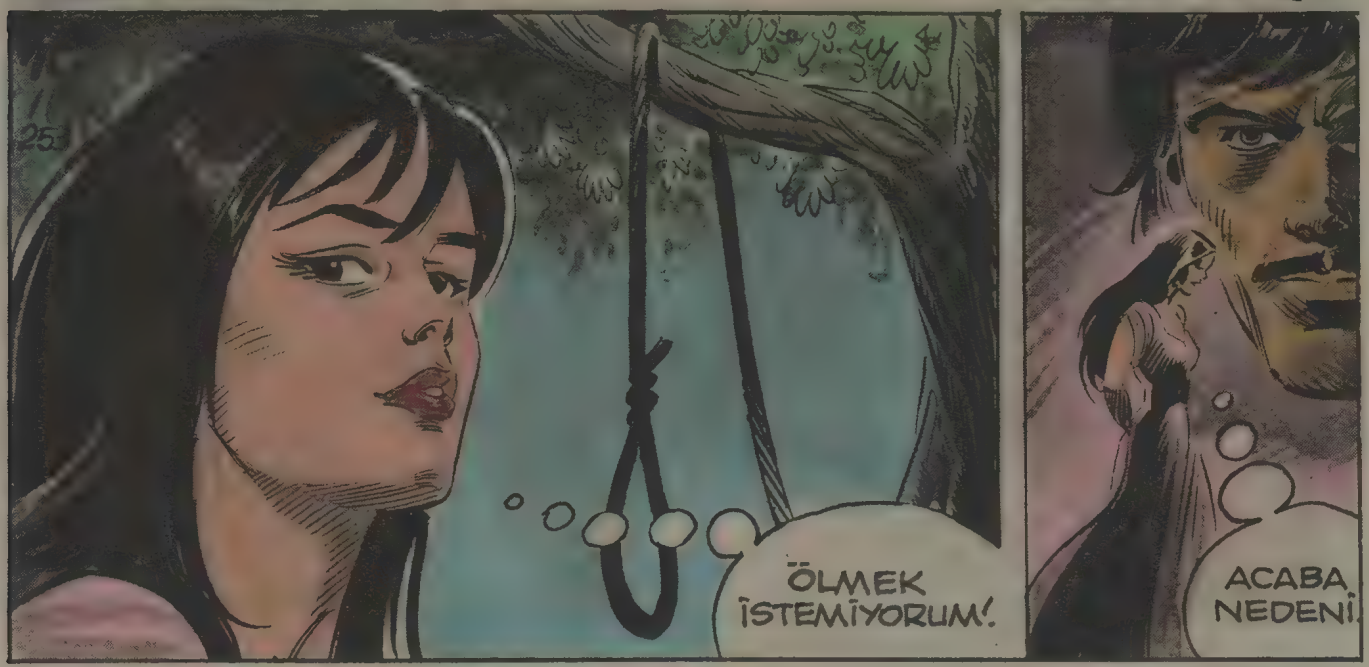

Acaba asılmak üzere olduğunu bilse, kurtarmak için hayatını tehlikeye atar mıydı?

Çok fazla tanımadığı bir erkekten bu kadar büyük fedakarlık beklemenin doğru olmayacağını düşündü.

Bir hıçkırık boğazına takıldı.

Ölmek istemiyordu.. Hiç... Ama hiç ölmek istemiyordu.. Kendisini hayata bu kadar yakın hissetmenin sebebi ne olabilirdi?

Düşündü düşündü, bulamadı bunu Acaba Kara Murat mıydı?

—**"Kimbilir belki"** diye mırıldandı..

Civarda yangın çatırtılarından başka hiçbir ses yoktu. Çevreyi sanki ölüm sessizliği sarmıştı..

Yanık kokusu Prenses Elen'in midesini bulandırıyor, ölümle hiç istemediği bir zamanda karşı karşıya geldiğini düşünüyordu.

★ ★ ★

Kara Murat atını ağaçların arasından sürerek düzlüğe yaklaşmaya çalıştı.

Asılmak üzere olan erkeklerin arasında Kabasakal'ın olup olmadığını bilmiyor, bunu anlamak istiyordu.

Devamı Gelecek Sayıda

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

İKİŞİMAT 1987 ÇARŞAMBA ✻ HALKLIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 682 ✻ 7 YAŞ 70 LİRA KÖY DAHİLDİR

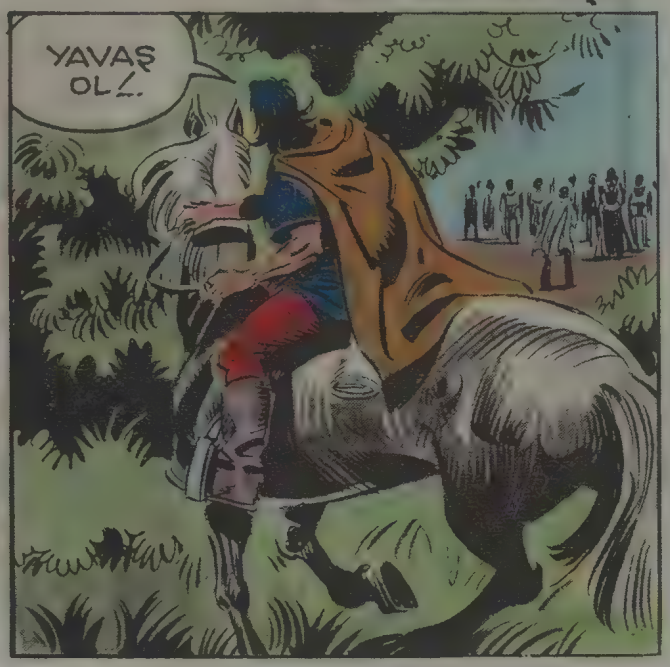

Sessizce biraz daha ilerledi. Tekrar yüksekçe bir yere ulaşıp alana bakınca dehşetle irkildi, tüyleri diken diken oldu.

Ağaçta biri sallanıyordu.

Bu talihsiz adam, aşçı yamağıydı..Gözleri yerinden fırlamış dili dışarı çıkmış ve sırasını savmıştı.

Prens Nikol, sadistçe bir zevk içinde vahşi vahşi gülüyordu.

Şimdi Prens Elen'i asmaya hazırlanıyorlardı.

Kara Murat, gürültü çıkarmaması için, atının yelelerini okşayıp ona bir şeyler mı-

rıldanarak sabırla bekledi.

Ortalık duman, kin, ölüm ve kan kokuyordu.

★ ★ ★

Yanan handan yükselen alevlerin kızıllığı muhafızların yüzlerine vuruyordu. Hepsi de asık suratlıydı. Kesin kararlı ve zalim bir görünüşleri vardı. Prens Nikol'un hali ise hepsinden daha korkunçtu.

Prenses Elen, umutsuzca çevresine baktı.

Kendisi için hazırlanan ipin bağlanması bitmişti. Aşçı yamağı bir başka ağaçta sallanıyordu. Gördüğü manzara çok iğrençti.

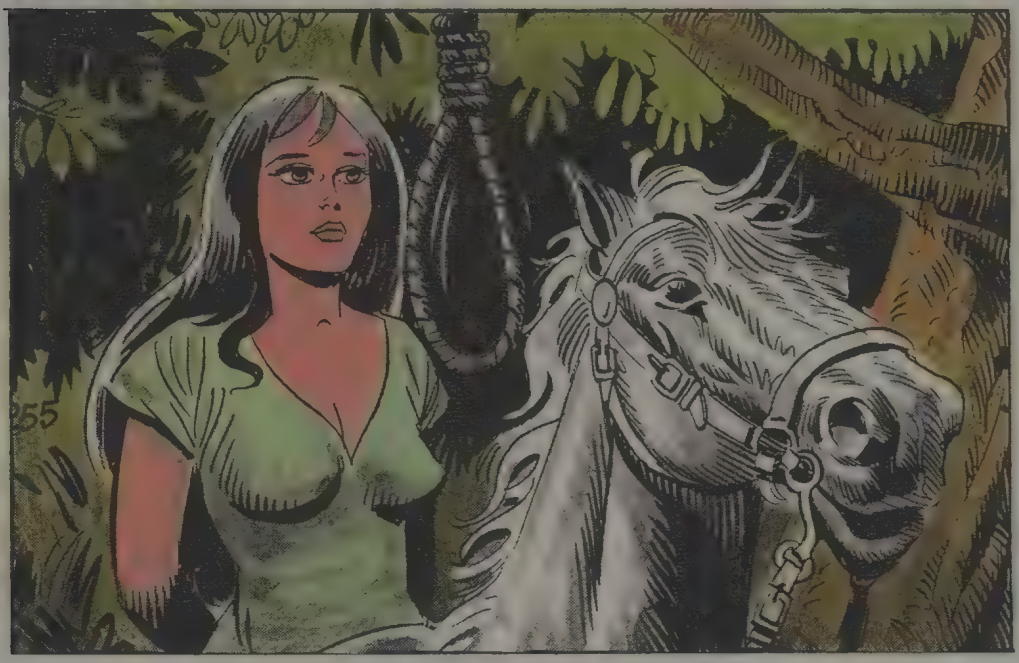

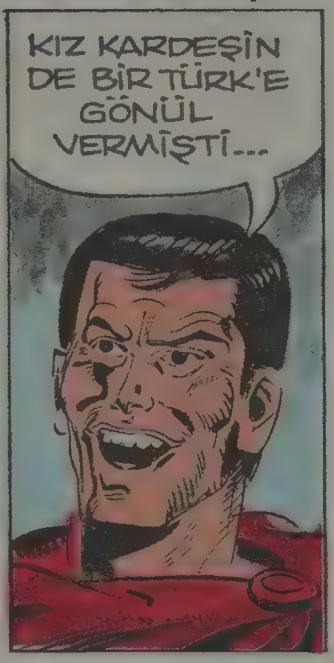

Midesi bulandı, boğazına kadar gelen hıçkırığı güç tuttu.

Elleri arkasına bağlanmış olan Elen'i bir ata bindirerek ağacın altına yaklaştırdılar.

Elen, ilmikli ipi gördüğü zaman, her şeyin bittiğini düşündü.

Prens Nikol zalim bir kahkaha ile sinir sinir güldü:

—Kahpe!...Senin kızkardeşin de bir Türk'e gönül vermişti. İhanetini ödettim ona..

Prenses Elen, o an ölmek üzere olduğunu bile unuttu. Çılgınca haykırdı:

—Neee? Kardeşimin katili sen mi-

sin? İren'i sen mi öldürdün?

Prens Nikol sırıttı:

—Ne sandın ya?...Onun bir Türk'ü sevmesini affedecek miydim yani...

—Alçak adam!...Katil!..Canavar!..

Prens Nikol'un kahkahaları, yangının çatırtılarına karıştı..

—Hah hah ha!...Şimdi de seni öldüreceğim güzelim!..Gelsin Kara Murat, kurtarsın seni..

Aynı anda Kara Murat atını mahmuzladı, gök gürültüsü gibi bir nara atarak ortaya çıktı:

—Geldim! Savulun köpekler!

Atıyla rüzgar gibi gelen Kara Murat, keskin kılıcıyla, ilk hamlede iki kişiyi yere serdi.

Kılıcını çekerek Kara Murat'ı durdurmaya çalışan Prens Nikol öyle bir tekme yedi ki, burnundan kanlar fışkırarak üç metre geriye fırladı.

Muhafızların sadece ikisi atlarının üzerindeydi. Onların da hayvanları ürkmüştü. Şahlanıp duruyordu.

Kara Murat hızla Prenses Elen'in ya-

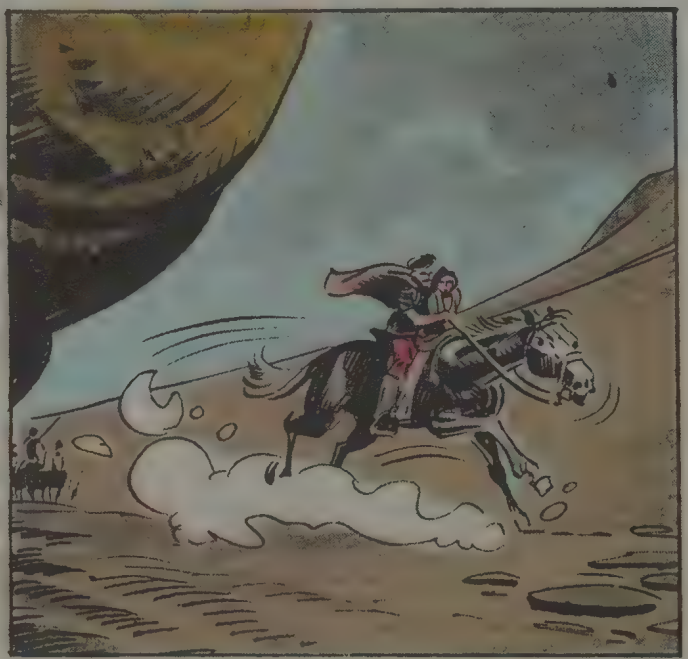

nına ulaştı, belinden kavradığı gibi çekip atının önüne yerleştirdi.

Sonra geldiği gibi uzaklaşırken, yanıbaşından birkaç mızrak vınlayarak uçtu.

Askerler bağırıyordu:
—Tutun!

—Vurun! Öldürün!

Adamların şaşkınlıkları çok kısa sürdü. Birkaç saniye sonra atlarına binip Kara Murat'ın peşine düştüler.

Prens Nikol da atına atlayarak Kara Murat'ın arkasına takılmıştı...Adamlarına, öfkeden kudurucasına bağırıyordu:

—Aptallar! Korkak herifler! Onu kaçırırsanız, hepinizi cellata veririm!

Şimdi küfürün bini bir paraya gidiyordu. Gözünü kan bürüyen adamlar, asmak üzere oldukları Kabasakal ile hancının adamlarını unutup Kara Murat ile Prenses Elen'in peşine düşmüşlerdi.

Prens Nikol:

—Üçe ayrılacağız! diye homurdandı.

Kızı kurtaran adam mutlaka Kara Murat'tır. İkisini de yakalayıp aynı ağaçta yan yana sallandırmadan hiç kimseye dinlenmek yok..Onları mutlaka bulacağız!

Prens Nikol, kaçakların fazla uzağa gidemeyeceklerini düşünüyordu. Bilmedikleri bu dağ yollarında kaçmalarına imkan yoktu.

Atını hırsla mahmuzlarken:

—Benden kaçamayacaksınız! diye uludu. Kini gözlerini aydınlatan bir şimşekti sanki...

Kara Murat atını dört nala koştururken Elen'i kolları arasında sıkı sıkı tutuyordu. Genç kadın tek kelime konuşmuyor yalnız zaman zaman dönüp yan gözle delikanlıya bakıyordu. Bu bakışlarda biraz teşekkür, biraz da hayranlık ifadesi vardı.

Onun bu akşam yaptığı olağanüstü harekete kimsenin cesaret edemeyeceğini düşünüyordu.

Gözlerini kan bürümüş adamların arasına tek başına atılıp, kendisini son anda ipten kurtarması inanılacak gibi değildi. Fakat başarmıştı.

Kara Murat düşünceliydi.

Peşlerinden gelen azgın sürünün, kendilerine ne zaman yetişeceklerini hesap etmeye çalışıyordu. Sırtında iki kişiyi taşıyan at hızlı gidemiyordu. Üstelik yol gittikçe sarplaşıyor, ilerlemesi güç hal alıyordu.

Hayvan ter içinde kalmıştı.

Durmaları ölüm demekti...Bütün güçleriyle kaçmaları gerekiyordu.

Kara Murat: **"—Katili öğrendim..İren'i Prens Nikol öldürmüş. Nasıl olsa bir gün onu kıstırıp intikam alırım ama şimdi Prenses Elen'i kurtarmam lazım"** diye düşünüyordu.

★ ★ ★

Kabasakal, ölümü beklerken darağacının altında birden yalnız kalıverince önce şaşkın şaşkın çevresine bakınmış sonra coşkun bir sevinç çığlığı atmıştı:

KARA MURAT Sahibi İleri Yayınlar Geliştirme ve Gazetecilik A.Ş. adına HALDUN SIMAVI
Genel Müdür: Kemal KINACI Müessese Müdürü: Berkan KILIÇ
İdare: Alayköşkü Cad. Eryılmaz Sok. Cağaloğlu/İSTANBUL

Yaşa Kara Murat! Yiğit arkadaşım! Yine kurtardın hayatımı!

Elleri arkasından sıkı sıkı bağlı olan Kabasakal, dört nala uzaklaşan atlıların arkasından neşeyle baktı:

—Kovalayın sersemler...Kovalayın bakalım...Kara Murat rüzgar gibi bir yiğittir..Avucunuzu yalarsınız!..

Titreyerek ölümü bekleyen ve ağaçta sallanan aşçı yamağına hala dehşetle bakan hanın personeli kurtulduklarına inanamıyordu..Aşçı kekeleyerek sordu:

—Yani...Şimdi biz kurtulduk mu efendim?

Kabasakal şen bir kahkaha attı:

—Tabii..Görmüyor musun hepsi gitti...

—Ya geri dönerlerse?

—Aptal aptal konuşma!..Döndükleri vakit bizi burada bulamayacaklar...Haydi, birbirimizin iplerini çözelim....Sallanmayın, çabuk olun biraz..

★ ★ ★

Kabasakal ve ötekiler sevinç dakikaları yaşarken, Kara Murat'ın çevresindeki tehlike çemberi her geçen an daralıyordu...

•Yazışleri Müdürü: YALMAN AKNAR• İLYAY A.Ş. Tesislerinde basılmıştır. •Telefon: 512 00 50

Kara Murat, kolları arasındaki güzel vücudun ılıklığını bile duyacak halde değildi..

Bir süre sonra yol, atla gidilmez hale geldi.

Hayvandan inerek yürümeye başladıkları sırada, kayalarda yankılar yapan başka atların seslerini duydular. Gelenler vardı.

Kara Murat sıkıntıyla:

—**Galiba izlerimizi buldular!** dedi.

Elen sapsarı bir yüzle ona baktı:

—**Fakat görünürlerde kimse yok.**

—**Evet..Şu tepenin ardındalar..Bir da-**

kika sonra ortaya çıkacaklar...

Hızla çevresine bakındı. Gözleri saklanacak bir yer aradı, sonra:

—**Gel benimle!** diyerek ilerideki kayaya doğru koşmaya başladı. Atı da yedeğine almış çekiyordu.

Kayanın arkasına yan yana, yüzükoyun yatarak heyecanla beklediler.

Az sonra atlılar göründü.

Üç kişiydiler. Kara Murat:

—**İnşallah bizi görmezler!** diye mırıldandı.

Ama bir kaç saniye sonra yanıldığını anladı.

Atlıların yanında bir de köpek vardı. Nereden çıkmıştı bu dev köpek?

Hayvan yeri ve havayı kokluyor, keskin dişlerini göstererek öfkeli öfkeli homurdanıyordu. Bir koku aldığı belliydi.

Atlılardan biri:

—Köpek huysuzlanmaya başladı, dedi.

Öteki başını salladı:

—Mutlaka avın kokusunu aldı. Bahse girerim kaçaklar yakında bir yerdedir.

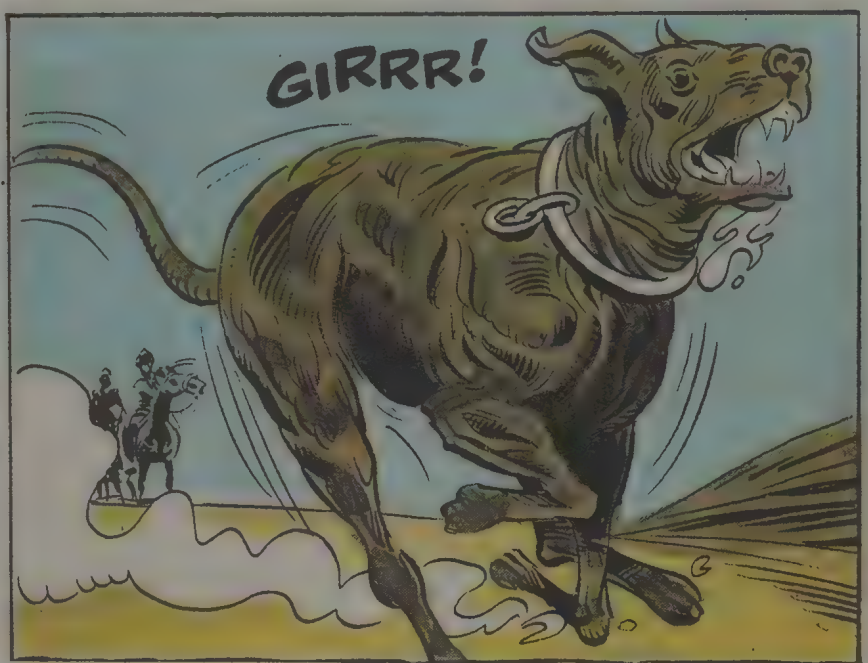

—Dönüp Prens Nikol'a haber versek mi acaba?

—Gerek yok..Köpek serseriyi parçalar nasıl olsa...Biz de kızı alıp Prens'e götürürüz..

Adam atından inip, köpeğin kayışının ucundaki tasmayı çözdü. Bunlar Prens Nikol'un yanından ayrılan bir grup askerdi.

Serbest kalan hayvan, korkunç bir şekilde homurdanarak yıldırım gibi kayalıklara doğru atıldı.

Kara Murat, gizlendikleri yerden endişeyle:

Devamı Gelecek Sayıda

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

—**Eyvah!.. köpek izimizi buldu!** diye mırıldandı.

Elen, güzel gözlerinde derin bir umutsuzlukla genç adama baktı.

—**Kaçalım!**

—**İmkansız!... Bu canavar hayvan, yarım dakikada bize yetişir.**

—**Mahvolduk öyleyse...**

—**Henüz değil!**

—**Ne yapabilirsin ki**

—**Vuruşurum!**

Elen, sevdiği adamı kaybedeceğini düşünerek sarsıldı. Yüreğinde benzerini duymadığı bir sızı hissetti.

—**Tanrım ona yardım et!**

Canavar köpek, müthiş bir öfkeyle tepeyi döndü, sivri dişlerini gösterip, boğuk boğuk hırlayarak arka ayaklarının üzerinde yaylanıp onlara doğru atıldı.

Herşeyin bittiğini düşünen Elen, umutsuz bir ıstırap çığlığı atarak geri çekildi.

Yorgun ve yaralı olan Kara Murat bu saldırıya dayanabilecek miydi? Bu canavarla nasıl baş edecekti?..

Genç kız içinden:

"Elveda sevgilim! diye inledi.

O sırada beklenmedik bir şey oldu. Acı bir uluma kayalıkları inletti.

Gözlerini açan Elen, köpeğin cansız bir külçe gibi yere yığıldığını gördü.

Bu nasıl olmuştu?
Kara Murat hayvanı nasıl öldürmüştü?

Delikanlının kılıcı hayvanın göğsünden girmiş, sırtından çıkmıştı. Elen, hayatında ilk kez bu kadar hızlı hareket eden bir insana hastlıyordu.

Kara Murat:

—Köpek yerimizi belli etti. Haydi, he-

men buradan uzaklaşalım diye bağırdı.

Fakat iki adım bile gidemediler.

Köpeğin peşinden koşan askerler, kana susamış vahşi birer yaratık gibi karşılarına dikilmişlerdi. Askerlerden en önde olanı uğursuz bir kahkaha attı:

—Ha ha!.... Seni yakaladık serseri!

İkinci muhafız gürledi:

—Boşuna direnme, kurtulamazsın!

Üçüncü asker ise Kara Murat'a aldırış etmeden genç kadına seslendi:

—Siz şöyle çekilin Prenses...

Vuruşma sırasında ölürseniz Prens Nikol sizi asma zevkinden mahrum olacağı için bize çok kızar.

Elen, hıçkırırcasına:

—Hayır! Bırakın onu... Görmüyor musunuz yaralı o... diye bağırdı.

Birinci muhafız pis pis sırıttı.

—Evet yaralı ama silahlı... Silahını teslim ederse onu öldürmez, Prens Nikol'a canlı teslim ederiz.

Kara Murat çevresine hızlı bir bakış fırlattı. Durumu umutsuz görünüyordu

—Dediklerini yap Elen, sen şöyle çekil! diye mırıldandı.

Genç kadın haykırdı:

—Hayır, hayır! Seni ölüme terk edemem!

—Öleceğimi kim söyledi.

—Üç kişiye birden karşı koyamazsın. Çok yorgunsun.

—Yanılıyorsun. Bu ödlek herifler az sonra karşımda kaçacak delik arayacaklar.

Muhafızlar bu sözlere önce şaşırdılar, sonra gürültülü birer kahkaha patlattılar:

—Hah, hah, ha!

—Amma da atıyor ha!

—Başka çare yok.. Şundan birazcık kan alalım.

Kara Murat, köpeğin kanıyla kızıla boyanan kılıcını doğrultarak saldırıyı bekledi.

Muhafızlar hâlâ alay ediyorlardı:

—Bize karşı koyabileceğini mi sanıyorsun.

—Sen, ya çok safsın, ya da deli...

—Bir vuruşta kafanı gövdenden ayırırız...

Kara Murat, kalleşçe bir saldırıyı soğukkanlılıkla beklerken, dudakları alaylı bir ifadeyle kıvrıldı:

—Belki de siz haklısınız. Üç kişinin bir kişi karşısında bu kadar cesur olması kolaydır.

Muhafızlardan biri ilerledi, kanlı gözleri vahşi bir hayvanınki gibi parlıyordu:

—Ne demek istiyorsun.Seni tek başıma haklayamaz mıyım yani..

Kara Murat, karşısındakini çıldırtan bir sakinlikle:

—Çok zor dostum, dedi. Çok zor. Sende o bilek ve yürek ne gezer.

Adam birden korkunç bir nara atarak Kara Murat'ın üzerine saldırdı:

—Geber!

Kılıçlı kolu, havada şimşek gibi bir daire çizdi. Kara Murat kılıcını kaldırarak darbeyi havada karşılarken geri çekilmek istedi, ayağı taşa takıldı ve sırtüstü yere düştü.

Muhafızın gözleri sevinçle parladı. Kara

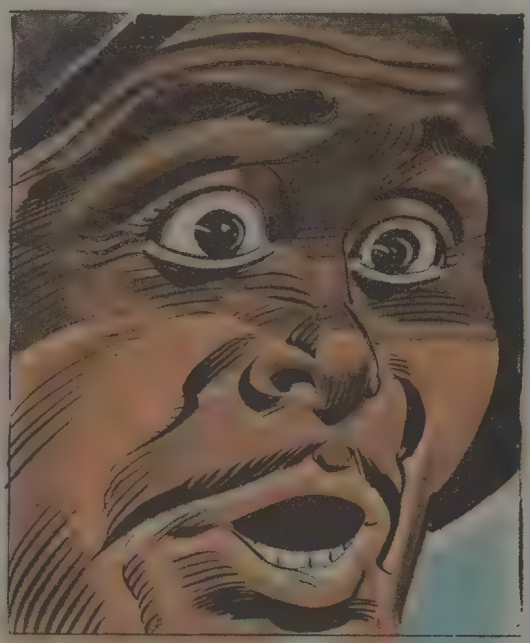

Murat'a son darbeyi indirmek için kılıcını yeniden kaldırdı:

—İşte sonun geldi!

Fakat adam, kılıçlı kolunu kaldırırken açık vermiş ve gövdesini savunmasız bırakmıştı.

Kara Murat, kılıçlı kolunu hızla ileri uzattı. Muhafızın karnını delen sivri çelik, gövdesini geçti ve kaburgalarının arasından dışarı çıktı.

Adam, neye uğradığını anlayamamıştı bile...

Kara Murat'a büyük bir şaşkınlıkla baktı.

KARA MURAT Sahibi İleri Yayınlar Geliştirme ve Gazetecilik A.Ş. adına HALDUN SİMAVİ
Genel Müdür: Kemal KINACI Müessese Müdürü: Berkan KILIÇ
İdare: Alayköşkü Cad. Eryılmaz Sok. Cağaloğlu/İSTANBUL

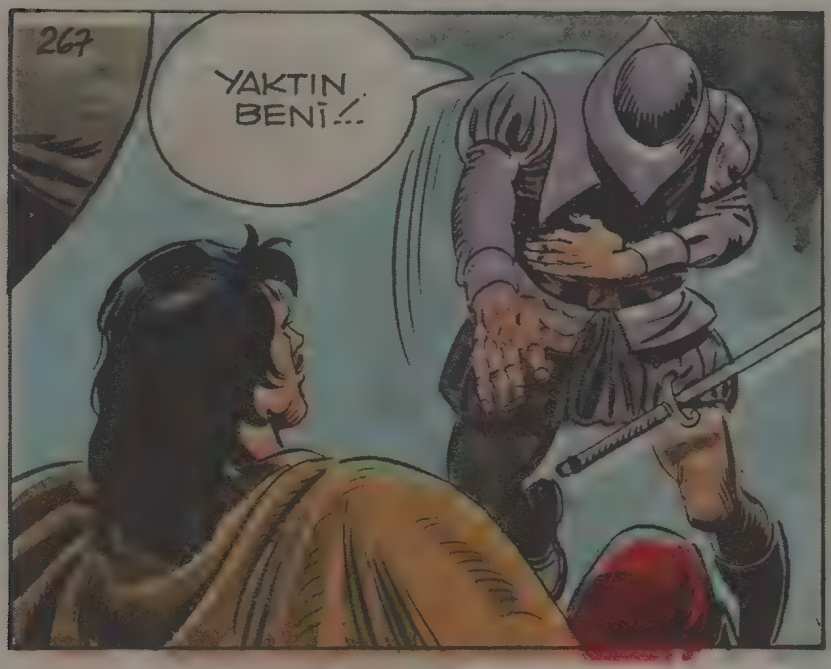

Kılıcın karnına girdiğini henüz duymamıştı.

Belki birkaç saniye daha acıyı hissetmeyecekti. Bakışlarında boş ve hayret dolu bir ifade vardı.

Adam, bir süre sonra acı acı inleyip, iki büklüm olarak yere yuvarlandı:

—Ahhh... Yaktın beni namussuz!

—Affını dilerim. Yaşamak için öldürmek zorundaydım.

Diğer iki asker, arkadaşlarının can çekiştiğini görünce çılgına döndü. İkisi de ulurcasına bağırdı:

—Sen de gebereceksin köpek!...

—Ciğerlerini sökeceğim senin..

Elen, Kara Murat'ın birkaç adım gerisinde, sapsarı bir yüzle onları seyrediyordu. Şu son birkaç saat içinde akıl almaz olaylar yaşamıştı. Kara Murat'a karşı olan hayranlığı her an biraz daha artıyor, onu daha çok seviyordu.

Hiçbir insan hayata bu kadar bağlı olamaz, hiçbir insan yaşamak için böyle olağanüstü cesaret ve kuvvet gösteremezdi.

Kara Murat kılıcının kabzasını sıkarak:

•Yazışleri Müdürü: YALMAN AKNAR• İLYAY A.Ş. Tesislerinde basılmıştır. •Telefon: 512 00 50

—Gelin bakalım prensin köpekleri diye söylendi.

Elen kendisine yüzyıllar kadar uzun gelen bir süre birbirine çarpan kılıçların şakırtılarından ve dövüşenlerin öfkeli soluk alışlarından başka birşey duymadı.

Kara Murat, sırtını kayalara vermiş öyle vuruşuyordu. Daha iyice kapanmadan zorlanan yaraları açılmış, akan kanlar onu halsiz bırakmıştı.

İki muhafız, Kara Murat'ı iyice sıkıştırmaya başlamışlardı. İleri fırlıyor, vahşi hayvan-

lar gibi böğürerek atılıyor, yere yuvarlanıp hemen yine kalkıyorlardı. Dövüş kızıştıkça ağızlarından küfürler, lanetler, tehditler fışkırıyordu...

★ ★ ★

Bu sırada Prens Nikol, dövüş yerine on dakikalık bir mesafedeydi. Yüreği nefretin keskin tırnaklarıyla kazınıyordu. Önden yolladığı üç adamından hiçbir haber gelmeyişi onu daha da öfkelendirmişti.

—Hâlâ bir haber yok mu diye kükredi.

Prensin öfkesi, yanındaki iki muhafızı korkuttu. Kekeleyerek cevap verdiler:

—Hayır asaletmeap... Ama herhalde yakında bir yerdeler.

—Ben de aynı fikirdeyim. Uzakta olduklarını sanmıyorum.

Prens Nikol **"Ne uğursuz bir gün"** diye söylendi. Kara Murat'ı ele geçirince onu, acıların en büyüğünü çektirerek öldürmeye yemin etti. Kalbi nefretle doluydu. Az sonra, ya-

nındaki iki muhafıza dönerek:

—Haydi biz de gidelim, dedi... Üçer kişilik gruplar halinde herkes bir yana dağılmış, en sona onlar kalmıştı...

★ ★ ★

Elen, bitkin bir halde olan Kara Murat'a nasıl yardım edeceğini düşünürken, muhafızlardan birinin dövüşü bıraktığını ve arkadan sinsi sinsi dolaşarak Kara Murat'a yaklıştığını gördü, ürperdi...

Dondu kaldı adeta...

Devamı Gelecek Sayıda

FATİH 'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

4 MART 1987 HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ SAYI: 684 FİYATI 70 KRŞ KDV DAHİLDİR

Bu, öyle müthiş, öyle karşıkonulmaz, ezici bir korkuydu ki, bağırmak istediği halde sesi çıkmadı.

Dili tutulmuştu sanki..

Aslında genç kızın bağırmasına gerek yoktu. Çünkü Kara Murat gibi bir kavga kurdunun, düşmanının bu hareketini gözünden kaçırması mümkün değildi.

Üstelik bu kalleşçe hareketten memnun bile olmuştu.. Böylece kısa bir an için bile olsa karşısındaki kılıçlardan biri eksilmiş oluyordu.

Kara Murat bu avantajı hemen değerlendirdi ve yıldırım gibi atıldı. Kılıcı aynı an-

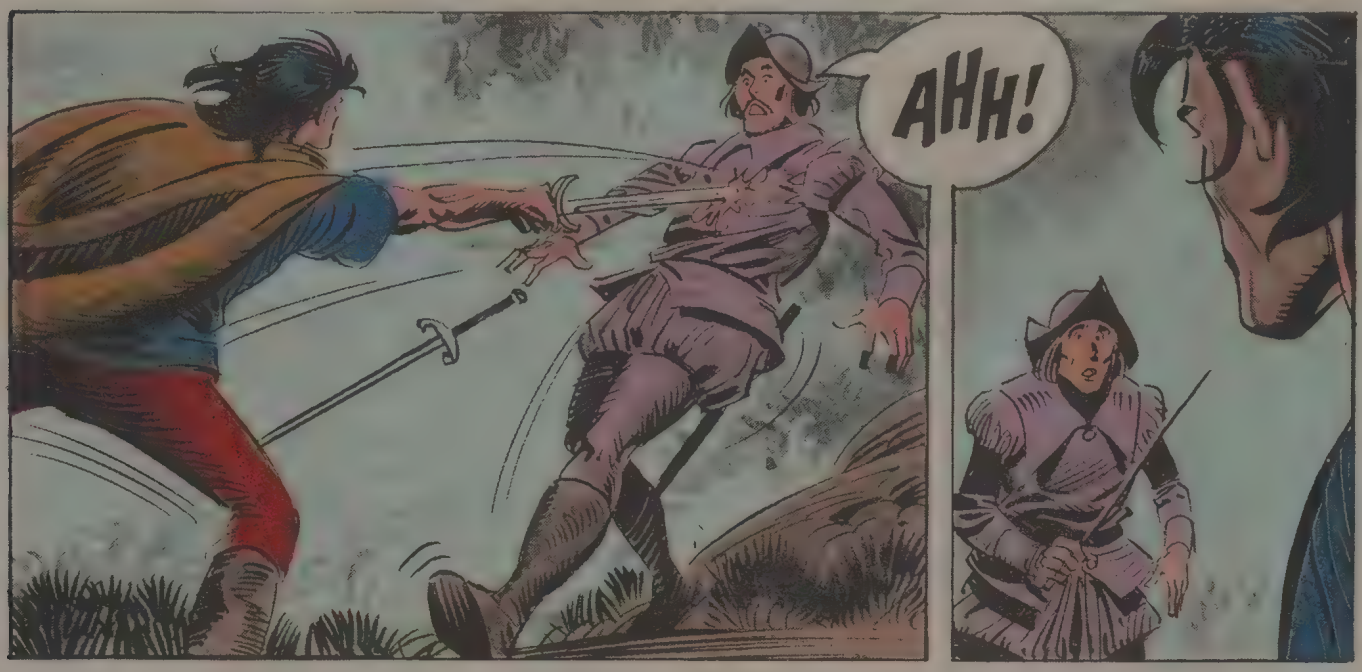

da birkaç yerde birden görülüyor, şimşek hızıyla yaptığı hareketleri karşısındaki adamı bunaltıyordu.

Kısa bir süre sonra kılıç, muhafızın göğsüne gömüldü. Boğuk bir çığlık, kayalıkları inletti.

Adam, kanlar içinde yere yıkılırken öteki muhafız, delikanlının arkasından iyice yaklaşmış, fakat aynı anda arkadaşının acı sonunu dehşet içinde görmüştü.

Kara Murat birden hızla ona doğru dönünce adam öyle korktu ki, bir an ne yapacağını şaşırdı.

Bu müthiş Türk'le tek başına dövüşemeyeceğini anlayan muhafız, kılıcını yere atıp titreyerek Kara Murat'a yalvardı.

—Beni öldürme yiğidim! Çoluğuma çocuğuma bağışla!

Kara Murat'ın durakladığını gören Elen, derin bir öfke içinde:

—O seni arkandan vuracaktı Kara Murat.. Ona acıma! diye bağırdı.

Aynı anda kayalar arasında sert bir ses gürledi:

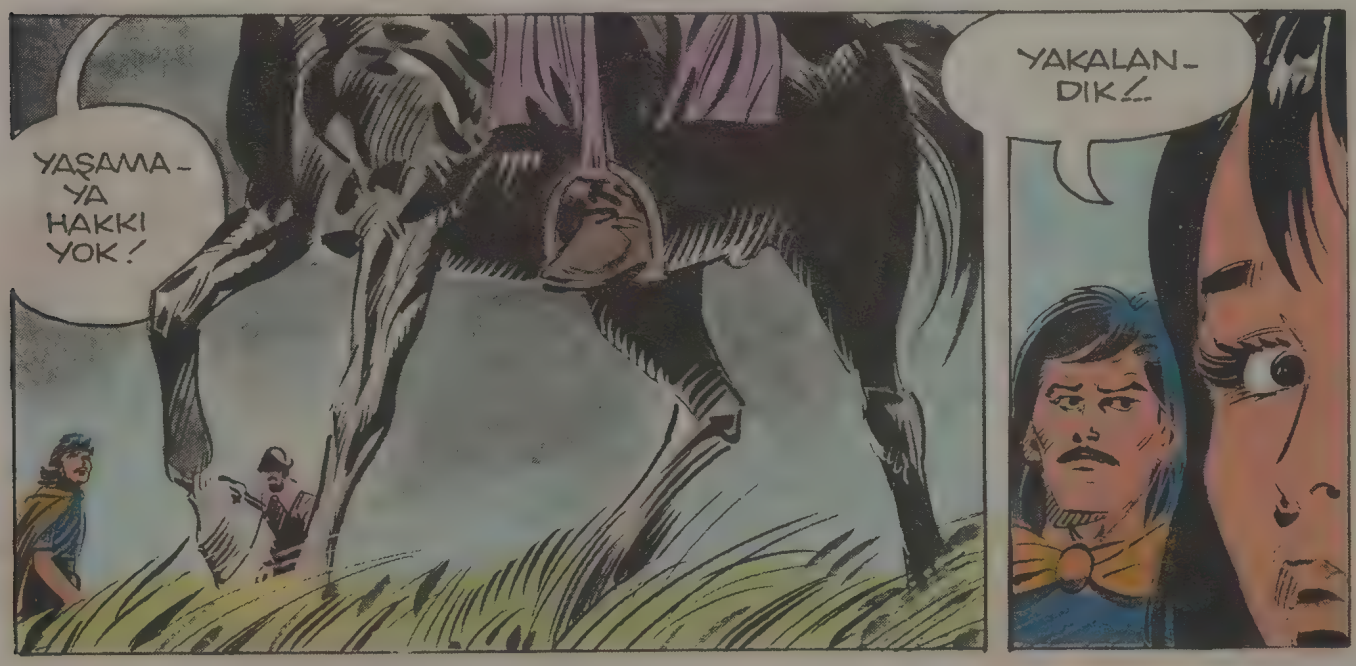

—Evet, ona acıma! Böyle korkakların yaşamaya hakkı yoktur!

Kin dolu, kalın, emreden ses, Kara Murat'ı da Elen'i de ürpertti. Sesin geldiği yana dikilen bakışlarında tarif edilmez bir şaşkınlık belirdi, ikisi de sapsarı kesilerek boğuk bir sesle mırıldandılar:

—Prens Nikol!

...Ve şimşek hızıyla ikisinin de aklından şu düşünce geçti:

—Yakalandık! Şimdi mahvolduk işte!

Prens Nikol iri bir kayanın üzerinde duruyor, iğrenç kahkahaları kulakları tırmalıyordu.

—Evet, iyi bildiniz.. Nihayet yakaladım sizi!

Prens Nikol'un yanında, tepeden tırnağa silahlı iki silahşör vardı. Prens aynı emreden sesle gürledi:

—Evet Kara Murat! Acıma, öldür o askeri!.. Çünkü o sersem, beceriksizliğiyle ölümü hak etti.

Kara Murat, karşısında titreyen muhafıza kısa bir an baktı, sonra dudaklarını acı acı bükerek şöyle dedi:

—İşte ahbap... Efendinin gerçek yüzünü gör.. Hizmet ettiğin efendin, aşağılık ve soysuz herifin biri.. İhtiyacı kalmayınca senin ölüm emrini verdi. Haydutlar bile bu kadar zalim ve vefasız olamaz..

Kara Murat kılıcını usulca indirdi ve adama:

—Haydi git, dedi. Seni affettim!..

Adam kulaklarına inanamadı. Birkaç teşekkür kelimesi mırıldanarak geri geri çekildi:

—**Sağol... Çok iyisin ..**

Kara Murat, kendisine şaşkınlıkla bakan Prens Nikol'a dönerek soğuk bir sesle:

—**Hiçbir Türk, teslim olan düşmana vurmaz!** dedi.

Prens, kaşlarını çatarak küstah bakışlarla onu süzdü:

—**Onu boşver, sen kendine bak.. Şimdi seni geberteceğim hazır mısın?**

Artık gücünün son kırıntılarını kullanan Kara Murat, içinde bulunduğu güç durumu belli etmemeye, ölümü yiğitçe ve güleryüzle karşılamaya karar verdi:

—**Arkanda iki silahşör varken tek kişiye meydan okumak kolaydır.**

Prens Nikol kaba bir kahkaha attı:

—**Onlara mı güvendiğimi sanıyorsun?**

—**Sanmıyorum, eminim... Senin gibi yüreksizin biri başka türlü bana nasıl meydan okuyabilir?**

Prens Nikol'un kahkahaları alay halini aldı.

—**Beni kızdırarak teke tek dövüşmeye zorluyorsun..**

Seni tepelemek zor değil Kara Murat.. Ama bir Prens, asla senin gibi soysuz bir serseriyle dövüşmez..

Prens Nikol, tek başına Kara Murat'ı yeneceğinden emindi. Akdeniz'in bir numaralı şövalyesiydi o.. Fakat Kara Murat'ın bir kılıç darbesiyle kolayca ölmesini istemiyordu.. Onu, günlerdir içinde tortulanan öcünün tadını çıkara çıkara, kinini yavaş yavaş akıta akıta öldürmek istiyordu.

Çünkü bu Türk, bütün hayatını altüst etmiş, üstelik sevdiği kadını elinden almıştı..

Öfkeli bir sesle:

—Teslim ol! diye bağırdı. Teslim olursan birkaç gün daha yaşama imkanına kavuşursun..

Kara Murat, Prens Nikol'u küçümser bir tavırla süzdü:

—Demek benimle teke tek vuruşmayacaksın..

—Hayır..

—Bu çok normaldir. Çünkü sen korkağın birisin..

Prens Nikol birden sapsarı kesildi, öfkeden titreyerek bağırdı:

KARA MURAT
Sahibi İLBAS İLERİ BASIN VE YAYIN ENDÜSTRİSİ A.Ş. adına HALDUN SİMAVİ
Genel Müdür: Kemal KINACI Müessese Müdürü: Berkan KILIÇ
İdare: Alayköşkü Cad. Eryılmaz Sok. Cağaloğlu/İSTANBUL

PRENSES'İN AŞKI

—Beni kızdırarak dövüşmeye zorlamak istiyorsun..

—Dövüşmek istediğim doğru ama sen de o yüreğin olup olmadığını bilmiyorum. Bak, ben üstelik yorgun ve yaralıyım.. Ayakta zor duruyorum.. Bu halde bile seni korkutuyor muyum?

Prens Nikol kükredi:

—Ben senin ne hınzır olduğunu bilirim. Mutlaka yine bir oyun hazırlıyorsun..

Kara Murat ona alaylı alaylı baktı.

—İnsanlar korktukları vakit, kendilerini böyle aldatırlar.

—Ben kimseden korkmam sefil herif!

—Belli... Muhafızlarının arasında bir kahraman gibi duruyorsun..

—Boşuna uğraşma! Seninle, teke tek vuruşmayacağım.

Prens Nikol çılgınca bir hareketle kılıcını çekerek yanındaki iki silahşöre bağırdı:

—Haydi! Gebertelim şu haini!

Prens, atını yıldırım gibi sürdü ve kılıcını Kara Murat'ın kafasına doğru savurdu:

—Geber!

•Yazışleri Müdürü: YALMAN AKNAR• İLYAY A.Ş. Tesislerinde basılmıştır. •Telefon: 512 00 50

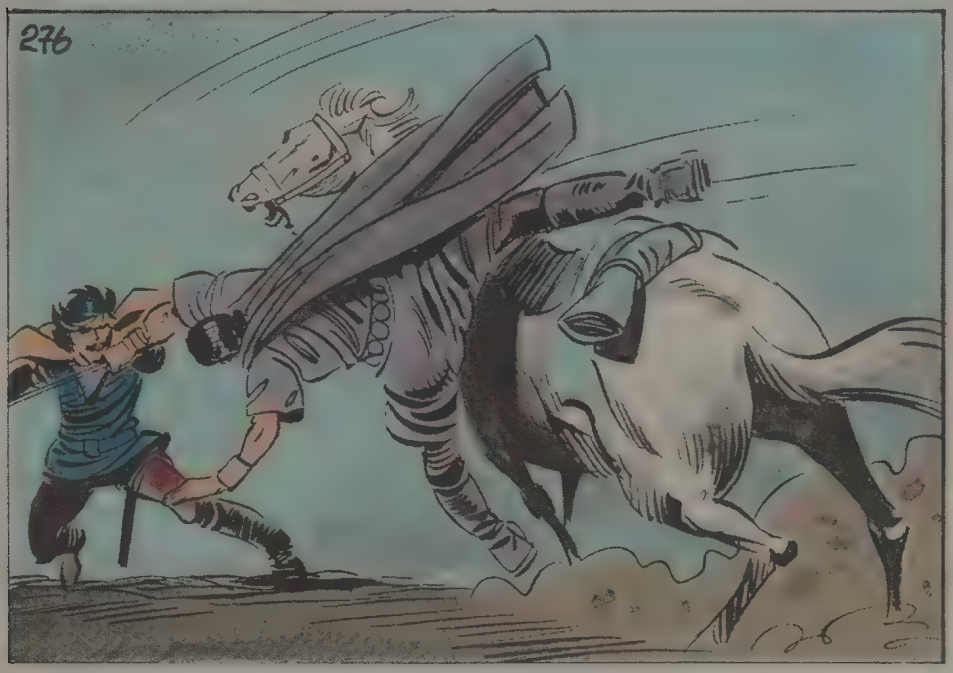

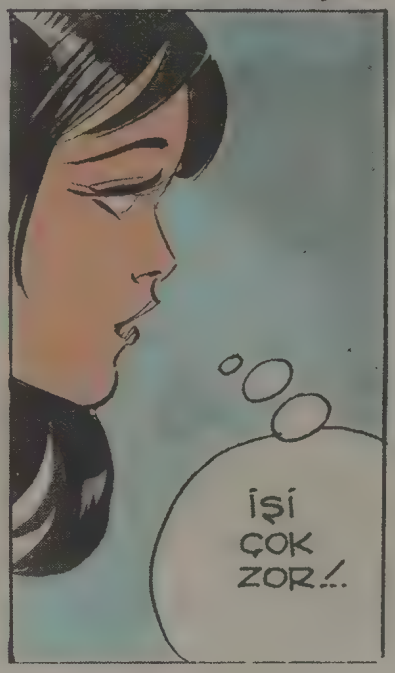

Kara Murat yay gibi eğildi, kılıç saçlarını yalayarak geçerken o, çelik gibi pençesiyle Prens'in bileğini yakaladı.

Prens Nikol başına geleceği anlayarak sapsarı kesildi. Boş yere direnmeye çalıştı ama Kara Murat bir çekişte onu atının üzerinden yere düşürdü.

Kısa bir an alt alta, üst üste boğuştular..

Prens Nikol, kendisini Kara Murat'ın pençesinden kurtararak ayağa fırladı. Kılıcı elindeydi.

Bu sırada Elen, eline geçirdiği iri taşı, silahşörlerden birinin kafasına indirerek onu baygın yere sermişti.

Diğer silahşörler de, başka bir adamla çarpışıyordu..

Bu adam, silahşörün karşısında kahramanca dövüşüyor ve onun Kara Murat'a saldırmasını engelliyordu.

Kara Murat bir an şaşkın, bakakaldı.. Kendisine yardım eden bu çılgın kimdi.. Birkaç saniye sonra tanıdı onu.. Az önce öldürmeyip canını bağışladığı muhafızdı bu..

Adam bir yandan dövüşürken, bir yandan da Kara Murat'a seslendi:

—Artık iki kişiyiz yiğidim.. Ben hayatımı bağışlayan bir insanın ölümüne göz yumacak kadar alçak değilim!

Bu sürprizle Kara Murat'ın adeta başı döndü, kalbinde bir sevinç rüzgarı esti. Dünyadaki bütün insanlar kötü değildi. Böyle iyileri de vardı demek ki...

Prens Nikol Kara Murat'ı öfke ve kin dolu bakışlarla süzerek: "Alçak!" diye homurdandı.

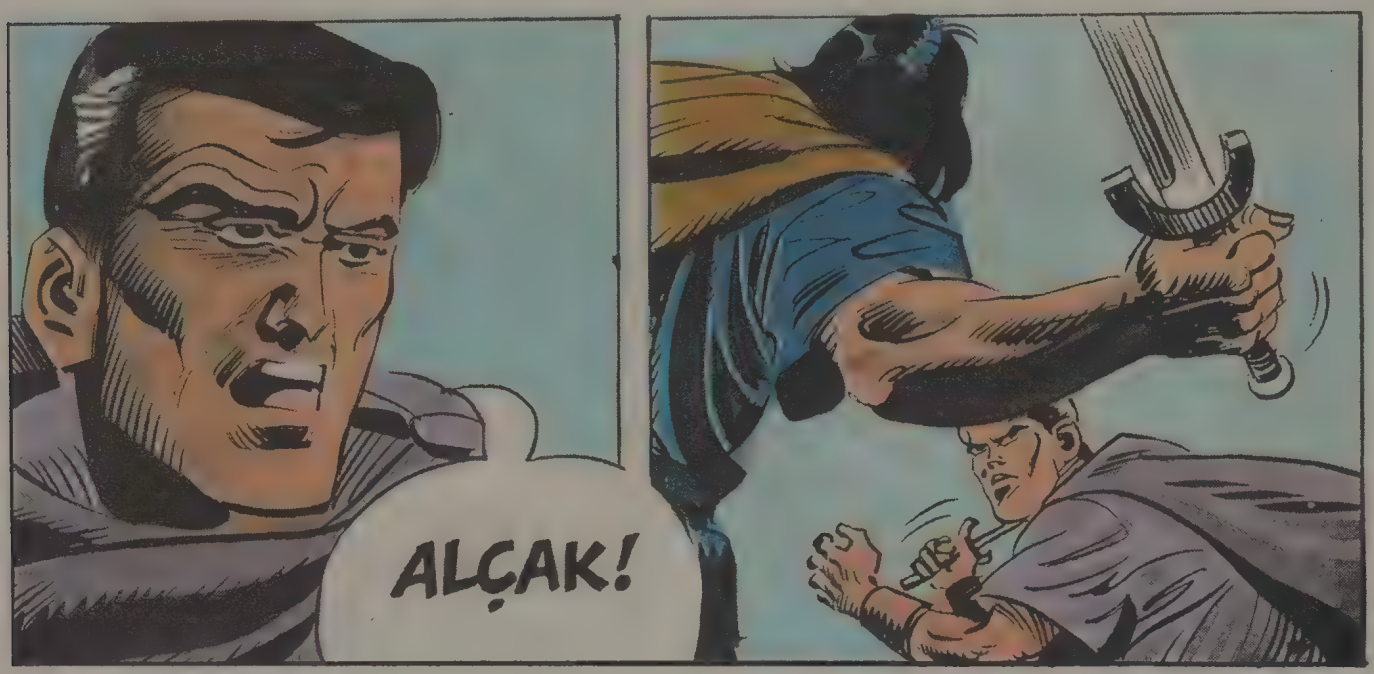

Her hamlesinin boşa gitmesi, Prens'in canını sıkmıştı.. Yüzü allak bullaktı. Terler şakaklarından ırmak gibi akıyor, gözlerinde ölümcül bir kinin parıltıları dolaşıyordu.

Kara Murat, vahşi bir şekilde gülümsedi:

— Demek beni kolayca haklayacağını sanmıştın? Ne büyük hata!

Prens Nikol tekrar saldırdı. Şimdi ikisi de ellerinde kılıçlarla birbirlerinin çevresinde fır fır dönüyor, bir açık yakalayıp, birbirlerinin karnını deşmeye çalışıyordu.

Devamı Gelecek Sayıda

FATİH 'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

11 MART 1987 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK ÇOCUK DERGİSİ ✻ SAYI: 685 ✻ FİYATI 70 LİRA KDV DAHİLDİR

Alınlarında terler birikmiş, solukları sıklaşmıştı. Vücutları yay gibi geriliyor, kolları ok gibi fırlayarak hedefi bulmaya çalışıyordu.

Bir ara Prens Nikol, korkunç bir çığlık attı.

Kılıç elinden uçmuş silahsız kalmıştı.

Gözleri dehşetle büyüyen Prens Nikol bir hayalet görüyormuş gibi kekeledi:

—Sen... Sen şeytansın... Çünkü hiç bir insan tek başına bu kadar kişiyi yenemez...

Kara Murat kükredi:

—Bırak bunları... Şimdi huysuz bir köpek gibi senin de leşini yere sereceğim. Kolla kendini!

Prens Nikol, ansızın dehşete kapılarak kaçmak istedi. Ama Kara Murat'ın onu bırakmaya hiç niyeti yoktu. Kartal gibi atıldı.

Prens daha iki adım atmadan yetişti, bir tokatta onu yere düşürdü sonra çevik bir hareketle atılıp dizini göğsüne bastırarak kılıcının keskin yanını adamın gırtlağına dayadı:

—Şimdi senin canını alacağım pis herif!

Prensin yüzü dehşetle kasıldı:

—Öldürme beni, sana ne istersen veririm!

Kara Murat acı acı güldü:

—Ne istersem mi?

Prens umuda kapıldı:

—Evet... Evet... Ne istersen tabii...

Kara Murat buz gibi soğuk bir sesle konuştu:

—Acımasızca öldürdüğün insanları geri verebilir misin? İstanbul'da kalleşçe öldürdüğün Prenses İren'i geri getirebilir misin? Sen pis bir katilsin!

Prens Nikol'un gözleri dehşetinden yerinden fırlayacak gibiydi. Sanki bütün kanı uçup gitmiş, yüzünü ölüm sarılığı kaplamıştı.

Kara Murat'ın sesi acımasızdı:

—Öldüreceğim seni Prens hazretleri!.. Kurtuluş umudun hiç yok!

—Acı bana... Suç bende değildi... Kimi öldürdüysem görevim icabı yaptım!..

—Yalan!.. Sen insanların acı çekmesinden zevk duyan kan içici bir canavarsın.

Yüzlerce insanı sadece Müslüman oldukları için öldürttün. Prenses İren'i ise bir Türk'e aşık olduğu katlettin!

Bu sırada acı bir çığlık duyuldu. Prensin son silahşörü de göğsüne saplanan kılıçla cansız yere yıkılmıştı. Kara Murat'ın dostu olan muhafız:

—Evet yiğidim, dedi. **Şimdi bu soysuz prensi dilediğin gibi rahatça öldürebilirsin. Geç de olsa gözüm açıldı. Artık böyle aşağılık heriflerin değil, kendi kendimin efendisi olacağım!**

Prens Nikol son bir umutla eski as-

kerine doğru elini uzatarak yalvardı:

—Beni kurtar Mihal... Seni subay yaparım! Hatta general bile yaparım. Acı bana...

Adı Mihal olan asker, Prens Nikol'a iğrenircesine baktı:

—Sen acıma nedir bilir misin? Bilsen de artık çok geç zaten... Yaptığın kötülüklerin hesabını vereceksin...

Kara Murat'ın, kılıcı boğazına biraz daha fazla bastırdığını hisseden Prens Nikol inledi:

—Aaaah!

Delikanlı, kısık dişlerinin arasından söylendi:

—Doğrusu bu ava başlarken sonunda kendinin av olacağını hiç düşünmemiştin değil mi? Prens hazretleri? Eee, ne yapalım, ava giden avlanır derler... Şimdi ölmeye hazırlan...

Prens hâlâ umudunu yitirmemişti:

—Beni öldürmezsen seni dünyanın en zengin insanı yaparım... Prens gibi bey gibi yaşatırım... En güzel kadınları sana veririm... Herkes sana hizmet eder...

Kara Murat onu duymuyordu bile... Bir kere değil, bin kere ölüme mahkum ettiği bu sefil adamı nasıl öldüreceğini düşünüyordu.

Onu öldürürken acının her zerresini tattırmak, bugüne kadar yaptığı kötülüklerin cezasını çektirmek istiyordu...

Prens Nikol'un gözleri dehşet içinde açılmış, zalim bir korkunun pençeleri arasında kıvranmaya başlamıştı:

—Sana ne istersen veririm. Duydun mu?

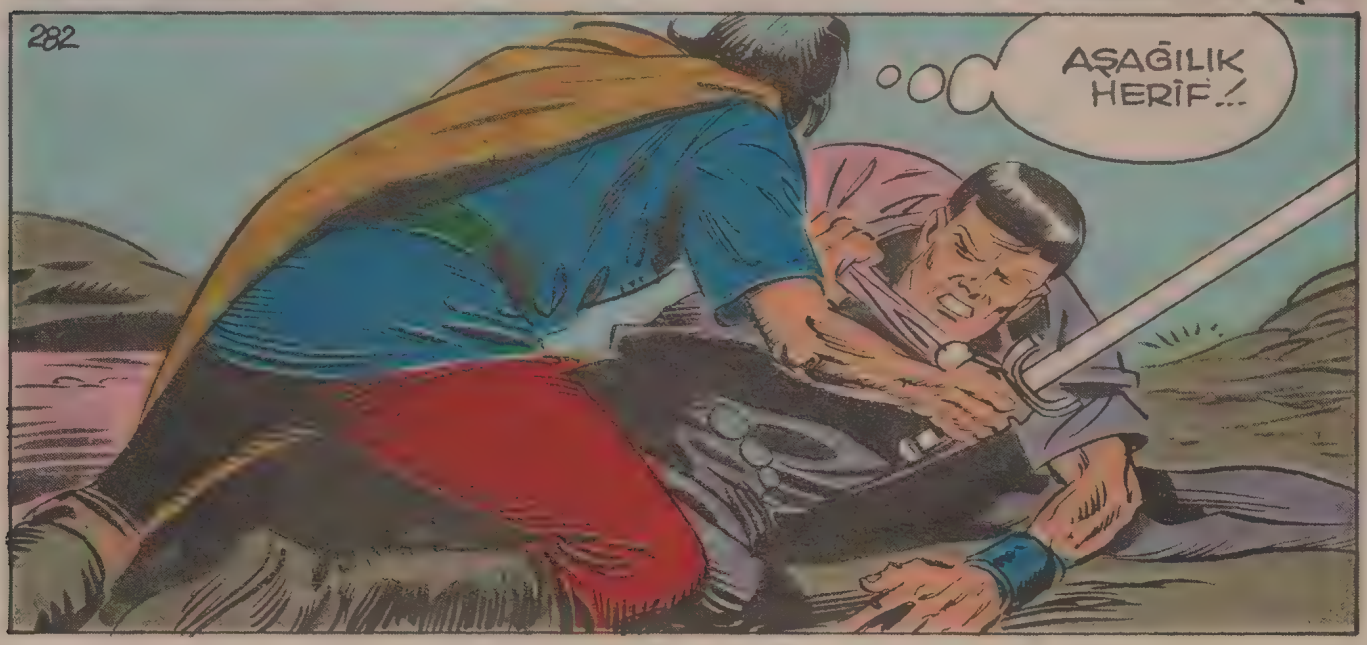

— Midilli'nin en güzel kızlarını, en güzel kadınlarını bile koynuna sokarım.

Kara Murat iğrendi, midesi bulandı, içindeki tiksinti duygusu daha da arttı...

Bir Prens, nasıl bu kadar alçalabilirdi? Yaşamak için hayat bu kadar küçülmeye değer miydi?

Delikanlı ona nefretle baktı. Tiksiniyordu... Artık Prensin sonu gelmişti...

Kılıç inecek ve baş gövdeden ayrılacaktı.

Kara Murat kararsızca durdu... İçinde

bir fırtına vardı sanki... Böyle aşağılık bir adamın kanıyla elini kirletmek istemiyor gibiydi...

Onun bu kararsızlığını yanlış anlayan Prens Nikol sonunun geldiğini sanarak şiddetle çırpındı, kurtulmak için bütün gücünü harcadı, kısa boğuşma anında Prens Nikol'un pelerini açıldı, boynunda asılı bir madalyon dışarı fırladı...

Kara Murat birden döndü kaldı sanki... Gözleri yuvalarından fırlarcasına büyüdü... Bir dehşet çığlığı atmamak için kendisini zor tuttu....

KARA MURAT
Sahibi İLBAS İLERİ BASIN VE YAYIN ENDÜSTRİSİ A.Ş. adına HALDUN SİMAVİ
Genel Müdür: Kemal KINACI Müessese Müdürü: Berkan KILIÇ
İdare: Alayköşkü Cad. Eryılmaz Sok. Cağaloğlu/İSTANBUL

KARA MURAT

PRENSES'İN AŞKI

Prens Nikol'un boynundaki madalyonu tanımıştı... Canavarca öldürülen annesinin madalyonuydu bu...

Anıları birden gerilere gitti. Düşüncelerinin sisi arasında, annesine bu madalyonu taktığı günü hatırladı...

Yaşlı kadın tatlı tatlı gülümsüyor, oğluna teşekkür ediyordu.

Kara Murat Prensin boynundaki kolyeye tekrar dehşetle baktı.

Düşünceleri kolye ile, annesine ait anılar arasında dansediyordu sanki...

Prens Nikol, Kara Murat'ın bu donmuş gibi halinden faydalanıp onu şiddetle itti ve elinden kurtularak fırlayıp kaçmaya başladı...

Kara Murat avıyla oynayan kedi gibi bir süre bekledi, Nikol atına binmeye çalışırken delikanlı elindeki bıçağı fırlattı...

Tam eğere oturmak üzere olan Prens Nikol'un kurtulma sevinci yarıda kaldı...

— **O Aaaah!...**

Bıçak hain adamın omzuna saplanmıştı...

•Yazışleri Müdürü: YALMAN AKNAR• İLYAY A.Ş. Tesislerinde basılmıştır. •Telefon: 512 00 50

Kara Murat fırladı, yere düşen Prens Nikol'un tepesine dikildi.

— Sonun geldi Nikol!

Prens korku içinde yalvardı.

— Bağışla yiğidim, kıyma bana!

— Hangi vicdan bağışlar seni? Öldürdüğün Türkleri geriye verebilir misin? Prens İren'i, Akıncı Ömer'i, Ulubatlı Hasan'ı ve benim anamı... Geri verebilir misin?

— Acı bana. Ölenler geri gelmez... Yalvarırım.

— Sen acıdın mı? Söyle köpek!.. Acıdın mı sen?

Kara Murat, Prensin omuzuna saplı olan bıçağı çekip aldı, hızla kaldırıp göğsüne sapladı:

— Al sana! Bu benim dindaşlarım için!.. Bu da Prens İren için... Bu Akıncı Ömer için. Bu Ulubatlı Hasan için. Bu masum Türkler için. Bu da anam için...

Kara Murat kin içinde söylenirken Nikol'u delik deşik edip öldürmüştü. Anlı şanlı Prensin vücudu şimdi sadece kanlı bir cesetten ibaretti.

Kara Murat hüzünlü bir tavırla eğilerek kolyeyi çekip aldı. Başını kaldırdığı vakit, Prenses Elen'in kendisine doğru koşmakta olduğunu gördü. İki genç vücut, sevgiyle birbirine kenetlendi... Alev alev yanan dudakları birleşti. Uzun uzun, ihtirasla öpüştüler. Kara Murat:

— Senden şüphelendiğim için beni affet, dedi.

Sonra yerde yatan Prens Nikol'un cesedini göstererek devam etti:

— Meğerse Prenses İren'i öldüren bu melunmuş!

Elen kızkardeşinin katiline iğrenerek baktı, sonra sevgi dolu gözlerini Kara Murat'a dikti:

— Sen yalnız padişahının değil, benim de intikamımı almış oldun. Genç adam kinle homurdandı:

— Anamın da... Bu kolyeyi hep gelinine takmak isterdi. Delikanlı, eğilip paha biçilmez kolyeyi Prenses Elen'in boynuna taktı.

Genç kadın mutluluktan uçuyordu... Kollarını Kara Murat'ın boynuna dolayıp onu, aşktan ve ihtirastan ölürcesine öptü, öptü.

Bir serüvenin sonu

KARA MURAT'ın en heyecanlı serüveni

KRAL'ın SEVGİLİSİ

- **KARA MURAT'ın kılıç darbeleriyle delik deşik olan vücudundan, yedi gözlü çeşme gibi kan fışkırıyordu... Düştü ve kendini kaybetti.**
- Günler sonra kendine geldiği vakit, güzel bir kızın şefkatli kollarındaydı.
- **Dövüşmesi kadar sevişmesiyle de kadınların dayanamadığı eşsiz kahraman KARA MURAT'ı yine bu sayfalarda izleyeceksiniz.**
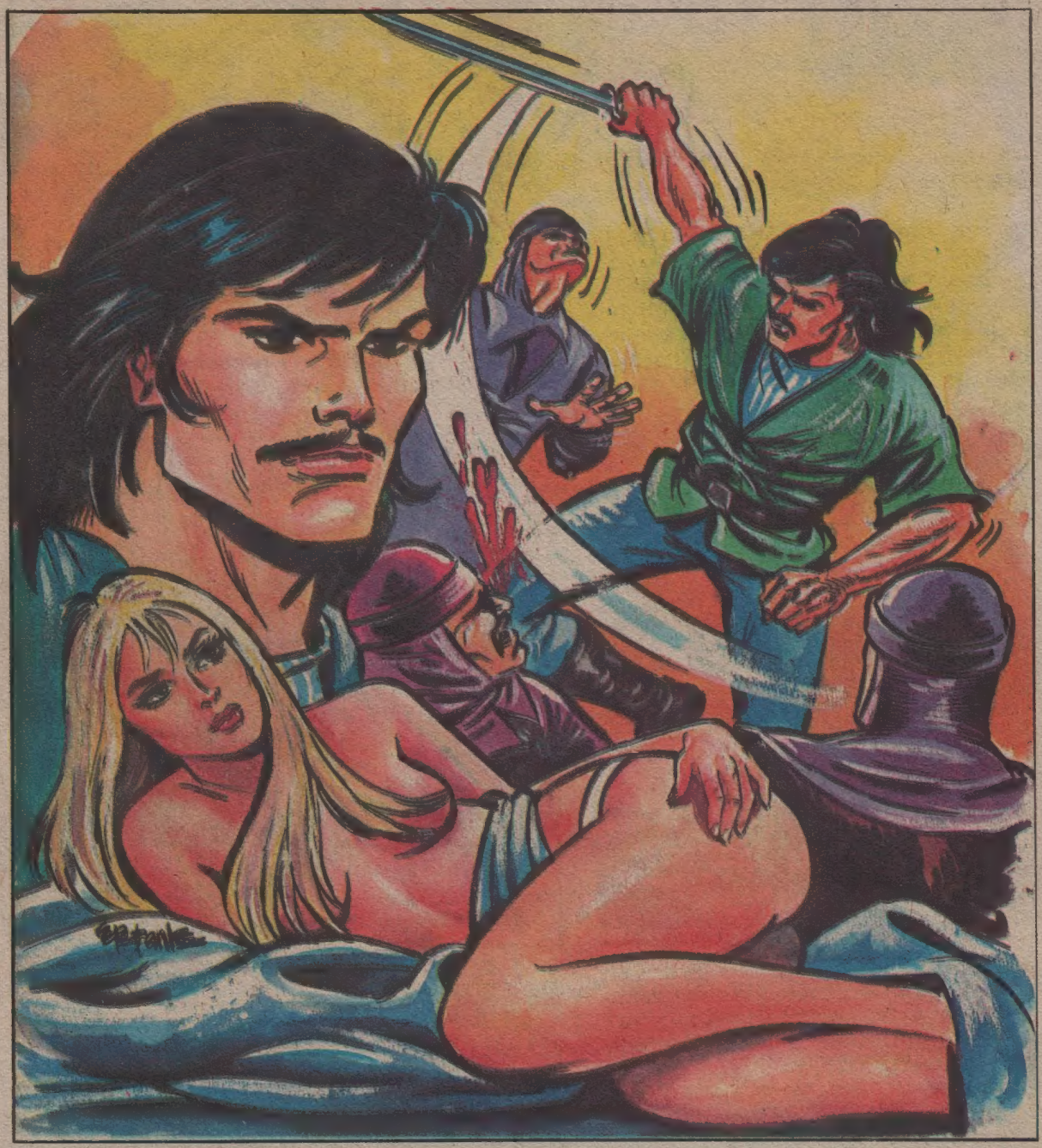
GELECEK SAYIDA BAŞLIYORUZ